

Jubilantky, ktoré sa zapísali zlatými
písmenami do histórie obce

Dňa 27. 11. 1892 sa narodila Veronika Bóriková, ktorá sa dožila ako prvá oby-

*vateľka Semerova 100 rokov a v deň
svojho výročia bola slávnostne prijatá
v obradnej miestnosti obce na fotografii
vľavo. Zomrela vo veku 100 rokov a 128
dní dňa 4.4.1993.*

Dňa 28. 2. 1896 sa narodila Ema
Bóriková, ktorá sa dožila 100 rokov
ako druhá Semerovčanka, taktiež bola
slávnostne prijatá v obradnej miestnosti
obce v deň svojho sviatku, na dôvažok

sa 16. 11.1996 zúčastnila tradičného prijatia
najstarších občanov obce na obecnom úrade
už vo veku 100 rokov a 262 dní na fotke!

Dňa 28. 2. 1997 sa dožila aj svojich 101.
narodenín. Zomrela ráno o 6,00 hodine a ne-
dožila sa slávnostného prijatia v obradnej
miestnosti obce, kde jej mala byť udelená
Cena obce Semerovo za celoživotné dielo.
Na poslednej rozlúčke ju prevzala rodina
jubilantky !

CENA OBCE SEMEROVO
ako najvyššie ocenenie bola udelená

Ing. Jozefovi ZLOCHOVI, ministrovi životného
prostredia SR, za pomoc pri rozvoji obce,
Ing. Peterovi BACOVI, ministrovi pôdohospodárstva
SR, za pomoc pri rozvoji obce,
Ing. Alexandrovi REZEŠOVI, ministrovi dopravy
a spojov SR, za pomoc pri rozvoji obce,
Eme BÓRIKOVEJ, 101- ročnej obyvateľke obce
Semerovo, za celoživotné dielo,

POĽNOHOSPODÁRSKEMU DRUŽSTVU Semerovo za úspechy v rozvoji
poľnohospodárstva a vzornú spoluprácu,

SEMEROVO

790

rokov

od prvej písomnej zmienky

Mgr. Melánia Kadlečíková

Ďakujem

autorke Mgr. Melánii Kadlečíkovej, archivárke a historičke z Nových Zámkov, ktorá svojimi skúsenosťami, húževnatosťou, odhodlaním a znalosťou problematiky obohatila našu minulosť a zhmotnila našu bohatú históriu do tejto publikácie.

riaditeľom Arcibiskupského archivu v Ostrihome a Štátnemu okresnému archivu v Pezinku, ďalej pracovníkom Spolku Sv. Vojtecha v Trnave, Slovenskému národnému archivu v Bratislave, Matici slovenskej v Martine, Štátnemu oblastnému archivu v Nitre, Štátnemu okresnému archivu v Nových Zámkoch a Rímskokatolíckemu farskému úradu v Semerove za pomoc pri vyhľadávaní historických dokumentov.

priateľom z rodného mesta Dr. Ing. Árpádovi Szénássymu, riaditeľovi vydavateľstva KT v Komárne a Ing. Alexandrovi Reškovi, historikovi, za impulz a pomoc pri spoznávaní našej histórie a vydanie tejto knihy.

mojej manželke Vlastičke, všetkým poslancom obce Semerovo v troch volebných obdobiach, najbližším spolupracovníkom Jankovi Šimovi, JUDr. Helenke Kontrovej, Ing. Petrovi Čelkovi, Jankovi Šebikovi, Veronike Štefánikovej, mojim kolegyniam Danke, Soničke, Ildike a Deniske, vedeniu dvoch našich poľnohospodárskych podnikov za trpezlivosť, všestrannú pomoc, vzornú spoluprácu

a Vám, vážení spoluobčania, Semerovčania, za pomoc a podporu, bez ktorej by sa nenaplnili naše sny, predstavy a ciele.

" Iba raz prejdeme tadeho, a preto každé dobro,
ktoré môžeme vykonať, a každú láskavosť,
ktorú môžeme inému preukázať, musím urobiť teraz.
Nesmiem to odkladať, nesmiem to zanedbať,
pretože už tadeho nikdy viac nepôjdem "

Milé deti, mládež, spoluobčania, rodáci, roztrúsení
po celom svete, otvárate skromnú knihu o Semerove, ktorú
venujem Vám všetkým pozorným čitateľom.

Po nesmelom, ale úspešnom pokuse v roku 1997 s vydaním brožúry Semerovo,
Stará zemianska obec, sme po prvýkrát poskytli občanom v skrátenej forme zaují-
mavosti o našej obci.

Kniha, ktorú dostávate do rúk, sa pokúša podať ucelenejší obraz o našej minu-
losti, ale aj súčasnosti ako trvalá pamiatka na všetko, čo sme objavili a zdokumento-
vali pre naše nasledujúce generácie.

Motto projektu regionálnej výchovy na škole „ Je šťastím, ak nám cestu
do budúcnosti pomáhajú objavovať aj naša minulosť " nám bolo výbornou inšpira-
ciou. Skutočností, ktoré v našej skromnej knihe nájdete, sú všetky zdokumentované
a podložené.

My, súčasníci, sme písali históriu prechodu tisícročí a generácie po nás budú
s úprimnou závišťou hovoriť o neopakovateľnom šťastí, že v roku nového milénia,
milníka histórie ľudstva, oslavovala naša obec 790. výročie prvej písomnej zmienky.

Moja skromná kniha osudov a manželka ma priviedli do nového domova
pred 28 rokmi. Spoznal som tu veľa zaujímavých a srdečných ľudí, ktorým sa snažím
odovzdať všetko úsilie a um. Vďaka im za skúsenosť a desiatky rokov naplnených
prospešnou prácou pre Semerovo a jeho obyvateľov.

Vašu dôveru som získal celoobecnou anketou po nežnej revolúcii a od 1. 4. 1990
so ct'ou hájím naše spoločné záujmy. Pokúsili sme sa spoločne obec priviesť
do nového tisícročia vybudovanejšiu, modernejšiu, upravenejšiu a krajšiu. Či sa nám
to podarilo, musíte posúdiť Vy.

Ďakujem všetkým našim predkom, našim predchodcom, funkcionárom obce
za zachované krásne dedičstvo. Nezačínali sme na zelenej lúke a pokračujeme
v načatom diele budovania obce. Vynakladáme s členmi poslancských zborov
nesmierne úsilie, aby sme boli dôstojnými nástupcami predošlých generácií
s motom : Spoločne za krajšie Semerovo !

V práci nám pomáha naše srdce, zaoštie, a niekedy aj trochu odvahy.

Najvýznamnejší rok v dejinách obce sme vítali ohňostrojom, odhalením pamätnej
dosky, obetovali sme bohoslužby, pripravili slávnosti fašiangové, staviať mája, víta-
nia Šatovčanov, súťažou požiarnikov a vystúpením spevokolu Melódia z Považskej
Bystrice. Obec v spolupráci s kultúrnym strediskom a futbalovým klubom pripravila
na sviatok Panny Márie Nanebovzatej hodové slávnosti od piatku do pondelka.
„Semerovská sláva“ naberala na obrátkach v preplnenej sále kultúrneho strediska
vystúpením Roba Kazika s Marcelou Laiferovou a Stanom Vitálošom.

Vyvrcholením bola nedeľa 13. augusta, keď hrdí a šťastní Semerovčania
spoločne zanechali celoobecné svedectvo pre generácie v treťom tisícročí vybu-
dovaním zvonice a odliatím stredného zvona Veľkého Jubilea 2000 a 790. výročia
obce posvätené J. E. Mons. Jánom Sokolom arcibiskupom, metropolitom
bratislavsko-trnavským. Bolo to vyvrcholenie a zároveň aj ocenenie nadšenia,
odhodlania, túžby a uskutočneného sna 349 rodín, 8 spoločenských a pod-
nikateľských organizácií, teda celej našej dedinky.

Šermiari a sokoliari rádovali sv. Juraja zo Štúrova a sv. Galahada z Bratislavy,
tri tanečné zábavy, predajné trhy a kolotoče zvýrazňovali význam a neopakova-
teľnosť tohtoročných osláv.

Roku Milénia a významnému výročiu boli venované májová a vianočná akade-
mia, vystúpenie skupiny (Ex)Poker a ďalšie sprievodné podujatia.

Prechod tisícročí sme slávili opäť spoločne uložením posolstva do základného
kameňa zvonice nasledujúcim generáciám v 22. a 23. storočí, o polnoci ohňostrojom
a celoobecným prípitkom. Účasť Váš všetkých na podujatiach venovaných nášmu
výročiu, nám potvrdila, že uplynulý rok bol sviatkom a srdcovou záležitosťou celej
obce.

Mám na záver jednu prosbu. Ak pri pozornom čítaní našej knihy nájdete nezrovn-
alosti v menách, číslach, udalostiach, verte nám, stalo sa to nedopatrením.

Semerovčania a rodáci !

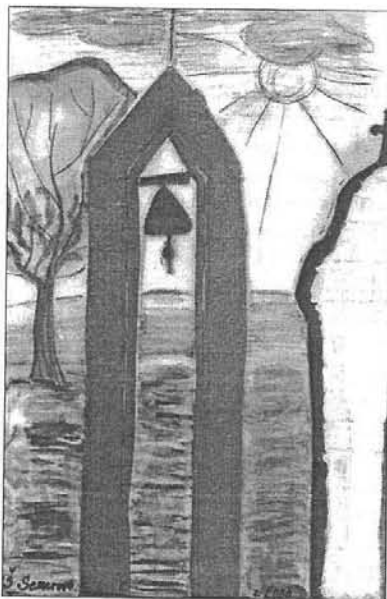
Hrdo môžeme konštatovať, že naša malebná obec nie je len takou obyčajnou
dedinkou na juhu Slovenska, patrí medzi vyspelé, vybudované a historiou zaujímavé
obce Slovenska.

Končím s práním, aby nás história a súčasnosť Semerova naplnila hrdosťou o
k rodnej hrudi a Slovensku. Nech nás rokmi 21. storočia a tretieho tisícročia spre-
vádza zdravie, šťastie, porozumenie, láska a Božie požehnanie.

Marec 2001

Miroslav Štúr

„ Ak bude v nás mravná sila, ak telo nášho národa prenikne jedna
myšlienka, jedna vôľa, národ celú zeme ju nepremôže “ .. Šafárik “

„ Nová zvonica“ druháci Základnej školy

Moja dedinka !

Je kúsok zeme, mám ho veľmi rada.
 Pýtate sa prečo ? Veď tu býva moja mama.
 Otec, sestra, starký, starká, celá moja rodinka,
 učili ma od malička, kde je moja dedinka.
 Mamička ma kolísala, keď som bola bábätko,
 učila ma prvé krôčky, bola som jak popletko.
 Zrazu som sa stala žiačkou, nebolo to pre mňa hračkou.
 Písmenká sme poskladali, krásne slová vytvárali.
 Slová boli slovenské, krásne, milé, ľúbezné.
 Aj tie piesne naše milé, až ti srdce silno bije.
 Tak už iste všetci viete, kde ma silné držia siete.
 Slovensko je mojou vlasťou, Semerovo jeho časťou.

Vyznanie žiačky Základnej školy Pauly Slobodníkovej

Semerovo v skratke

Prvá písomná správa o obci je z roku 1210.

Historická pečať je z roku 1775.

Symbody obce : Erb, zástava, pečať, logo.

Počet obyvateľov: 1298 - slovenskej národnosti / k 31. 12. 2000/.

Súčasťou obce je osada : Červený majer

Rozloha katastra: 2341 ha.

Poloha: Nitriansky kraj, okres - Nové Zámky.

Najvýznamnejšie čriecky z histórie obce:

- Rímsky kameň s torzom nápisu z roku 229 po Kristu v múre rímskokatolíckeho kostola .
- Obec v 16.-17. storočí spustošili Turci a osídlili poddani z Myjavy.
- Na základoch zničeného kostola bol v roku 1712 postavený nový barokový rímskokatolícky kostol Nanebovzatia Panny Márie bez veže.
- Židovský cintorín sa spomína už v roku 1780.

V obci pôsobili a sú pochovaní významní rímskokatolícki kňazi:

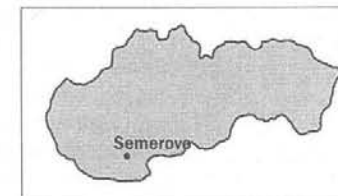
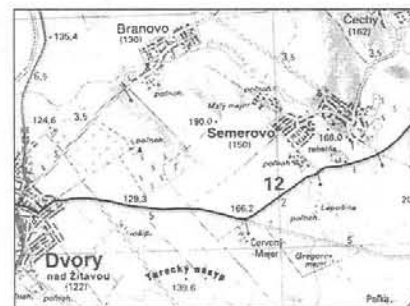
Ján Zaklukál, (1807- 1871), Anton Kršák, (1769 . 1828), Štefan Chovanec, (1840 - 1878), Imrich Adamovich (1843 - 1920).

Partnerská obec: ŠATOV, Česká republika, okres Znojmo od r. 1976.

Obec je členom : Združenia miest a obcí Slovenska, APS, SAKT,
 a Euroregiónu Váh - Dunaj - Ipel.

Najvýznamnejšími podnikmi v obci sú :

Poľnohospodárske družstvo a Hydinársky podnik POVER spol. s r.o.

Symboly obce Semerovo

Návrh Obecného zastupiteľstva mat' hovoriaci erb, ktorý by pripomínal dve udalosti : prvou je písomná správa o obci o rímskokatolíckom kostole z roku 1210 a druhá historické pečate obce v tvare štvorca s lemešom a čerieslom, ktorý pretvorila autorka výtvarného riešenia Dragica VRTELOVÁ v skutočnosť.

Erb obce predstavuje spojenie poľnohospodárskeho symbolu radlice, lemeša a čeriesla a motívu priečelia semerovského kostola Nanebovzatia Panny Márie.

Heraldickou komisiou SR boli symboly obce schválené pod signatúrou - HR : 383 / S - 154/97 z 22. 12. 1997 a následne prijaté Obecným zastupiteľstvom Semerovo dňa 13. 2. 1998 číslom uznesenia OZ - II / 23 / 1998 - A - 4b.

Symboly obce boli posvätené na nedeľnej svätej omši dňa 13.4.1997 v.d.p. Jozefom Ščepkom, miestnym farárom.

Erb, pečať a vlajka tvoria trojicu základných symbolov obce.

Erb obce má túto podobu :

v modrom štíte zlato, strieborné priečelie bezvežového kostola, stojaceho na červenej pôde so striebornými hrotmi, smerujúcimi nahor, radlicami, lemešom a čerieslom.

Znamenie je vložené do dolu zaobleného, tzv. neskorogotického, či tiež španielskeho heraldického štítu. I keď sa v heraldickej tvorbe v minulosti používali rôzne tvary štítov, tento je v našej erbovej tvorbe najobvyklejší, používa sa vo všetkých heraldických katalógoch s erbami miest a obcí, a teda pri publikovaní erbu obce Semerovo v heraldických publikáciách ho nebude potrebné znovu upravovať.

V zmysle heraldických pravidiel erbovej tvorby, osobitne pravidiel o striedaní farieb a kovov je znamenie kovové, teda zlaté a strieborné, štít nesie jednu zo štyroch heraldických farieb: modrú, pôda je červená, čo neprotirečí heraldickým pravidlám erbovej tvorby, ba ozvlášťňuje celé znamenie. V praxi je možné striebornú farbu nahradiť bielou a zlatú farbu žltou, no popisujú sa ako strieborná a zlatá.

Pri čierno-bielom vyjadrení farieb sa zlatá zastupuje jemným bodkovaním, strieborná ostáva voľná, červená sa vyjadrí zvislým šrafovaním a modrá vodorovným šrafovaním.

Vlajka obce pozostáva z ôsmich pozdĺžnych pruhov vo farbách červenej, bielej, modrej, žltej, bielej, modrej, bielej a červenej. Vlajka má pomer strán 2:3 a ukončená je tromi cípmi, t.j. dvomi zástrihmi, siahajúcimi do tretiny jej listu.

Pečať obce je okrúhla, uprostred s obecným symbolom a kruhospisom OBEC SEMEROVO. Pečať má priemer 35 mm, čo je v súlade s domácimi zvyklosťami a predpismi o používaní pečiatok s obecnými symbolmi.

Od troch základných symbolov možno odvodiť ďalšie.

Zástava obce sa od vlajky odlišuje tiež tým, že kým vlajka je voľný kus textilu,

ktorý sa vztyčuje na stožiar pomocou lanka, zástava je vždy pevne spojená so žrdou, stožiarom, alebo kratším priečnym rahnom (ak ide o koruhvu).

Krátka zástava obce je tiež pruhová, no svojou dlhšou stranou je pripojená k žrdi. Je vhodná najmä na hromadnú vlajkovú výzdobu obce.

Koruhva obce predstavuje zvislý typ obecnej zástavy, pri ktorej je textil pripojený k priečnemu rahnu, spolu s ktorým sa vztyčuje na stožiar. Farby sú zoradené zľava doprava.

Znaková zástava obce má podobu takmer štvorca, jej výška sa však v skutočnosti rovná (proporčne) výške erbu a šírka jeho šírke. Erbové znamenie je tu rozvinuté do celej plochy textilu.

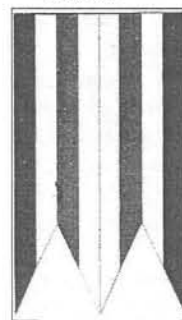
Kombinovaná, alebo tiež "veľká" koruhva obce predstavuje spojenie koruhvy so znakovou zástavou, ktorá sa pridáva k priečnemu rahnu do hornej časti zástavy.

Štandarda starostu obce má medzi ostatnými symbolmi obce osobitné postavenie. Je vlajkou starostu, jedným z odznakov jeho úradu. Podobá sa znakovkej zástave, ale je doplnená o lem vo farbách obce. Rozdiel je tiež v tom, že kým znaková zástava môže byť zhotovená v mnohých exemplároch, štandarda existuje spravidla len v jednom vyhotovení a býva tiež zhotovená luxusnejšou technikou.

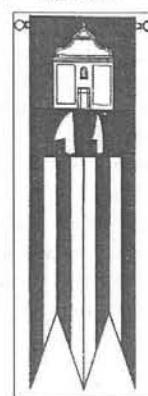
Od obecnej pečate možno odvodiť okrúhle pečiatky obce. Ich pečatné pole sa nelíši od obecnej pečate, no kruhospis sa mení podľa toho, či ide o pečiatku starostu, alebo obecného zastupiteľstva.

Obec vlastní slávnostnú erbovú listinu vydanú heraldickou komisiou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 1998 s podpisom PhDr. Petra Kartousa, CSc., predsedu heraldickej komisie Ministerstva vnútra SR a PhDr. Ladislava Vrteľa, vládneho radcu pre heraldickú tvorbu a člena Medzinárodnej heraldickej akadémie.

zástava

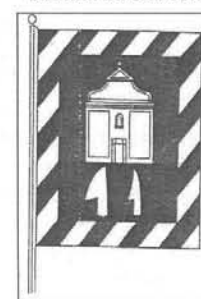
koruhva

pečať

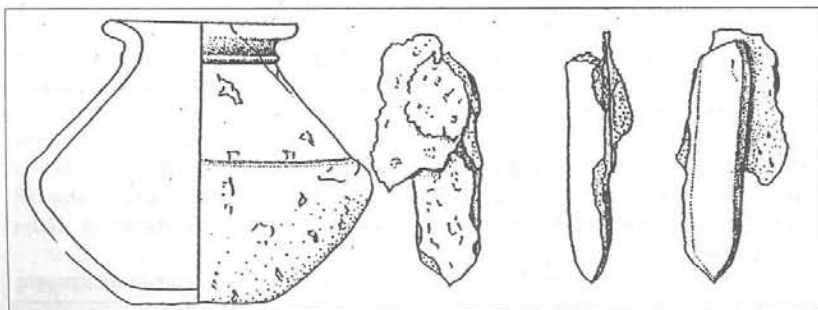
štandarda starostu

Doba halštatská

Toto obdobie je nazvané podľa pohrebiska v Hallstade a datujeme ho do 7. - 4. storočia pred Kristom / ďalej len pr. Kr. Je to archeologický názov pre staršiu dobu železnú. Mladšie archeol. náleziská - železná doba nazvaná laténska spadá do obdobia 5. - 1. storočia pr. Kr. Meno má podľa La Tène na brehu Neuchatelského jazera vo Švajčiarsku.

V roku 1996 sa z tohto obdobia v záhrade rodiny Tahotných (nálež ovládala Zuzka Bohošová) v Semerove, v severnej časti intravilánu obce, našla vakovitá nádoba s obežným krúžkom pod okrajom s jemne naznačeným odsadením hrdla od tela. Nádoba bola vo väčších fragmentoch, takže bolo možné ju rekonštruovať. Archeológovia nevedia pre jej zlý stav potvrdiť, či bola vyrobená na hrnčiarskom kruhu. Okrem nádoby sa tu našiel predmet, asi britva (nôž) pevne spojená s pieskovcovým brúsnym kameňom. Celý nález odborníci pokladajú za zvyšok mužského žiarového hrobu. (1)

Na fotografii náčrt nádoby a britvy s kameňom, nález z roku 1996

Doba halštatská i laténska sú úzko späté s vystúpením historických Keltov. Kelti /Galovia/ boli skupinou indoeurópskych kmeňov, ktoré predstavujú vrchol starovekej civilizácie v našich dejinách. Ich význam spočíva v tom, že nám sprostredkovali výdobytky antického sveta a svojim podielom položili základy ďalšieho rozvoja. Kelti dovŕšili vývoj pravekej civilizácie v strednej Európe.

Tavili železnú rudu v redukčných peciach pri teplote 700 - 800 stupňov Celzia. Používali pri práci kladivá, dláta, píly, reťaze a iné nástroje.

Zaoberali sa aj poľnohospodárstvom a skvalitnili radlicu, kosu a ďalšie poľnohospodárske náradie, ktorým kultivovali pôdu. Zrno mleli na rotačných mlynch.

Nádoby vyrábali na hrnčiarskom kruhu a vypaľovali ich v uzavretých hrnčiarskych peciach. Kelti na našom území razili mince zo zlata a striebra, známe pod názvom biateky.

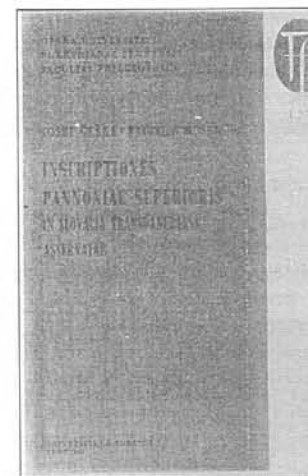
Pohybovali sa aj na území obce Semerovo. Podľa nálezov predpokladajú odborníci, že časť Hradište, dnes nazývaná Váraš, bola keltskou mohylou. (2)

(1) Archeologické výskumy a nálezy na Slovensku v roku 1996, AÚ SAV Nitra 1998

(2) Encyklopédia archeológie, Vydavateľstvo Obzor Bratislava, 1986

Doba rímska

Je časový úsek prvých štyroch storočí po Kr. v krajinách strednej a východnej Európy, ktoré neboli priamo súčasťou Rímskej ríše. V tomto období Rimania prechodne obsadili Slovensko. Najmä v 2. storočí po Kr., keď príchod germánskych kmeňov na Slovensko vyvolal konfliktné situácie s Rímskou ríšou a vyústil za cisára Marka Aurélia do markomanských vojen. Rimania vtedy začali na ľavom brehu Dunaja budovať vojenské pevnosti a rozmiestňovali v nich vojsko. Rímske tábory sa nachádzali na strategicky dôležitých križovatkách. Predpokladáme, že takéto táborisko bolo aj na miestach dnešného Semerova, ale malo len charakter provincionálneho stredu. Rozkladalo sa okolo prameňa pod semerovskými vinohradmi. Termálna - minerálna voda v tomto období dosahovala teplotu 25 st. C. Rímske légie s veľkou obľubou táborili práve pri termálnych vodách Slovenska, kde si vytvárali aj dodnes nazývané rímske kúpele. (1)

V Semerove zostala po Rimanoch aj hmotná pamiatka. Je to vápencový kameň, ktorý je zamurovaný do steny kostola. Jeho výška je 0,47 m, dĺžka 0,98 m a nápis má výšku 0,05 m. Podľa datovania pochádza nápis z roku 229 po Kristu. Kameň objavili v roku 1938 na semerovskom cintoríne pri kopaní hrobu. V roku 1955 ho spevnili cementom, ale pritom čiastočne znehodnotili jeho čitateľnosť.

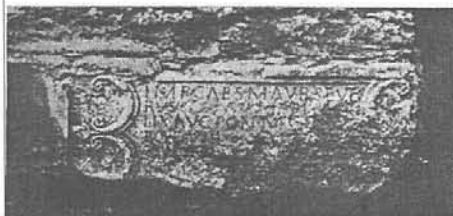
V roku 1998 sa rozhodlo Obecné zastupiteľstvo na návrh výtvarníka Romana Greškoviča z Komárna rímsku najväčšiu pamiatku v obci zachrániť pre nasledujúce generácie zreštaurovaním.

Kameň bol vysekaný z múru rímskokatolíckeho kostola 16. 9. 1998 a následne očistený, spevnený, zdokumentovaný a premiestnený do suchej časti múru rímskokatolíckeho kostola dňa 13. 11. 1998.

Slávnostné odhalenie tejto najväčšej pamiatky obce a jednej z najstarších úradných tabulí z rímskych čias na Slovensku sa uskutočnilo 29. 8. 1999.

2. TITULUS IMPERATORIS IN TABULA CALCARIA

Fragmentum lapidis calcarii (n. 0,42; l. 0,99) in tabula profundiore (n. 0,42; l. 0,83) litteras (n. 0,05) tituli valde mutilati exhibet. Titulus ex utroque latere nobis semicirculis in utroque fine convolutis concluditur et flore artificioso semicirculis interposito ornatur. Nostri diebus omnis tabula conspici non potest, quia muro ecclesiae concepta erat et — ut melius conservaretur — a. 195 unita est. Caementarius autem, cum opere pretii lapidis ignarus faceret, tabulam exspoliavit, ut titulus integrior ex veteribus quam ex recentissimis imaginibus possit.

Imago tituli n. 2 a libro V. Ondrouch, Limes Romanus na Slovensku, hoc diebus facta

Ubi lapis repertus sit, ignoratur. Nunc in vico Semerova (districtus Novomyky) modo supra dicto asservatur. Imagines tituli novissime in phototypo instituti archaeologici Nitriensis (P-33650 et P-33651) depositae sunt, imaginem phototypicam vetustioris in libro V. Ondrouch, L.R. tab. IV, n. 3, et L. Bažerzi. Brig., tab. XLVII, n. 3, publici iuris factae facile inveniantur.

A. 229.

Prepis textu tabule :

- (1) Imp(erator) Caes(ar) M(arcus) Aur(elius) Seve
- (2) rus (Al)ex(ander) Pi(us Fe-)
- (3) lix Aug(ustus) pont(ifex) m(ax(imus) trib(unitia)
- (4) pot(estate) VIII /c/on/s(ul) III p(ater) p(atriciae)/
- (5) asi 15
- (6) asi 15
- (7) asi 15

V preklade:

Imperátor a cisár Marcus Aurelius Severus Alexander Zbožný, šťastný, vznešený, veľkňaz, tribúnskou mocou (obdarený) po ôsmy raz, konzulskou mocou, po tretí raz, otec vlasti (2)

Titulná strana a strana 18 publikácie o rímskom kameni zo Semerova (1)

(1) Jozef Česka, Radislav Hošek : Nápis y hornej Panónie, ktoré sa chránia (opatrujú) v zadunajskom Slovensku, vydala: Purkyňova univerzita v Brne v roku 1967.

Fotografie textu sú uložené vo fototéke Archeologického ústavu v Nitre pod číslami P - 33650, P - 33651. Staršie fotografie textu tabule sú v knihách Vojtecha Ondroucha: Limes Romanus na tabuli IV., č.3. a v ďalšej literatúre.

(2) preklad PhDr. Ján Milan Dubovský

Vloženie zreštaurovaného rímskeho kameňa na nové miesto v múre kostola.

Rímsky kameň na pôvodnom mieste pred reštaurovaním.

Obdobie slovanské

V 4. - 5. storočí po Kristu zasiahlo naše územie sťahovanie národov. V tomto období sem prišli aj slovanské kmene.

Na prelome 8. a 9. storočia si na našom území sformovali aj štátny útvar, do ktorého patrilo aj územie Semerova. Dôkazom toho sú aj úlomky keramiky šedej farby, točenej na hrnčiarskom kruhu, ozdobené rytými ornamentami a datované do 9. storočia. Nálezy sa nachádzajú v miestach dnešného Váraša / Hradišťa /, o ktorom odborníci predpokladajú, že bolo aj slovanským hradištom, viď foto, na ktorom je kopec Váraš pred zalesnením.

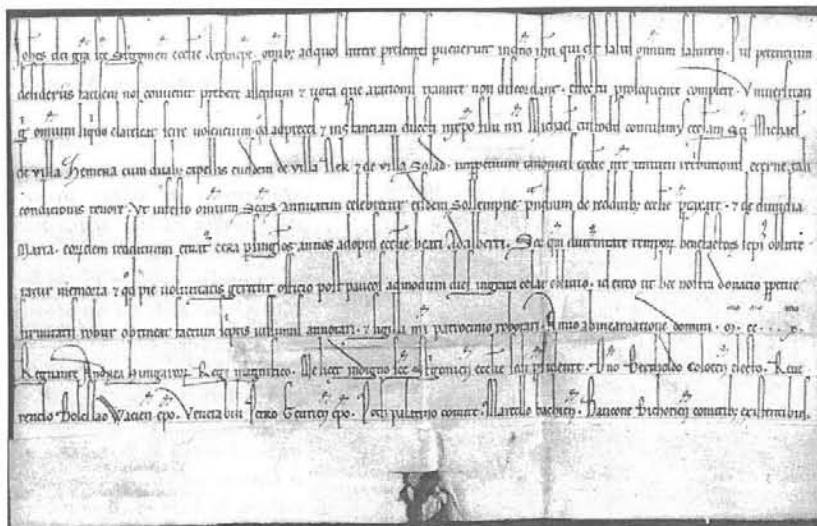
Na pôvodnej keltskej osade sa tu v 9. storočí usadili naši slovanskí predkovia, čoho dôkazom je, že ešte v 19. storočí tento kopec nazývali Hradište. V tomto období tu bol postavený zemepanský kostolík v románskom štýle. Hradisko bolo viackrát vyplienené. (1)

(1) Kronika obce Semerovo, Obecný úrad Semerovo(ďalej len OcÚ Semerovo)

Prvá písomná správa

Prvá písomná správa o Semerove je z roku 1210 a obec sa tu uvádza pod menom Scemera. (1)

Táto prvá písomná správa neznamená vznik obce, ale len toľko, že sa nám zachovalo písomné potvrdenie o nej. Dôkazom jej dávnejšej existencie je listina z r. 1210, ktorej fotokópiu zverejňujeme v texte a ktorou Ostrihorský arcibiskup Ján daruje kostol sv. Michala v Semerove Ostrihomskej kapitule pod podmienkou, že každoročne na Sviatok všetkých svätých im bude podávať slávnostný obed a pohostenie z príjmov tohto kostola. Taktiež za polovicu marky týchto príjmov sa má kúpiť každoročne vosk pre kostol sv. Vojtecha v Ostrihome.

Preklad listiny :

„ Ján, z Božej milosti arcibiskup svätej ostrihomskej cirkvi, všetkým, ktorí nazrú do tejto listiny, pozdrav v Pánu Ježišovi, ktorý je spásou všetkých. Je našou povinnosťou pohotovo vyhovieť zbožným želaniam prosiacich, ako aj skutočne splniť následné sľuby, ktoré neodporujú zákonom správneho uváženia.

A preto nech všetkým tým, čo to chcú počuť, je dobre známe, že sme na prosby a naliehanie nášho v Kristu milovaného syna, kustóda Michala, na večné časy odovzdali a darovali kostol svätého Michala v obci Semerovo spolu s dvomi kaplnkami, patriacimi k tejto farnosti v obci Nék a v obci Solad, kanonikom nášho kostola, a to z titulu odmeny vo večnosti, pod podmienkou, aby sa každoročne na sviatok Všetechsvätých konal v tomto kostole a kaplnkách slávnostný obed či pohostenie, a to z príjmov menovaného kostola a aby sa za polovicu marky z týchto príjmov zakúpil každoročne vosk na sviece pre kostol svätého Vojtecha.

No keďže dlhým časom sa vec častejšie vytratí z pamäti a to, čo má byť povinnosťou zbožnej mysle, po istom čase zastrie nevďačné zabudnutie a aj preto, aby táto naša darovacia listina získala silu trvalej stálosti, rozhodli sme sa ju opatriť podpismi a posilniť patrocínom našej pečate.

V roku 1210 od narodenia Pána, za vznešeného uhorského kráľa Ondreja, keď ja nehodný som predstaveným svätej ostrihomskej cirkvi, keď v Kaloči je pánom biskupom Berthold, biskupom vo Váci dôstojný Boleslav, biskupom v Győri ctihodný

Peter, za župana palatína Pocha a za županov Marcela v Báči a Bankona v Bihare“.(2)

(1) Originál listiny na pergamene sa nachádza v Archíve Ostrihomskej kapituly L5,F1,N1(A) . text uverejnil Marsina, R., Kušik, M., : Codex diplomaticus et epistolaris Slovaciae, zv. I. SAV Bratislava 1971.

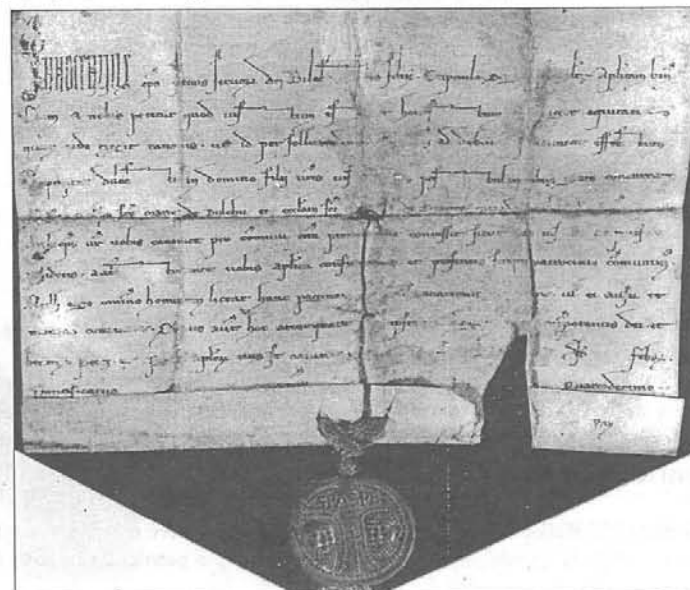
(2) Preklad : PhDr. Ján Milan Dubovský

Druhá známa listina je z 1. júla 1247

Ostrihomská kapitula zapisala na (večnú) pamäť mená a výroky svedkov, ktorí svedčili o rozdelení majetku v obciach, predovšetkým o majetku (majeri) Kava (dnes v chotári mesta Komárno), medzi bratmi Tomášom a Balianom z jednej strany a Opourom z druhej strany, proti Markovi, županovi Hontu.

Toto sú mená svedkov, ktorí svedčili v prospech Tomáša a Baliana ôsmeho dňa po sviatku Jána Krstiteľa proti hontianskemu županovi Markovi.

Jánov syn, komes Mikuláš, Ján (Janus) z Milartewa, Mikulášov syn Pavel za seba, za Farkaša a za Katpana, syn komesa Pavlina, Alexander, Štefanov syn Ján za seba a svojho brata Mikuláša.

Všetci menovaní sú z rodu Katpanovcov. Tvrdia, že menovaní Tomáš a Balian sa dohodli s ich bratom Opourom, kým ešte žil, o rozdelení majetku v dedinách, ktoré vlastnili, a komesovi Opourovi ešte za jeho života odstúpili majetok (predium) Koa. Ďalej svedčili okrem iných Ivan z Louthu za Pankráca, syna Sarasovho, ďalej za Alexandra z Louthu a za Leustachia zo Scemera. (1)

(1) Marsina, R., Kušík, M.:c.d Preklad z latinčiny do slovenčiny PhDr. Ján Milan Dubovský

Názov obce od najstarších čias vo vybraných písomných archívnych dokumentoch

Pôvod názvu obce Semerovo je rôzne vysvetlený. Profesor Ján Stanislav odvodzuje jej názov zo slovanského osobného mena Se /D/ mera. (1)

Názvy obce :

1210 - Scemera,
1237 - 1240 - Scemet ,
1. júla 1247 - Scemera,
3. augusta 1247 - Scemura,
3. októbra 1247 - Scemera ,
1339 - Zemere,
1464 - Kyszemere,
1495 - Zemele ,
1497 - Semered ,
1562 - Zemere,
1775 - Szemere ,
1785 - Szemere
1786 - Semere ,
1851 - Semer ,
1920 - Semer ,

Szemere, Komáromszemere za maďarskej okupácie.

1927 a od oslobodenia 1945 - Semerovo

(1) Stanislav, J. : Slovenský juh v stredoveku I. diel , Národné literárne centrum Bratislava 1999

Zaniknuté obce v chotári Semerova

Nék a Solad sú ďalšie názvy dedín v prvej písomnej správe o Semerove z roku 1210. Práve v nich sa nachádzali dve spomínané kaplnky a patrili do farnosti obce

Semerovo. O osade Nék máme správu, že pred rokom 1399 patrila ostrihomskému arcibiskupstvu. Bola teda tou zemou, ktorú rodina Čúziových vymenila za pozemky o rozlohe jedného poplužia s ostrihomským arcibiskupom bližšie k obci Veľké Lovce. Ďalšie písomné správy o týchto obciach nemáme, zrejme neskôr zanikli.

V chotári obce sa nachádzala **Guba pusta**. Bola to osada v chotári Semerova, ale jej pôdu obrábali obyvatelia inej obce. Za tureckej okupácie platili za ňu daň 150 akce. Osada Guba pusta zanikla pravdepodobne v roku 1685. Zničilo ju turecké vojsko pri ústupe z Nových Zámkov.

Ďalšou zaniknutou osadou v chotári Semerova bol **Sarczou = Sarcov**. Tento názov osady potvrdzuje jej slovanský pôvod. Slovo Sarczou je staré slovanské slovo, ešte aj dnes jestvuje v srbochorvátčine a znamená straka, stračie /Srača, Sračinec/ (1)

V rokoch 1489 - 1512 patrila osada svätobeňadickému opátstvu.

(1) Stanislav, J.: Slovenský juh v stredoveku I. diel , Národné literárne centrum Bratislava 1999

Obec Semerovo do 15. storočia

Prvý známy a písomne doložený zemepán Semerova bol Eustach zo Semerova / Leustachius de Scemera /. V listine z 1. júla 1247, v ktorej ostrihomská kapitula spísala na večnú pamäť mená a výroky svedkov, ktorí svedčili o rozdelení majetku v okolitých obciach medzi bratmi Tomášom a Balianom z jednej strany a Opourom z druhej strany, proti Markovi županovi Hontu, medzi svedkami sa spomína aj Eustach zo Semerova.(1)

Rodina semerovského zemepána Eustacha pochádzala z Novohradskej župy. Jeho starý otec bol veliteľom šintavskej pevnosti. Brat Alexander bol majiteľom Veľkých Loviec a druhý brat Bartolomej zemepánom Kolárova. V roku 1290 dostali od panovníka ďalšie pozemky v Čúzi / Dubníku /. Sem si preniesli aj svoje rodové sídlo a prijali nové rodové meno Čúzi podľa obce.

Erb Eustacha zo Semerova.

Časť obce Semerova malo v držbe od r. 1281 Ostrihomské arcibiskupstvo, nakoľko to vyplýva z fundácie Bartolomeja, syna komesa Bosa z rodu Semere, ktorý ostal v tomto roku bez dedičov a majiteľom tejto pôdy sa stalo arcibiskupstvo. Taktiež majetky, ktoré ostali bez dediča, dostala katedrála sv. Vojtecha. (2)

Ešte pred rokom 1399 vymenili semerovskí zemanovia Čúzu majetok v Semerove za zem Lovce s rozlohou 1 poplužia s arcibiskupským zemanom, predialistom Bedesom, synom Leonardovým. Rodina Čúziovcov vlastnila časť obce Semerova ešte i v 15. storočí. V roku 1416 si

dal jej majiteľ Michal Čúzi vybudovať kúriu neďaleko kostola. Čúziovci odišli zo Semerova definitívne v roku 1848. Predali tu svoje pozemky a presťahovali sa do Hurbanova (Stará Ďala), kde založili továreň na cigary. (3)

(1) Marsina, R., Kušík, M.: c.d.

(2) Oslanský, F.: Pozemkové vlastníctvo Ostrihomského arcibiskupstva na Slovensku v stredoveku, Historický časopis, roč. 38, č. 3, 1990

(3) Kronika obce Semerovo, OcÚ Semerovo

Obec Semerovo od 16. storočia

V roku 1532 Čúziovci odpredali časť svojich pozemkov Barbore Várdajovej a ona ich onedlho predala Tomášovi a Ondrejovi Sentmihálimu.

Semerovo na Lazarovej mape z roku 1528.

A práve v tomto období bolo Semerovo spustošené tureckými nájazdmi. Obyvateľstvo bolo vystavené ničeniu Turkov, ktorí po víťaznej bitke pri Moháči v roku 1526 prenikali čím ďalej aj na juhozápadné Slovensko. V roku 1552 malo Semerovo iba 7 domov a aj z tých boli niektoré zničené.

Z toho dôvodu nebola obec zaujímavá ani pre majiteľov, títo mali záujem rýchle sa jej zbaviť.

Odvtedy začala často striedať svojich zemepánov. Sentmihálievci predali svoje majetky hneď viacerým majiteľom, a to Františkovi Felpevcimu, Imrichovi Kapošimu a Jánovi Sempéterimu. Tento svoj diel predal Jurajovi Šarkánimu a on ho dal do prenájmu Adamovi Tešénimu.

V roku 1592 Juraj Šarkáni časť svojich semerovských pozemkov vymenil s Čúziovcami

za majetky, ktoré boli bližšie k jasovskému chotáru.

Ďalšia majiteľka pozemkov v Semerove Anna Palud'ajová dala v roku 1613 svoje pozemky do zálohy Jánovi Draškovičovi.

Od roku 1630 vlastnili Semerovo Martin Berzevícký, Ladislav Pető, Mikuláš Nadáni a ďalší. (1)

Striedanie majiteľov trvalo až do roku 1663.

(1) Vlastivedný slovník obcí na Slovensku III. diel, Veda, Bratislava, 1978

Turci a kuruci v Semerove

Po dobytí pevnosti Nové Zámky a obsadení okolitých obcí vyberali Turci od ich obyvateľov od roku 1664 riadnu daň. Vypracovali daňové zoznamy - deftery, podľa ktorých obec Semerovo patrila do komárňanského obvodu náhije a počtom domov a obyvateľov bola menšou dedinou.

Daňovníkov bolo v Semerove 67. Ženy, deti a starci daň neplatili.

Menovite to boli títo daňovníci: Borka Mihál, Andris, Szűcs János, Istvan, Kovács István, Vörös János, Szabó Mihál, Szecsi Miska, Ballaji István, Szur Márton, Istók, Miklós, Marcel, Barocs Andras, Ferencz, Istók, Bese Martin, Janci, András, Bóka Mihál, Gergöl Ferenc, Jancsi, Orbán Istók, Jancsi, Szabó Istók, Ác Pető, Ballobás András, Nagy János, András, Gergöl, Búza Gergel, Herendi István, Tót Mihál, Istók, Szabó Lorinc, Tót István, Kovács Márton, Radváni Pál, Radváni Pál, Pap Samu, András, Nagy Petor, Jancsi, Miska, Juhász János, Patkán István, Tót János, Tibor Gyorgy, Patő András, Tomás, Istók, Mikus Gergöl, Szabó Istók, Tót Kánya, Barocs János, Petor Rigó, Pásztor Alberd, Barád János, Szabó Pál. (1)

1. Počet domov 43, jednotlivo 50, spolu	2 150
2. Desiatok pšenice, 345 kíl, spolu	6 900
3. Desiatok zo zmiešaného obilia 220 kíl, spolu	2 200
4. Desiatok z muštu, 250 pínt, spolu	1 250
5. Desiatok z úľov, spolu	250
6. Dávka zo šošovice a z hrachu, spolu	90
7. Dávka z ľanu a konopí, spolu	80
8. Dávka za hájenie poľa a pastvín, spolu	645
9. Dávka z oviec, spolu	800
10. Dávka z dreva a sena, spolu	200
11. Dávka za nevestu, spolu	175
12. Dávka z pokút a daň z pôdy, spolu	215
13. Dávka z ošípaných, spolu	440

SPOLU: 15.395 akče

1. V Semerove bolo 43 domov a každá domácnosť platila domovú daň (džizje) 50 penzov. Celková suma domovej dane bola 2150 akče.

2. Desiatok z pšenice, ktorú odovzdávali Semerovčania Turkom, bol 6900 kejlov. Jeden kejľ vážil o niečo viac ako 10 kg. Dávka sa odovzdávala Turkom raz ročne hneď po žatve.

3. Okrem pšenice odovzdávali poddaní miešané obilie v množstve 2200 kejlov.

4. Ďalší desiatok sa odovzdával z muštu / ale mohlo to byť mladé víno,

burčiak a možno aj víno / . V kánunnáme sa uvádza síce mušt, lebo náboženstvo zakazovalo piť Turkom alkoholické nápoje. Avšak to neznamená, že si tajne nevypili dobrého vína. Obec odovzdávala 1250 pít. (1 pinta = 1,664 litra)

5. Desiatok z úľov robil spolu pre celú obec 250 akče.

6. Semerovčania pestovali šošovicu a hrach a z toho odovzdávali Turkom desiatok v množstve 90 kejlov.

7. Desiatok z ľanu a konopí predstavoval 80 akče.

8. Dávku z chovu oviec / sem patrili aj kozy, tých však v Semerove bolo málo / odovzdávali dva razy. 645 akče bolo za chov oviec a dávka sa vypočítala z množstva chovaných oviec v obci. Mohli byť dávky z pasienkov a za strázenie polí.

9. Peňažná dávka z oviec predstavovala 800 akče.

10. Dávku z dreva a sena odovzdávali po kosbe v množstve 1 voza z každej domácnosti, čo predstavovalo v Semerove sumu 200 akče.

11. Svadobná daň a daň zo sudov. Táto dávka bola odstupňovaná. Ak sa vydávala dievka, platilo sa 10 - 60 akče, ak vdova, platilo sa 15 - 30 akče. Peniaze platili rodičia, ale niekde aj ženich. Za celú obec vtedy vyberali 175 akče.

12. Okrem vymenovaných dávok sa platili Turkom príležitostné dávky a dávky za užívanie roľ, v úhrnnej sume 215 akče.

13. Dávka z ošípaných bola 440 akče pre obec. Táto dávka sa dávala v dobe žatvy, a to v období „psích dní“, t.j. v druhej polovici júla. Výpočet bol rôzny. Iná suma sa platila za prasatá voľne sa pasúce a iná suma za prasatá vykúpené.

Takáto situácia jestvovala v Semerove do 19. augusta 1685, kedy sa podarilo zvíťaziť cisárskej armáde a vyhnat Turkov z Nových Zámkov. Vtedy oslobodili aj Semerovo od Turkov.

V tomto období sa stretávame s ďalším vojskom, a to cisárskym a povstaleckým kuruckým priamo v chotári obce, kde sa medzi nimi odohrali krvavé boje. V roku 1704 v časti obce PIRT nad Surovinou porazil cisársky generál Heister kurucké vojsko. V roku 1708 ustupovalo porazené kurucké vojsko cez Semerovo prenasledované cisárskym vojskom. Semerovčania sa skryli na Hradišti (Váraši), aby si zachránili holé životy. Aj posledné boje potlačeného kuruckého povstania v roku 1710 neobišli chotár obce. (2)

(1) Blaskovics, J. : Az Ujvári ejálet török adóösszeírászi, Erdem, Bratislava 1993

(2) Kronika obce Semerovo, OcÚ Semerovo

Stoličný súpis z roku 1715 a 1720

V roku 1715 sa uskutočnil daňový súpis, v ktorom sa poddaní sedliaci uvádzajú menovite aj s výmerou pôdy, na ktorej hospodárili. No sú tu zapísaní menovite aj želiari, ktorí nemali pôdu, iba dom, a podželiari, ktorí nemali ani pôdu, ani dom. (1)

Pri sedliakoch, ktorí obrábali pôdu, je táto vyjadrená v bratislavských mericiach. Dve bratislavské merice predstavovali plochu asi 1200 siah, t.j. jedno katastrálne jutro. Z toho vyplýva, že každý sedliak v Semerove, uvedený v tomto zozname, obrábal zhruba po 12 katastrálnych jutár. Okrem pôdy mal každý ešte lúku na poldruha kosca, t.j. takú veľkú, akú 1 kosť vládla pokosiť za 1 a pol dňa.

Mená sedliakov a želiarov, ktorí vtedy mali 24 bratislavských meríc pôdy a 2 bratislavské merice lúk :

Ján Bendošanský, Štefan Kuruc, Juraj Molnár, Štefan Abrahám, vdova po Jánovi Klčánim, Ondrej Belický, Juraj Mankovský, Ján Klezaný, Ján Šafranič, Vojtech Jarnoci, František Juhás, Ján Kováč, Štefan Ujvári, Štefan Joth, Ján Belický, Ján Opaľok, Ján Vaňo, Martin Fekete, Ján Orbaník, Juraj Krupa, Michal Šafár, Michal Kuruc, Ján Juhás, Ján Šiška, Štefan Moravec, Ján Poljaček, vdova po Martinovi Tivovi,

- podželiari : Gašpár Takáč, Peter Fazekas, František Bartoš, Matáš Nemček, Ondrej Martinko, Ján Hanek, Ondrej Stanko, Ján Cifra, Michal Serecký, Adam Gašparik, Juraj Šafár, Ján Stano, Ondrej Krivý

Sedliakov a želiarov bolo spolu 27 a podželiarov 13.

Súpis z roku 1720 uvádzame pre porovnanie. Za ostatných päť rokov od súpisu 1715 tu ostalo iba sedem pôvodných poddaných sedliakov. Celkove ubudlo 11 sedliakov a 8 podželiarov.

V roku 1715 sa uvádzajú lúky v množstve 54 bratislavských meríc a vinohrady sa nevyskytujú žiadne. Ale v roku 1720 sa uvádza už 20 bratislavských meríc vinohradov, ale nie sú tu žiadne lúky, ktoré zrejme medziasom skultivovali.

Národnosť sa v týchto súpisoch neuvádza. Sú zapísané len priezviská, z ktorých sa odhadom dá predpokladať národnosť.

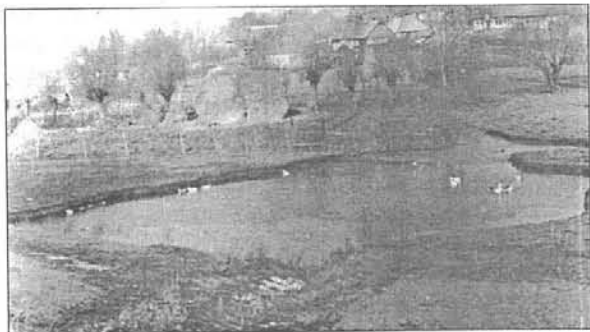
V roku 1715 bolo: 19 slovenských a 21 maďarských priezvisk.

V roku 1720 zachytili iný stav: 14 slovenských a 10 maďarských priezvisk.

Mená sedliakov a želiarov, pôda v bratisl. mericiach 24

Michal Kuruc, František Juhás, Ján Vaňo, Michal Juhás, Ján Boszmáni, Ján Juhás, Ján Klisán, Juraj Mlynár, Ondrej Gašpar, Štefan Abraham, Ján Polačik, Michal Šafár, Ján Kováč, Ondrej Šiška, Ján Palló, Michal Mančinka, Ján Gergel, Ján Ješko, Štefan Cmaro, Pavol Kasáš, Ján Jančár, Ondrej Benda, Ján Ivaňo, Ladislav Varga

SPOLU: sedliakov 16, pôda 384 bratisl. meríc, podželiarov 8.

Fotografia jazierka, ktoré nezmizlo, je z roku 1950.

V súčasnosti je zarastené trstím a nachádza sa pod židovským cintorínom na konci Mlynskej ulice.

Zo súpisu vidieť, že počet obyvateľov klesal. Po vojne s Turkami a najmä po ukončení stavovských povstaní sa začalo veľmi zložitým obdobím. Veľa vojakov, žoldnierov stratilo svoje zamestnanie a mnohí sa nemali kam vrátiť. Vypaľovaním miest a obcí, rabovaním, odvlečením ľudí do zajatia, cholerou a pod. sa znížil počet obyvateľov. Zo zbadačovaného obyvateľstva sa vytvárali bandy tulákov a žobrákov.

Niektorí zemepáni začali s novou kolonizáciou. Pozývali a verbovali celé rodiny, aby za väčšie či menšie výhody prišli pracovať na ich panstvách. Takáto situácia bola aj v Semerove. Vieme, že v chotári zanikli niektoré osady Semerova a Semerovo bolo tiež veľmi zničené. Poddaní neboli schopní obrobiť pôdu.

Zemepán František Sluha prijal na svoje panstvo 48 nových rodín sedliakov a 65 rodín želiarov. Prišli zo Strážov nad Myjavou, Veselí nad Moravou, ale aj z okolia Brna.

Uvádza zoznam rodín presídlencov do Semerova začiatkom 18. storočia.(2)

Zoznam sedliakov:

Babinec - 2. rod., Hatala - 2. rod., Mokráš - 2. rod., Bajla - 1. rod., Havlík - 2. rod., Preložník - 3. rod., Belický - 2. rod., Kalužák - 1. rod., Slobodník - 4. rod., Bohoš - 2. rod., Klimák - 2. rod., Trnka - 3. rod., Bórik - 3. rod., Král - 2. rod., Útlý - 3. rod., Fialka - 2. rod., Krúpa - 3. rod., Žáčik - 4. rod., Haládík - 1. rod., Martišek - 4. rod.

Spolu: 48 rodín.

Zoznam želiarov:

Barus - 4.rod., Kuchta - 6. rod., Strapek - 3. rod., Bednárik - 5. rod., Rozemberg - 7. rod., Mučinka - 1. rod., Chovan - 4. rod., Šátek - 8. rod., Novotný - 2. rod., Ivanič - 3. rod., Šlechta - 7. rod., Vodička - 1. rod., Kománek - 5. rod., Vetter - 4. rod., Kotilla - 3. rod., Čvirík - 2. rod.

Spolu: 69 rodín.

(1) Štátny oblastný archív Nitra (ďalej ŠOBA - N) Župa Komárňanská (ďalej len ŽK), Stoličný súpis 1715 a 1720

(2) Historia Parochie Semerensis, Rímskokatolícky farský úrad Semerovo (ďalej RKFÚ)

Semerovo za Márie Terézie

V roku 1740 zomrel cisár Karol VI. bez mužského potomka, preto za svojho zástupcu na tróne ustanovil najstaršiu dcéru Máriu Teréziu. Za jej panovania a spolupanovania jej syna Jozefa II. nastali veľmi významné zmeny v krajine. V roku 1767 vydala panovníčka urbársky patent, podľa ktorého zaviedla jednotnú úpravu poddanských povinností. Touto urbárskou reguláciou upravila vzťahy medzi zemepánom a jeho poddanými a ich povinnosti. Podľa neho bola určená rozloha pôdy pre vyrubenie robotných povinností, naturálnych a peňažných dávok. Pred zavedením urbárskej regulácie pripravili komisári súpis predurbárskeho stavu.

Dobová pohľadnica vstupu do Zichého kaštieľa zo začiatku 20. storočia.

Semerovčania vtedy zodpovedali na týchto 9 otázok, z ktorých podstatnú časť uvádzame:

Otázka č.1: Či v súčasnosti majú urbár?

Odpoveď: Žiadny druh urbáru nemajú, ani doteraz nemali.

Otázka č.2: Keď nemajú urbár, na základe čoho odovzdávajú dane a robotujú?

Či majú písomnú zmluvu?

Odpoveď: Kontrakt nemajú. Dane a robotové povinnosti konajú na základe zvykového práva.

Otázka č.3: Akým spôsobom sa to uskutočňuje?

Odpoveď: Doteraz neplatili dane. Z každej usadlosti odovzdávali ročne 2 holby masla, dvoch kapúnov a 20 vajec. Mohli však namiesto 1 holby masla a 1 kapúna zaplatiť 1 zlatý.

Otázka č.4: Aké úžitky má obec Semerovo, aké dlhy má obec?

Odpoveď: Obec Semerovo má príjem z krčmy, kde sa predáva víno z ich viníc, mäsa, z mäsiarstva a jedného malého mlyna. Dlhy /povinnosti/ žiadne nemá.

Otázka č. 5: Akého typu je pôda a koľko je polí, lúk a pastvín?

Odpoveď: Pôda je rozdelená na úrodnú a menej úrodnú /bonita/. Na časť obilných polí a časť polí obrábaných so záprahom. Na lúčnych miestach mali od 1 kosca obyčajne stvorzáprahom - ťahaný voz sena.

Otázka č. 6: Koľko za deň urobí 1 usadlosť bez záprahu a so záprahom? Či sa im započítava čas cesty do práce pri robotných povinnostiach?

Odpoveď: Poddaní nepracujú denne /3 dni do týždňa/, ale podľa potreby zemepánov, a to, aj bez aj so záprahom. Čas cesty do práce aj späť sa im započítava do robotných povinností.

Otázka č. 7: Či odovzdávajú desiatok, v akej forme a dobe? Či zemepánovi dávali aj ďalšie dávky?

Odpoveď: Zemepánovi nedávali iné dávky a peniaze, len tie, ktoré dávajú podľa zvyku v peniazoch alebo v rne.

Otázka č. 8: Či sú v obci opustené usadlosti? Od kedy, akého druhu a kto ich zanechal? Odpoveď: Gašpar Čúzi mladší má opustených pól stovky usadlostí, na ktorých bývali poddaní. Nedávno ich predal na stavbu nových domov. Ladislav de Adda má prázdnych 5 usadlostí. Dve z nich sú opustené od nepamäti. Pred šiestimi rokmi spustli aj ďalšie 3, lebo ich užívatelia tak schudobneli, že všetko predali a odišli. Z toho dôvodu jeden pozemok daroval zemepán svojim želiarom, aby ho užívali, a s ostatnými disponuje sám. Jozef Bajči má opustené 3 usadlosti. Jedna je opustená od nepamäti a druhá asi 20 rokov. Z tretej pred rokom odišli poddaní, ktorým uhynul dobytok, schudobneli a odišli. Sirotky pána Blaškoviča majú na tomto mieste 1 opustenú usadlosť, aj im pred 4 rokmi uhynul dobytok a opustili ho. Albert Zmeškal má na troch miestach opustené pozemky, jeho poddaní boli zo všetkých povinností vyčerpaní a utiekli mu.

Gašpar Čúzi starší má opustené 1 miesto, nakoľko jeho poddaní zomreli bez dedičov. Andrej Bošáni má opustené 2 usadlosti, aj jemu ušli poddaní. František Hedi má od nepamäti opustené 3 usadlosti. Pozostalosť Štefana Ujváriho má už pred 20 rokmi opustenú 1 usadlosť.

Otázka č. 9: Či sú veční poddaní?

Odpoveď: Sú veční poddaní.

Tieto otázky za všetkých zodpovedal richtár Ďuro Rapavý a sedliaci Ján Babinec, Ondrej Krupa, Tomáš Abrahám a Adam Krupa. Prítomný bol aj Imrich Kurti a notár Lévai. (1)

Z tohto dokumentu vyplýva, že poddaní obyvatelia Semerova boli večnými poddanými, čo znamená, že sa už narodili ako poddaní, poddaných rodičov.

Ďalej sa dozvedáme o zemepánoch, ktorí v tomto období vlastnili semerovský chotár.

Semerovčania sa na zemepánov aj sťažovali, že ich prehánajú, ako nás o tom informuje list, ktorý napísali 2. 3. 1785 / vid' foto /. Pre zaujímavosť uvádzame aj prepis listu, ktorý napísali za prítomnosti semerovského richtára a ďalších obyvateľov o situácii medzi poddanými a zemepánmi. Prítomný bol aj slúžny Michal Akáč.

„Mi nižé podepsany richtar a prisažny osady semerskej znamo činime stímto psanim, že prindnieli nam jeho milost' pan urozeny tejto slavnej stolice komarnyanskej V. slúžny pan Akacs Mihaly spolu aj s panom Boženykom k sebe pripojenim, a spitoval sa nas, zda by nas naše slavne panstvo v robotach a neb aj v stave penyažitom, a nebo jsto v dankoch pretyahuje, na ktere otázky ponejprveny pana urozeného Hunyadi Eleka podani takto odpovedame, poprve panstvo naše skrz roboty a panštinu žadne rovaše ne držy jedine knyštiožky čo chudobny človek nerozumy. Po druhe mi urozeného Balogh

Janoska podany takto odpovedame jakožto Bjelicky Istvan, Borik János, Hlinyczky Gyuro, Hlavati Jano a Belicky Gyuro, že od sveho slavného panstva v pominulem roku sme byly šest krat prinuteny na dlhodobu cestu sem a tam deset mil obczahujicu ist za to ale za každe chodeny ne vicz len dva dny panstvo naše nam narezalo po trety : Mi pana Czuzy Jozeffa podany odpovedame, že naše panstvo po každem roce nas dva krat na dlhu cestu ženye a to nyetak jako tabla urbarianska uczy, abi sme sa štyra do jednoho voza prahli, ale len dva, na kterej večzy lepsy upevneny dadaly s meze - seba tento nis podepsanym jmen našich potvrzeny, a velikú pecsetyu upevneny."

Sigl. Szemere die 2. marthi 1785.

richtar Bjeliczky Stefanus, podrichtár Borik Janos, prisažny Krsko Ferko a Duben Janos (2)

Z 1. júna 1768 sa nám zachoval ďalší súpis semerovských poddaných sedliakov, želiarov s domami a podželiarov bez domu a ich povinných dávok, vid' foto v texte.

Obsahuje priezviská a mená poddaných, držiteľov pôdy v intraviláne aj v extraviláne, výmeru pôdy prepočítanú na bratislavské merice, lúky na množstvo vozov sena, povinné práce so záprahom, ktoré bolo možné nahradiť manuálnou robotou, deviatok v peniazoch, ročný nájom poddanskej pôdy / cenzus /. Ďalej mali narúbať každoročne stanovené množstvo dreva na oheň, odovzdať priadzu, maslo, kapúnov, kurence a vajcia.

Do prvej skupiny v zozname patrili poddaní sedliaci. Mali predpísané všetky vymenované povinnosti. Menovite : Krupa Andrej, Bielický Ďuro, Bielický Jano, Stašan Ďuro, Krupa Jano, Krupa Adam, Šefčík Andrej, Štefák Ďuro, Geruta Štefan, Krupa Jano, Krupa Ďuro, Burik Matej, Duchon Jano, Babinec Jano, Kesan Michal, Hupola Jano, Rapavý Ďuro, Abrahám Tomáš, Gajdoš Štefan, Rendvanský Jano, Rendvanský Štefan, Rosgon Jano, Velký Adam, Šefčík Michal, Krističa František, Kriško František, Hajdak Michal, Kovač Štefan, Királ Jozef, Borik Jano, Német Štefan, Borik Ďuro.

Do druhej skupiny zoznamu patrili „hofery svoje domy majúczy". Sú to menovite želiari : Frašacký Štefan, Hlavatý Jozef, Šiška Anton, Sklisan Eliáš, Kocky Štefan,

a mládež. V lodi kostola nie je krypta. Do kostola sú dvojce dvere. Kostol je dosť svetlý, dostačujúci pre farníkov. O vysvätení kostola sa nezachoval žiadny dokument, preto hody oslavujú farníci na sviatok Nanebovzatia Panny Márie / 15. augusta /. Kostol od svojho vzniku nezaznamenal žiadne tragické udalosti. Nie je známe, kto bol staviteľom tohto kostola a kedy vznikol.

Vnútorne vybavenie kostola :

Kostol má kazateľnicu z mäkkého dreva, ktorá stojí na pravej strane lode kostola. Nad kazateľnicou je striedka a nad ňou je soška sv. Michala Archanjela. Vymalovaný je postavami štyroch sv. evanjelistov /Marek, Matúš, Ján a Lukáš/.

Drevená spovednica sa nachádza pod chórom.

V kostole sú dva oltáre, z ktorých hlavný je z dreva, maľovaný je na modro a v strede je obraz Nanebovzatia Panny Márie.

Vyzdobený je soškami svätých: Juraja, Alžbety, Tadeáša a Mikuláša. V hornej časti oltára je obraz Najsvätejšej Trojice. Podlaha, na ktorej stojí hlavný oltár, je z pálených tehál a okolo oltára sú fyže. Je ohradený dreveným plôtikom.

Na tomto oltári je oltárny kameň, ktorý posvätil 8.7. 1751 arcibiskup Michal Summa. Má potrebné množstvo kalichov, patén a nikdy nebol znesvätený. A na ňom sa slúži omša. Oltár má potrebné ozdoby: tri ľanové plachty, vyšívanú plachtu /antependium/ pred oltárom svetlej farby. Je na ňom šesť svietnikov, dva podstavce. Svätostánok je z dreva, obitý látkou a uchováva sa v ňom monštrancia a cibórium. Uchovávajú sa tu premenené hostie. Posvätné oleje sa tu nenachádzajú. Nad svätostánkom nie je žiadny obraz ani baldachýn.

Druhý oltár je taktiež z dreva a je zasvätený Panne Márii. Je ozdobený dreveným krížom a sochami sv. Františka, Barbory, Petra a Michala archanjela. Má štyri drevené svietniky a potrebné tri ľanové plachty.

Aj tento oltár má oltárny kameň, nevedno však, kto ho posvätil. Nebol nikdy porušený. Má kalich, paténu, oltár, kazateľnicu, 20 lavíc a celý kostol je udržiavaný v čistote.

Pri bočnom oltári sa nachádza krstiteľnica z medi. Uchovávajú sa v nej svätené oleje, rozličné nádoby na oleje atď. Kľúč od týchto vecí má kňaz a nosí svätené oleje na Zelený štvrtok z Trnavy.

Od prvých 6 pokrstených dostáva dvojnásobnú štólu. Nikomu nedovolí tieto oleje zobrať domov, aby ich nepoužili ako medicínu.

Sakristia je veľká a má 1 okno a 1 dvere. Je tam starodávna skriňa, v ktorej sa uchovávajú kalichy, oblečenie atď.

Nie je známe, kto kostol postavil. Známe je, že jeho klenbu a strechu dal renovovať farár Ciglani v roku 1773, a to z peňazí kostola a kompososorov.

Z vonku je kostol omietnutý v roku 1774 za účinkovania farára Františka Čonku. Nemá katedru, oratórium, umývadlo, treba dať opraviť organ a postaviť nový svätostánok. To všetko môžu urobiť páni zemepáni.

Vybavenie kostola je :

monštrancia, kalichy, zvončeky, štyri zástavy, ornáty, štóle, misále - dva kusy, jedna slovenská kniha evanjelií a jedna kniha maďarských evanjelií, jedna lampa.

Kostol v Semerove nemá základinu ani dar, okrem 73 zlatých, ktoré sú obci Semerovo zapožičané. 52 zlatých je uložených v depozite. Má jednu rolu, ktorú mu daroval František Sluha a tá má rozlohu 14 brat. meríc. Dlhá je 230 siah, široká 130 siah. Nachádza sa blízko majera pána Vöröša a Deluckého. Obrába sa spôsobom ozimina, jarina, úhor.

Fara nemá darované ani vinice, ani lúky, les, rybník, ani nevedie žiadne hospodárstvo.

Kostol používa tri zvony - zavesené vo zvonici v strede obce.

Najväčší zvon váži 70 libier, stredný 40 a malý 37 libier. Všetky sú posvätené a majú harmonický hlas. Zaoštarali ich z milodarov veriacich na náklady obce Semerovo a zemepánov a sú majetkom obce. Dva z nich vidíte na fotografii.

Za zvonenie sa nevyberajú peniaze. Je tu zvyk, že sa zvoní 5-krát. Ráno, na obed, večer na Anjel

Pána, na vespery a v prípade pohrebu. Ak zomrie muž, zvon sa podťíha 3 razy, žena 2 razy a jedno zvonenie netrvá dlhšie ako 1/4 hodiny. Keď nesú mŕtve telo na cintorín, zvoní všetky tri zvony dovtedy, kým neprídu na cintorín.

Prijem kostola je zo zvončekových peňazí od Všetechsvätých do sviatku sv. Jozefa, v nedeľu a vo sviatok. Tretia omša je na filiálke. Z milodarov, pohrebov nedostáva kostol žiadne príjmy. Príjmy kostola sú pod zámkami. Jeden kľúč má farár a jeden cirkevný otec. Vyúčtovanie robí cirkevný otec pred pozvanými arcidiakonmi a miestnym notárom.

Dlhý kostol nemá, príjmy mu stačia. Kostol nemá kaplnku ani zázračný obraz. Nemá ani zakázané knihy.

Každú nedeľu v prvej štvrtine fázy mesiaca je procesia so sviatosťou oltárnou okolo kostola a na sviatok Božieho Tela cez dedinu k štyrom oltárom, ktoré sú postavené k tomuto účelu. Inak procesie nebývajú, len na sv. Marka Evanjelistu býva posvätenie siatin, a to so zástavami, a modlia sa litanie ku všetkým svätým, piesne predspevuje organista a ľud opakuje.

Kostol nemá privilegovaný oltár ani telo svätého, ani relikvie. Má však odpustky na dobu 7 septénii. Zasvätenie /hody/ sa slávi na Nanebovzatie Panny Márie, a to na náklady obce Semerovo, v ten deň postaví stánky blízko cintorína, kde sa predávajú rozličné výrobky ako ružence, obrázky, sošky a pod.

Kostol nemá príjmy z jarmokov. Predáva sa tu víno obce, a to v krčme blízko cintorína.

Cintoríny

Kostol má jeden cintorín okolo kostola, oddelený priekopou od domov. Žiadny posvätený kríž ani kaplnku nemá. Pochovávajú tu všetkých katolíkov bez taxy. Nie je tu žiadnej márnice ani pomníka. Jamy sa kopú pomerne hlboko a dosť ďaleko od múrov kostola. Trávu nevypása dobytok, ale podľa poslednej vizitácie pán farár sa stará, aby tráva bola pokosená na jeho trovy.

Židovský cintorín je tu tiež, kde pochovávajú obyvatel'ov židovského viero-vyznania, aj z Čiech.

Bratstvá

V Semerove je Bratstvo tretieho rádu Františka Assiského, nie je známe, kto ho založil. Predstavený je Ján Babinec, sekretár Jozef Krupa. Jeho majetok je /koberec/ čierna prikrývka na prikrytie mŕtveho, 4 insígnie - odznaky. Drevená soška sv. Františka, 1 biela košeľ pod ornát, ornát so štólou a čierna zásta-va. Výdavky bratstva neprevyšovali príjmy. Účty podáva predstavený bratstva, ktorý sa stará, aby na prvú nedeľu bola omša za členov. Omša býva pod vyloženou sviatosťou aj za mŕtvych členov. Bratia sa stretávajú poobede v kostole, kde sa vzdelávajú o potrebách bratstva a o pomoci kňazovi. Má v pokladnici 18 zlatých.

Omša v nedeľu a vo sviatok je v lete o 9.00 hod., v zime o 10.00 hod. Evanjelium sa číta po slovensky. Poobede o 15.00 hod. sú litánie. Počas vino-brania býva omša večer. Deti sa učia náboženstvo nie v škole, ale v kostole a na fare.

Pochovávanie

Farár pochováva katolíkov oblečený v krátkej košeli, so štólou a podľa pred-písaného obradu. Kostol v Semerove má dve matriky. Jedna je písaná od roku 1725, dosť dobre čitateľná, ale v strede prehorená. Druhá matrika je písaná od roku 1753 až dodnes.

Príjmy a živobytie

Fara je dobre postavená proti vetru a dažďu. Je vlhká a je hniezdom hmyzu. Nemá bránu ani dobrú strechu. Má dve miestnosti. Biednu pivnicu, do ktorej sa vchádza z humna. Komora, maštal' pre kone a kravy sú slušne vybavené. Nemá priestor pre drevo, obilie atď. Vedľa farského dvora je biedna záhrada ohradená len tŕním. Nie je z nej príjem.

Príjmy

Farské role :

1. oproti dedine Čechy
2. za kostolom
3. v dedine

Tieto role užíva farár len z tradície, nemá na ne dokumenty. Pole obrábajú farní-ci. Farár obrába len kľčoviská.

Financie:

za krst	25 denárov
za úvod prvoroďičky	25 denárov
za sobáš farníkov	60 denárov
za sobáš cudzincov	1 zlatý a 20 denárov
za úvod mladuchy	25 denárov
za pochovanie dospelých	70 denárov
za pochovanie detí	25 denárov
za ohlášky	60 denárov
za potvrdenie o krste	60 denárov
za potvrdenie o smrti	60 denárov
za spievanú omšu	1 zlatý
za čítanie pri truhle	50 denárov

Obilie: 5 bratislavských meríc - 1 po 80 denárov - spolu 4 zlaté a 25 denárov.

Pšenica: 0, Raž: 47 bratislavských meríc - 1 zl. a 60 denárov - 28 zlatých 20 denárov.

Ovos, jačmeň - zmiešané 0, Okopaniny a repa 0.

Spolu: 52 bratislavských meríc, 32 zlatých, 45 denárov

+ ďalšie príjmy od sedliakov a príjmy z farských polí:

90 bratislavských meríc - 43 zlatých a 50 denárov

a to dostáva pšenicu, jačmeň, raž, ovos.

Príjmy zo sedemnástiny /desiatok išiel biskupovi, a ten farárovi ponechal sedem-nástinu /

14 bratislavských meríc - 8 zlatých a 60 denárov

- príjmy zo sena: z farskej lúky dostáva 16 vozov sena alebo 8 zlatých

- príjem z dreva na kúrenie 6 siah / 1 siaha bola 1 zlatý a 50 denárov /

- príjem z baranov a oviec / z tej sedemnástiny /, 2 baránkov / jeden má hod-notu 40 denárov /

Príjmy od ovčiarov:

- 4 ovce a 4 barany / jeden kus - má hodnotu 40 denárov /

- hotovosť - 1 sesia / dom / - 40 denárov

1/2 želiari a ženatí sluhovia 20 denárov

SPOLU: 17 zlatých.

Poplatky zo štóle a matriky:

- krst, úvod prvorodičky, mladomanželia - 60 zlatých a 40 denárov
- svedectvá o krste - 60 zlatých a 40 denárov

Za koledy - 2 zlaté

Štipendiá - 15 zlatých

Príjem spolu 160 zlatých a 40 denárov

156 bratislavských meríc / z toho sedliaci 52 meríc /

/ filiálka Čechy / 106 zlatých a 50 denárov

SPOLU : 266 zlatých a 90 denárov.

Kapláni

V obvode farnosti nie je kaplán ani rehoľník, ani dočasne, ani natrvalo.

O sluhoch kostola

V Semerove je cirkevný otec : Ján Novotný, 38-ročný, má udržiavať čistotu oltára, donášať vodu na požehnanie, zametať každú nedeľu kostol. V nedeľu a na sviatky prináša vodu a víno. Zhromažďuje /zberá/ potvrdenia o spovedi pred Veľkou nocou, vyberá peniaze do zvončeka /meštek / a vybraté peniaze vhodí do pokladničky.

Je oslobodený v obci od práce a nič neplatí za vinohrad. Má dve role, jedna má dve bratislavské merice, druhá má jednu bratislavskú mericu. Okrem toho dostáva 12 holieb vína. Vlastní lúku, z ktorej má 1 voz sena / dlhý voz /.

SPOLU : 5 meríc bratisl., 5 zlatých a 60 denárov

Hospodárom kostola v Semerove je Jozef Král, ktorý má pomáhať richtárovi /v potrebnom čase/. Odkladá písomnosti u richtára do skrinky uzatvorenej na kľúč. U seba má len najnutnejšie veci, o príjmoch vydáva účty. Jeho príjem je iba slama z poľa.

Učiteľ

Jozef Róvit má 24 rokov, je triezvy, slušný, pozná všetky kostolné ceremónie. Vie slovensky a maďarsky. Má štyri role. Udržiavajú ich veriaci okrem hnojenia. Má jednu lúku, ktorú mu zvezú veriaci. Každý sedliak mu dáva 1/2 brat. merice a 72 denárov, želiar 12 denárov, sedliak polovičnej usadlosti 1/4 bratislavskej merice. Od obce má 10 fúr dreva na kúrenie.

V dňoch Veľká noc, Turíce, Vianoce, Božie Telo, Kvetná nedeľa, Veľký piatok dostáva dve holby vína / 1 holba - 8,33 del /. Od každého zvonenia pred búrkou dostáva 3 snopy obilia. Za spev na pohrebe má 25 denárov.

- od ohlášky na sobáš /3x/ písomnej 12 denárov
- od odhlášky od cudzích 24 denárov
- spev na omši za mŕtveho 25 denárov
- od vyučovania každého chlapca 25 denárov
- za spev pri mŕtvom celú noc 50 denárov
- od zvonenia v čase vinobrania mušt
- tretinu z koledy aj z ofery

Za spievanie na slávnostiach dostáva peniaze od farára a je na ňom závislý, a to v hotovosti 8 zlatých.

SPOLU : dostáva 62 meríc obilia = 61 zlatých a 6 denárov.

V Semerove sú aj dvaja hrobári, a to Ján Prileský a Ondrej Veliký. Kopú hroby pre mŕtvych a od každého hrobu majú 10 denárov.

V Semerove je pôrodná baba, ktorá má vzdelanie v svojom odbore. Je to Magdaléna Mučinka a od každej rodičky dostane 28 denárov.

O zemepánoch

Semerovo má nových zemepánov. Štefan Eni, Pavol Vereš, Pavol Vég, Gašpar Čúzi, Jozef Bajči, Ján Ujvári a Samuel Zmeškal, ktorým časť hypotéky držia arendátori Huňadi, Ondrej Bošáni a Ján Cigláni. Všetci sú reformovaní. Patronátne právo kostola si zemepáni držia tak, ako sa bežne sluší. O kostol sa starajú, udržiujú ho, ale peniaze od nich nestačia na jeho vydržiavanie. Každý zemepán dáva 24 zlatých, keď sa robí nová vec a farníci to odpracujú. Postavenie farskej budovy, školy, oprava striech a ich udržiavanie patrí zemepánom. Ak si oni nesplnia povinnosť, musia to urobiť farníci. Starosť o záhradu, farský dvor, ohradenie plotu, brány a okná majú obyvatelia Semerova a Čiech. Filiálka /Čechy/ má tretinu povinnej práce a 2/3 Semerovčania. Musia sa starať o hospodárske budovy. Okrem toho farníci zo Semerova sa starajú aj o priekopu okolo kostola.

Obyvatelia

Lud je čisto slovenský a katolícky a farár iný jazyk nepoužíva iba slovenský, káže a vyučuje len v slovenčine. Niet tu žiadnych obyvateľov gréckeho rítu /pravosláv/ ani arménov, rusínov, valachov. Nachádza sa tu niekoľko židov a nie je tu nikto bez vyznania.

Lud sa zúčastňuje na procesiách, pôstoch, pohreboch, zdržuje sa od zábav, dôveruje farárovi. Nie sú tu bohorihači, traviči, poverčiví, bigamisti, neverníci a niet tu ani žien ľahších mravov.

Počet farníkov

Katolíci

Schopní spovede:		Neschopní spovede:	
muži	ženy	muži	ženy
250	149	41	44

Kalvíni

Evanjelici - kalvíni / sú v Čechách / nemajú kostol, farára ani učiteľa. Deti im krstí a sobáša ich katolícky kňaz, uvádza prvorodičky aj novomanželky. Sluhovia reformovaných sú katolíci. Majitelia im nebránia chodiť do kostola, ani zachovávať náboženstvo. trikrát do roka chodia kalvíni do Mederu / Čalova /, kde majú farára a v nedeľu konajú zhromaždenia v súkromných domoch. Počas nedieľ nenavštevujú kostol. K ich zomrelým nie je privolaný žiadny farár ani

katolícky. Štôlu platia katolíckemu farárovi. Keby počúvali slovo Božie v katolíckych kostoloch, mohli by konvertovať.

Židia : 15 mužov , 14 žien

Pevné židovské spoločenstvo sa tu nenachádza. Iba jednotlivci - Semerovo 29, Čechy 11 = spolu 40. Majú v Ujvárdoline svoj cintorín a synagógu v dedine.

Semerovo + Čechy = spolu 1021 farníkov

Dominanty súčasného kostola Nanebovzatia Panny Márie.

Rozsah farnosti

Dĺžka farnosti je štvrtina mile. Zavlažuje ju potok. Budova fary je na hornom konci. Rehoľníci sa tu nenachádzajú. V obvode tejto fary nie sú ovčince ani mlyny, ani neobývané budovy.

O kaplnkách

Nie je tu kaplnka ani oratórium. Nie je ani vojenská kaplnka. Žiadna rehoľa ani svetskí kňazi sa tu nenachádzajú.

Rehoľníci nie sú ani v obvode diecézy, ani dom tu nemajú. Avšak žobrat' v tomto obvode môžu : víno, maslo, vajcia, obilie, mäso, ovce, husi atď., a to pátri františkáni z Nových Zámkov, kapucíni z Taty (MR), pátri trinitári z Komárna, milosrdní bratia z Bratislavy, ktorí poskytujú farníkom duchovné služby.

Rehoľnícky, mníšky

Nenachádzajú sa tu, ani žiadni gréckokatolíci, arméni, rusíni, ani iné vyznania.

Chýba niečo farnosti : Nie je nutné rozdeliť Semerovo a Čechy.

Kríž v strede dediny bol postavený pánom Hedím a o ostatné sa stará obec.

(1) ŠOBAN - Kanonická vizitácia

Porovnanie obce z vizitácie 1756 a 1780

Kanonická vizitácia z roku 1780 uvádza aj zmeny, ktoré nastali v obci od ostatnej vizitácie v roku 1756. Podľa nej má semerovský farár o jedno kľčovisko viac. (1)

Iba nedávno postavili na strechu kostola malý zvon, ale ihneď ho museli odstrániť /bol pri komíne/ a strechu pokryť šindľom. V zákristii bola veľká vlhkosť, ktorú riešili tak, že dali urobiť ešte jedno zamrežované okno.

Polia boli v dedine málo úrodné, lebo sa nehnojili, preto roľníci, ktorí mali celú usadlosť, museli dať priviezť dva vozy hnoja, a tí, čo mali polovicu, museli dať priviezť jeden voz hnoja na farské pole.

Na základe tejto vizitácie sa rozhodli, že zašlú na zhromaždenie šľachty list, predložia projekt a vyšlú tam vyslanca, aby žiadal postaviť novú faru a školu v Semerove. Pán farár navrhne, aká má fara a škola byť. Postaviť by ju mali zemepáni a farníci.

Počas kanonickej vizitácie v Semerove zomrela Mária Terézia. Zmeny pokračovali aj za jej nasledovníka Jozefa II. Po urbárskej regulácii sa začalo s komasáciou.

Titulná strana urbárskeho súpisu

(1) ŠOBAN - Kanonická vizitácia

Richtári v rokoch 1775 - 1785

1774 richtár Ján Redvanský, podrichtár Ján Babinec, prisažný Ján Krupa
1775 richtár Ján Babinec, podrichtár Ján Krupa, prisažní Ján Duchon a Štefan Gajdoš
1776 richtár Ján Duchon, podrichtár Ján Krupa, prisažný Ján Babinec
1777 richtár Adam Krupa, podrichtár Ján Babinec, prisažný Ján Duchon
1778 richtár Fero Gajdoš, podrichtár Ján Krupa, prisažní Ján Babinec a Ján Duchon
1779 a 1780 richtár Jozef Hrvoll, podrichtár Ján Krupa, prisažní Ján Babinec a Ján Duchon

1781 a 1782 richtár Jozef Babinec, podrichtár Jozef Král, prisazní Jano Haladik, Jan Bórik a František Kriško
 1783 richtár Janek Krupa, podrichtár Ján Krupa, prisazní František Híreš, Jan Abraham a Ján Haladik
 1784 richtár Jozef Babinec, podrichtár Jozef Král, prisazní Ján Haladik, Ján Bórik, a František Kriško
 1784 richtár František Kriško, podrichtár Ján Krupa, prisazní Ján Bórik, Jozef Babinec a Štefan Hlavatý
 1785 richtár Štefan Bjelický, podrichtár Jan Borik, prisazní František Kriško a Jan Duben

Škola v Semerove

Panovníčka Mária Terézia v roku 1777 vydala patent Racio educationis. Bol to školský poriadok záväzný pre celé územie Rakúsko - Uhorska. Podľa neho sa zaviedla povinná školská dochádzka. Na dedinskej škole mal pôsobiť stály učiteľ, ktorý vyučoval žiakov čítať, písať a počítat. Vyučovalo sa aj náboženstvo, ktoré mal na starosti miestny farár.

Podľa kanonickej vizitácie z roku 1780, teda len tri roky po vydaní školského patentu, sa stretávame s prvou zmienkou o škole a učiteľovi v Semerove.

V tom roku bol učiteľom Jozef Rövit, ktorý mal vtedy 24 rokov. Ovládal jazyk slovenský a maďarský. (1)

Okrem vyučovania mal na starosti zvonit pred búrkou a v čase vinobrania, spievať na pohreboch, obrábať svoje polia, lúky a pod. Jeho príjmy boli presne určené: sedliaci odovzdávali pánovi učiteľovi 1/2 bratislavskej merice zbožia a 75 denárov, želiari 2 denáre, a sedliaci polovičnej usadlosti štvrt bratislavskej merice. Od obce dostával desať vozov dreva na kúrenie. Na veľké sviatky dostával dve holby vína, od zvonenia pred búrkou dostal tri snopy obilia, za spev pri pohrebe dvadsaťpäť denárov. Za vyučovanie každého chlapca mal 25 denárov.

Podľa tohto rozpisu prác a príjmov vidíme, že sa pán učiteľ nemal veľmi kedy venovať svojim žiakom, ale viac času trávil ako organista a „sluha kostola“. Aj plat za učiteľovanie mal veľmi malý, živila ho viac práca v kostole. Aj rodičia sa ku škole nestavali vždy kladne a svoje deti do školy neposielali. Využívali ich na prácu na poli, pri domoch, pri varovaní mladších súrodencov a pod.. Škola veľkú úroveň nemala. Vidíme to z archívnych dokumentov, kde sa richtár a ďalší prisazní nevedeli ani podpísať. Všetky listy sú podpísané iba križikmi, ale aj v sčítacích hárkoch sa uvádza skôr to, že vedia čítať, ale len v málo prípadoch, že vedia aj písať.

V tej istej kanonickej vizitácii sa spomína aj budova školy ako nevyhovujúca. (2)
 Ďalej v Semerove pôsobili učitelia Ján Peik, Matúš Košáni, ktorý bol zároveň aj

notárom, Ján Čušeky a Alojz Novohradský.

V roku 1838 nás o semerovskej škole podrobnejšie informuje vtedajší pán farár Ján Zaklukál. Píše, že pri príchode na semerovskú faru zistil, že ľud je nevzdelaný, že deti sú úplne hlúpe. Iba dve dievčence sa vedeli modliť, a to Anjel Pána. (3)

Ján Zaklukál urobil všetko preto, aby v Semerove škola začala riadne fungovať. Z príležitosti zasadnutia panskej stolice na fare žiadal pánov, aby dali súhlas a peniaze na vybudovanie školy v strede dediny. Tento jeho plán sa neuskutočnil a škola bola umiestnená v maštali pri krčme. Po zásahu pána farára predali maštal za 200 zlatých Ignácovi Šebochovi. Za tieto peniaze kúpili budovu pri dome organistu v strede dediny. Na školu miestny notár poskytol dotáciu a pozemok pre výstavbu domu. Všetko ostatné urobila obec. Zemepáni poskytli 50 zlatých, najviac Štefan Halasi. Škola bola slávnostne odovzdaná na sviatok sv. Michala (29. september 1840). Škola sa nachádzala v jarmočnom dome v parku za zvonnicou.

V roku 1846 bol v Semerove učiteľom, organistom a zároveň aj notárom Jozef Vaškovič.

Jeho príjem za tieto tri funkcie bol:
 za prácu notára 50 zlatých

20 honov poľa

2 lúky, dovoz sena z týchto lúk, ktoré mu zaobstarala obec

13 meríc raží od obce Semerovo

3 siahly palivového dreva

2 merice obilia z každej usadlosti, z 1/2 usadlosti 1/4 merice

Za učiteľovanie mal od každého žiaka 5 zlatých a 1 peceň chleba.

V zimnom období len 30 denárov a 1 peceň chleba.

Okrem toho zvonil na pohreboch, za čo mal 3 snopy obilia. Ďalej piekol hostie pre kostol a vykonával ďalšie drobné práce, za čo mal aj iné drobné príjmy.

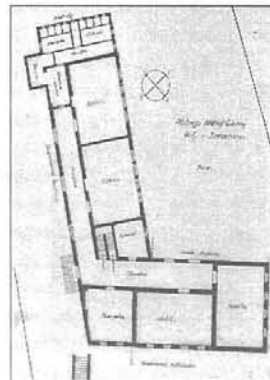
Školu v tomto období navštevovalo 30 žiakov, katolíkov, ale podľa odhadu pána farára ich malo chodiť ďaleko viac.

Pri sčítaní ľudu v roku 1869 sa budova školy nachádzala na Dlhej ulici č. d. 109. Ku škole patrili byt učiteľa a príslušenstvo (komora, pivnica a maštal). Učiteľom a organistom vtedy bol 30-ročný Jozef Benedikovič, rodák z obce Boleráz pri Trnave.

Bol zemianskeho pôvodu. Podľa sčítacieho hárku v roku 1869 vlastnil dve teliatka, 1 kravu a 3 ošípané.

Pán učiteľ J. Benedikovič začal sprevádzať pohreby s duchovnou hudbou, ktorú založil ešte v roku 1840 farár Zaklukál.

Pôdorys novej školy.

Keďže stará škola doslúžila, dali zemepáni v r. 1854 upraviť novú školu z košiara pána Šebestína a začali s výstavbou novej školy. Vyučovanie v nej sa začalo v roku 1916.

V roku 1911 bola cirkevná škola poštátnená a učiteľom bol Štefan Pápež, ktorý bol aj notárom.

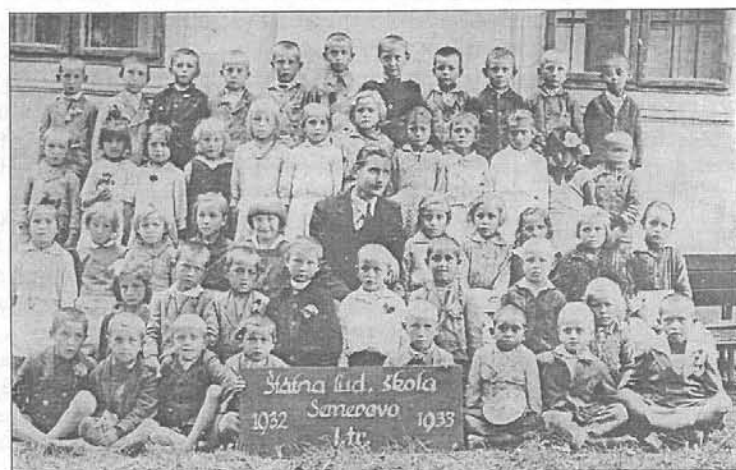
V Semerove ešte pôsobili ďalší učitelia Prokopec, Fil'akovský, Majtění, Zachej a iní.

Dňa 6. 12. 1927 prichádza nový učiteľ Štefan Ujček. Zaujal miesto kantora po Štefanovi Želmovi. Neskôr si zobral za manželku dcéru Štefana Pápeža.

Po vzniku ČSR v roku 1928 školu rozšírili o bočné krídlo v podobe, v akej stojí dodnes. Je to prízemná stavba s pôdorysom tvaru L so sedemosovou hlavnou fasádou / pôvodne pred rozšírením len päťosovou /. Fasády členia bosované lizény a obdĺžnikové okná v šambránach s podokennou rímso. Za budovou bol v pôvodnej škole byt kantora. Zbúrali ho po r. 1945.

V školskom roku 1929 / 30 bola škola štvortriedna a ukončilo ju vtedy 30 chlapcov a 24 dievčat. Ako učitelia v tomto období tu pôsobili : Viktor Lorman, Šimon, Blaho, Elena Lierisová, Elvíra Konrádová, Gabriela Naďová, Karol Havliš, Mária Hajdányová, František Zechart a ďalší.

Fotografia prváčikov z roku 1932 so svojim učiteľom Štefanom Ujčekom.

O semerovskej škole v rokoch 1938-1948 nás informuje súčasník tohto obdobia, ktorý ho zachytil priamo v kronike takto:

„Rok 1938 sa vryl čiernymi písmenami do pamäti každého dobrého, poctivo zmýšľajúceho Slováka, lebo na sklonku tohto roku sme stratili na šesť a pol roka svoju národnú slobodu. Závisti a nenávisť našich odvekých nepriateľov dostúpila tohoto roku vrcholu. Smutný bol druhý november. Do tichého, dvojnásobne smutného dušičkového dňa odznel krutý arbitrážny rozsudok z Viedne. Čierne mračno smútku a srdcervúcej bolesti zahalilo našu drahú vlasť, tak ťažko skúšanú. Márne verní synovia rodnej matky zvierali zbrane, hotoví brániť každú piad' drahej, toľkokrát už v minulosti krvou vykúpenej zeme.

S pocitom veľkého poníženia v srdci poslúchli rozkaz a ustúpili z hraníc bez boja, aby nepriateľ zaujal to, čo krutý rozsudok nám nemilosrdne urval. Každá slovenská dedinka, pripojená k Maďarsku, plakala ako malé dieťa, ktoré násilná ruka odtrhla od materinského srdca. Neistota, opustenosť a smútok uhostil sa v slovenských dedinkách okolo Nových Zámkov. 2. novembrom roku 1938 skončil sa i v dedinke Semerovo, vzdialenej od Nových Zámkov 17 km, pokojný život. Smútok a bolesť uhostili sa v srdciach mnohých občanov.

Smutno bolo v štátnej ľudovej škole v Semerove. Všetok život, detská radosť akoby boli naraz sa stratili. Opustená stála škola, vzdelanosti chrám, ktorá toľkých viedla do života s potrebnými vedomosťami, ktorá toľkým zaštepila do srdca lásku k svojmu národu a materinskej reči. Koľko bolesti a bezradnosti bolo v týchto dňoch v srdciach členov učiteľského zboru. So sklonenými hlavami nad mapou drahej vlasti počuli smutný ortiel. Márne boli ich nádeje. Viedenská páni necítili ich lásku k rodnej zemi. Tí s ľahkým srdcom odrezali z nášho tela a hodili nás napospas tým, ktorí mali jeden cieľ: mstiť sa a ničť všetko, čo bolo slovenské“, uvádza sa v úvode kroniky štátnej ľudovej školy v Semerove vedenej okresným školským inšpektorom Jánom Nevidánskym do roku 1948 a Vincentom Lobotkom do roku 1951 a ďalej sa dozvedáme a citujeme z rukopisu :

„učiteľský zbor sedemtriednej štátnej ľudovej školy bol v roku 1938 osemčlenný, a to: Štefan Ujček, riaditeľ školy, Šimon Blaško, Karol Havliš, Rudolf Hečko, Jozef Ozábal, Mária Hajdányová, Mária Blašková, Jana Hečková.

Krutý druhý november rozlúčil členov učiteľského zboru. Šesť členov sa rozhodlo odísť na horné územie Slovenska. Na svojom mieste zostal riaditeľ školy Štefan Ujček a učiteľka Mária Hajdányová. 14. novembra 1938 vťahli do obce ako predstavitelia nového poriadku dvaja žandári, ktorých zradcovia slávnostne vítali.

Týmto dňom zaniklo obecné zastupiteľstvo a ujala sa vláda v obci MNR / skratka úradovne maďarskej štátnej správy/ zostavená z 24 Maďarov a maďarónov s jediným cieľom zničiť všetko slovenské. Predseda J. Petrich s prisluhovačmi prevzali školu pod svoju kontrolu a uskutočnili zápis a tu sa zjavne ukázalo, akými slabochmi sú semerovskí občania. Mnohí z nevedomosti, mnohí zo strachu a iní za pekné sľuby

bez výčitiek svedomia zapredali svoju reč, svoj slovenský pôvod. Ako ľahko umlčali hlas svojho národného povedomia a dali sa strhnúť k činu tak podlému, ako je zapredanie svojich vlastných detí. Smutno bolo riaditeľovi školy pri prezeraní výsledku zápisu, lebo z 330 žiakov prihlásili rodičia len 42 žiakov do slovenskej školy. Behom dvoch týždňov i z tých niektorí nastrašení žiadali svoje deti zaradiť do maďarských tried. Deti plakali, keď počuli od rodičov, že budú chodiť do maďarskej školy, že sa musia učiť rozprávať po maďarsky. Láska k svojeti, k materinskej reči v srdciach malých školáčikov nedala sa vytisnúť, tak sa v ich milej škole učili, a naraz majú tým všetkým, čo im k srdcu prirástlo, opovrhnuté a učiť sa cudzej, nevľúdnej, nezvučnej, tvrdej reči maďarskej.

Bolo už i to jasné, že dvaja členovia učiteľského zboru nebudú prijatí do školskej služby. 6. decembra 1938 musel tajne riaditeľ školy Štefan Ujček opustiť obec a odísť za hranice, ak nechcel padnúť do rúk maďarských žandárov. Bolo to práve v deň 11. výročia jeho blahodárneho pôsobenia v Semerove. Malo mu byť odplatom prenasledovanie a žalárovanie. Hneď po jeho odchode ho prišli odviezť, ale keďže ho nenašli, za trest dali internovať jeho manželku i s deťmi.

Jedenásteho decembra dostala učiteľka Hajdanyová pripisom od „Magyar katonai parancsnogság-u“ na vedomie, že je bez akýchkoľvek nárokov prepustená zo školskej služby. Už len biela tabuľa hlásala: „Štátna ľudová škola.“ Špinavá a nečestná ruka siahla i po nej, zvesila ju a odhodila do kúta školskej povale. Na jej miesto vyvesili novú tabuľu so znakom maďarského kráľovstva a nad ním nápis: „Magyar kir. állami népiskola“, s uč. zborom: F. Molnár riad. školy a učitelia M. Nagyová, I. Nagyová, M. Kováčová, I. Kišová, L. Lesenský, G. Fabianová a J. Dráfy st., uč.-kantor.

Škola znovu volala žiakov do svojej náruče. Nikto z učiteľov sa im neprihovárал ich milou materčinou. Počúvali, ale nič nevedeli, lebo tej tvrdej, cudzej reči nerozumeli. Nemo pozerali okolo seba. Zmizli zo stien obrazy našich predstaviteľov, zmizli slovenské nápisy z chodby, zmizli obrazy spisovateľov a básnikov, obrazy slovenských miest a hradov. Ťažko bolo deťom privykať. Počas vyučovania museli deti rozprávať po maďarsky, ale cez prestávky sa v triedach a na chodbách ozývala len slovenčina. Za každé slovenské slovo platili pokutu. Ale všetko bolo márne. Mnohí zo starších žiakov ani pri vyučovaní nechceli rozprávať po maďarsky, odpovedali učiteľom len po slovensky. Boli za to bití, rodičia volali do školy, ale nič nepomáhalo, držali sa verní tomu, čo im vstúpili do srdca ich bývalí vychovávateľia, a tak sa dostalo dosť nadávok aj tým.

Jedine náboženstvo vyučoval dôstojný pán farár Anton Kubík slovensky, za čo bol stále udávaný a prenasledovaný. Maďarské úrady začali vytláčať slovenčinu i z kostola. Vďaka patrila zase farárovi Kubikovi / na fotografii s kostolníkmi Haládkom a Bajlom /, že neohrozene kázal slovensky a hájil slovenský spev pri bohoslužbách.

Aby pomadžarovanie išlo ľahšie, zriadili v obci detskú opatrovňu, dobre vedeli, že malé deti sa chytro naučia maďarsky a do školy prídu už úplne odnariadené.

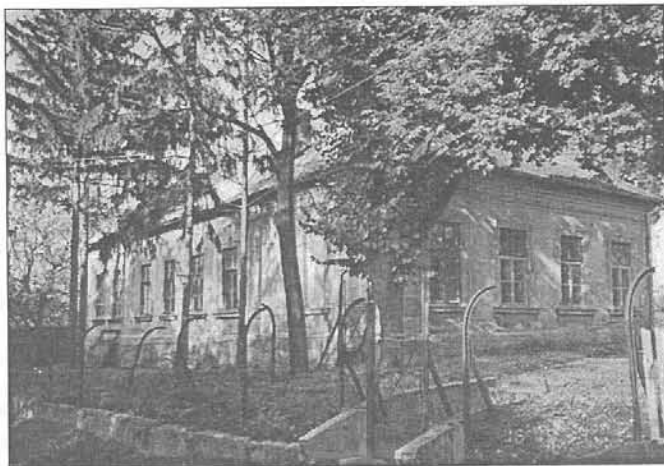

Hŕstka národne uvedomelých Semerovčanov začala burcovať vlašných občanov a domáhať sa svojich národných práv. V obci sa rozširovalo odoberanie slovenských novin „Slovenská Jednota“, ktoré mali vznešený cieľ a ťažkú úlohu: budiť povedomie spolupatričnosti k slovenskej rodine a udržať slovenské povedomie odtrhnutého kraja. Občania sa stávali smelšími.

V školskom roku 1939/40 žiadali matky pri zápise svojich školopovinných detí slovenskú školu. Správcovi školy J. Énekesovi, predniesli nebojácne svoju žiadosť: „Žiadame si slovenskú školu, deti nám doma plačú, do školy chodiť nechcú, lebo nerozumia maďarsky. Chceme, aby sa učili v škole v reči slovenskej, veď sme my Slováci.“ Odvolávali sa na sľub regenta M. Horthyho, ktorý v Košiciach vyhlásil, že všetky menšiny, žijúce v Maďarsku, majú právo na menšinovú školu. Dostali len predvolanie na obecný úrad pred žandárov, kde nadávky a hrozby sypali sa na ich hlavy. Občania žiadali slovenskú školu i naďalej. Po nekonečných mesiacoch vyslalo ministerstvo školstva svojho tajomníka, aby záležitosť vyšetril. Občania podpísaní na žiadostiach boli predvolaní do školy a väčšina sa držala statočne a svoju žiadosť neodvolala. Július Petrich, richtár s učiteľským zborom a notárom, ktorý bol skutočným maďarským zloduchom, podnikli všetko preto, aby i tentokrát pokus o slovenské triedy znemožnili.

Ministerstvo školstva povolilo otvoriť od 1. septembra 1942 dve slovenské triedy. Učiteľmi boli Ilona Syilágyi a Jozef Dráfy, učiteľia na tunajšej maďarskej škole, ktorí jazyk slovenský neovládali, slovensky neradi rozprávali, a tak aj vyučovanie bolo biedne. Vyučovanie začalo viaznuť, nakoľko vojna pokračovala rýchlym tempom.

V školskom roku 1944/1945 sa vo vyšších triedach vôbec nevyučovalo až do skončenia vojny. V októbri bola obec zaplavená nemeckým vojskom, ktoré bolo ubytované i v škole. Na Vianoce bol už front v bezprostrednej blízkosti obce. Keď v januári roku 1945 začali Rusi ofenzívu pri rieke Hron, slúžila tunajšia škola za poľnú vojenskú

nemocnicu. Mladí nemeckí vojaci, rozzúrení neúspechom, počínali si v škole barbarsky. Školské lavice rúbali a pátili. Pred barbarským počínaním zachránili občania školské skrine, katedry, niekoľko stoličiek a dve tabule bez stojanov.

Keď sa 2. apríla 1945 prehnala vojnová vichrica cez obec, bola školská budova v úbohom stave. Okná zväčša povybíjané, dvere dorezané a bez kľučiek, dlážka v jednej triede nasiaknutá krvou, steny orýpané, špinavé, dvere a prepážky v záchodoch spálené. V pivnici i na školskom dvore žalovali železné kostry lavíc na nemeckých barbarov.

Po prechode frontu sa Národný výbor postaral, aby sa vyučovalo v budove opatrovne, ktorá nebola vojnou tak zničená ako škola. Začiatkom mája prišiel zistiť do obce stav školy a učiteľstva okresný školský inšpektor Ján Nevidánsky, pisateľ týchto citovaných zápisov. Vyhlásil za nepripustné, aby bývalí maďarskí učitelia ďalej na škole pôsobili, a vyzval ústne učiteľku Hajdanyovú, aby zaujala znovu svoje miesto, a poveril ju vedením školskej agendy s platnosťou od 1. mája. Po 6 a 1/2 roku potupeňa znovu zaviala nad školou bielo-modro-červená zástava a bola osadená školská úradná tabuľa.

Pri prevedenom zápise na školský rok 1945/46 bolo zapísaných do 1. triedy 39, do 2. triedy 39, do 3. triedy 37, do 4. triedy 34, do 5. triedy 26, do 6. triedy 34 a do 7. triedy 36 žiakov. Spolu 245 detí. Začiatok školského roku bol 3. septembra obvyklým spôsobom, slávnostným *Veni sancte*. Do 24. septembra vyučovala na škole Mária Hajdanyová úplne sama. Pribudla k nej Anna Mikulcová z Jablonky na Orave. 25. septembra službu opäť nastúpil Štefan Ujček ako riaditeľ školy. Po odstupe času sa znovu chytil práce na tej istej škole, na ktorej do okupácie pôsobil 11 rokov.

S boľavým srdcom zistil, že školu barbarské ruky a vojnové udalosti skoro úplne zničili. Mal pevné predsavzatie školu znovu uviesť do poriadku a zaobstarat' pre ňu aj nový školský nábytok.

Ďalej do konca septembra nastúpili službu Ľudmila Verčeková, Mária Kubešová, Lukáč Zelenka, Anna Jedličková, Anastázia Pokojná, Emerencia Juračková, Aurélia Králiková, Magdaléna Ličková a Július Macko.

16. januára 1946 sa vyučovanie začalo v opravenej budove vlastnej školy v dvoch triedach, keďže do ostatných tried nábytku nebolo.

Februárové udalosti 1948 mali priniesť očistu aj v učiteľskom zbore podľa rozhodnutia predsedu MNV Jozefa Vöröša. Štefan Ujček, riaditeľ školy a osvetový referent, podľa udania nemohol zastávať túto funkciu, keďže je zmýšľania protiludovodemokratického. Štefan Ujček vec ihneď hlásil ako nepravdivú, podľú. Pri prešetrení celej skutkovej podstaty na Šk. inšpektoráte v Nových Zámkoch za prítomnosti členov MNV a uduvačov, bývalých žiakov riaditeľa školy, celú vec ako nepravdivú a nečestnú museli odvolať, a tak satisfakciu dať obvinenému. "Tol'ko citácia z kroniky ľudovej školy Semerovo. Dňa 27. marca 1947 nastúpila službu Ľudmila Ďurišová z Komjatíc, ktorá sa neskôr stala manželkou Štefana Ujčeka a 1. 9. 1962 sa stala aj jeho nástupkyňou vo funkcii riaditeľa školy. Vychovala v Semerove deti niekoľkých generácií. Vplývala na život obce vzorným a aktívnym prístupom ku všetkému, čo sa v obci dialo, až do odchodu do dôchodku v roku 1989.

Členovia učiteľského zboru tunajšej školy z roku 1947 a ich hostia. Zľava: Anna Mikulcová, Mária Hajdanyová, Albert Zachar, riaditeľ školy v obci Čechy, Helena Ščevlíková, detská opatrovateľka, Ján Nevidánsky, školský inšpektor, Anton Kubík, miestny farár, Ľudmila Ďurišová, Štefan Ujček, riaditeľ školy, Aurélia Králiková, Lukáč Zelenka.

Do Semerova prichádzajú v nasledujúcich rokoch aj ďalší mladí učitelia Jozef Kocán a Albín Boháčik, dlhoroční zástupcovia riaditeľky školy, Oľga Boháčiková, Ľudovít Opálený, Mária Baďurová, Elena Bradáčová, Elena Sedláková, Marta Veselá, Viera a Jolana Brestákové, Ružena Tóthová, Ján Zábrazný, neskôr aj bývalá žiačka školy Katarína Navrátilová, r. Balážová a ďalší.

Výstavbou novej základnej školy v rokoch 1964 - 1966 získala obec krásny areál, pozostávajúci z jednoposchodovej budovy s 9 triedami a kabinetmi, samostatnými pavilónmi telocvične a školskej jedálne s družinou. Prekrásny park a športový areál s futbalovým ihriskom a 200-metrovou bežeckou dráhou, vyasfaltované hádzanárske, basketbalové a volejbalové ihriská sú pod neustálou starostlivosťou učiteľského kolektívu aj v súčasnosti. V starej škole do r. 1984 bola umiestnená materská škola. Dnes budovu vlastní firma na výrobu včelích úľov.

V roku 1989 prebrala zodpovednosť za vedenie školy PaedDr. Vlasta Hrabovská, ktorá so svojím 13-členným kolektívom zabezpečuje výchovu a vzdelávanie.

Dňa 15. mája 1998 otvorili v základnej škole, ktorá má 175 žiakov zo Semerova a z obce Čechy, projekt: „Región v škole, škola v regióne“ s mottom: „Je šťastím, ak nám cestu do budúcnosti pomáha objavovať aj naša minulosť“. Jeho hlavný cieľ je vybudovanie systému, opierajúceho sa o informácie o regióne v čo najširšom rozsahu, ktorý poskytne dieťaťu čo najpodrobnejšie informácie o kultúrnych, historických, geografických, sociologických podmienkach a zvláštnostiach regiónu, v ktorom žije.

Pedagogickí pracovníci, deti, rodičia zhromaždili materiál, dokladujúci ľudové zvyky, piesne, obrady, pracovné činnosti ľudí, ako aj historické záznamy o obci a jej významných osobnostiach, a tým formovať národné povedomie žiakov. Vstupná hala školy sa využila ako malá národopisná expozícia a inštalovali sa v nej exponáty, ktoré

škole požičali alebo darovali občania z obce Semerovo a Čechy. Sú to časti krojov, nábytku, bytových doplnkov, pracovných nástrojov, doplnené fotodokumentačným materiálom a textami o histórii obce, jej významných osobnostiach, nárečí a kultúre.

Za zdokumentovanie histórie zodpovedá PaedDr. Vlasta Hrabovská, riaditeľka ZŠ, vedúca projektu, na fotografii s bývalou riaditeľkou školy Ľudmilou Ujčekomou, Mgr. Zdenka Vindišová, zástupkyňa riaditeľky, zodpovedá za geológiu a geografiu, Mgr. Miroslava Kiripolská za tradičný odev Semerova a textilné doplnky, ktoré boli spracované v sa-mostatnej publikácii. Mgr. Richard Kiripolský je zodpovedný za spracovanie jazykovednej problematiky, PaedDr. Janka Mičková je zberateľkou zvykov a tradícií a pracuje s folklórnou skupinou. Mgr. Ingeborg Reháková má na starosti botanickú a zoologickú časť projektu, Štefánia Ujváriová zbierala miestne ľudové piesne a povesti regiónu.

Základná škola má vlastné zošity s logom školy, erbom obce, ktoré propagujú históriu obce a sponzorov školy.

Od roku 1998 na návrh pedagogickej rady školy so súhlasom starostu obce sa vyhodnocujú najlepší žiaci základnej školy cenou starostu obce. Za školský rok 1998/1999 toto ocenenie obdržala Eva Turská z Čiech a za školský rok 1999/2000 Gabriel Farkaš zo Semerova. Ďalej sú obcou oceňovaní úspešní žiaci za celoštátne a krajské súťaže.

Materská škola umiestnená v modernej jednoposchodovej budove s kapacitou 60 detí s upraveným areálom. Riaditeľkou je Gabriela Kečkéšová, učiteľka Vlasta Skačanová. Budova je splynofikovaná a je v nej umiestnená aj obecná knižnica.

(1) Komlósi, F.: Iskolák Története, Estergom 1896 (2) ŠOBA - N - ŽK - Kanonická vizitácia 1780 (3) Historia Parochie Semerensis, RKFÚ (4) Kronika štátnej ľudovej školy v Semerove, OcÚ Semerovo

Farnosť Semerovo a jej duchovní správcovia

Prvý doklad o existencii fary máme z roku 1210 v listine, ktorá je zároveň najstarším písomným dokumentom aj o obci Semerovo.

Podľa starobylosti kostola sa domnievame, že farnosť tu jestvovala už skôr, keď Semerovčania prijali kresťanstvo v dobe pôsobenia sv. Cyrila a Metoda.

Do semerovskej farnosti patrili v staršom období štyri filiálky: Čechy, Kolta, Jasová a Dedinka. V roku 1751 sa z farnosti oddelili Jasová a Kolta a v r. 1831 Dedinka. Obec Čechy sem patrí až dodnes. (1)

Katolícki kňazi vo všetkých mestách a obciach zabezpečovali duchovné potreby obyvateľov, vyučovali na školách náboženstvo, dbali na mravnú výchovu a od 18. storočia sa zapájali do osvetovej činnosti na povznesenie národného a sociálneho života pospolitého ľudu. Výnimkou nebolo ani Semerovo. Kňazi Anton Kršák, Štefan Chovanec a Ján Zaklukál boli publikačne činní, zastávali rôzne národné a cirkevné funkcie. Ich osvetová, kultúrna a pastoračná práca prerástla ich pôsobisko Semerovo a stali sa osobnosťami celoslovenského významu. O ich živote a práci píšeme na inom mieste.

Prvým, po mene známym, pôsobiacim farárom v Semerove v rokoch 1332 - 1337, bol kňaz Ján. potom dlhšiu dobu nepoznáme mená kňazov, z obdobia okolo roku 1564 vieme, že Semerovo kňaza vôbec nemalo. (2)

Mohlo to byť aj vystúpením rôznych reformátorov.

Od roku 1674 - 1706 účinkovalo v Semerove niekoľko kňazov. Bol to Farkašdy, Jakubík, Vrábelský, Gracho a Topolčáni, o ktorých nemáme dost' podkladov, aby sme mohli zhodnotiť ich činnosť v obci. (3)

Viac informácií máme o farárovi Jánovi Novomeskom. Študoval v Trnave a na Pázmáneu vo Viedni. Do Semerova prišiel 30. apríla 1713. V Semerove dal opraviť, respektíve znovu postaviť kostol, ktorý bol po tureckých a kuruckých vojnách takmer zničený. Na základoch románskeho kostola, ktorý bol v rozvalinách, dal opraviť a predĺžiť loď v slohu neskorkej renesancie. Kostol bol pôvodne postavený z kameňa a novšia časť z pálenej tehly. Neskoršie bol prestavaný celý kostol v neorománskom slohu. Pretože nemal vežu, zvon umiestnili v štvorhrannej drevenej zvonici pred kostolom. (4)

Farár Novomeský dal vtedy namaľovať aj obraz Nanebovzatia Panny Márie na hlavný oltár. Okrem toho v roku 1713 dal odlieť zvon vo váhe 60 libier z peňazí farníkov, ktorý bol zasvätený sv. Jozefovi ukrižovanému Kristovi.

V roku 1726 dal opraviť aj kaplnku sv. Bartolomeja.

Po Jánovi Novomeskom pôsobil v Semerove Ján Vaňo a po ňom Ján Berek.

Z Ohaja prišiel 19.9.1720 za kňaza do Semerova Juraj Godor. Zomrel 15.2.1730 a je pochovaný na semerovskom cintoríne spolu so svojimi rodičmi.

Na fare ho vystriedal Ján Ignác Vaňo, ktorý tu už predtým raz pôsobil. Aj on, ako jeho predchodca, tu našiel aj posledný odpočinok rovnako, ako aj jeho nástupca farár Imrich Kotúč.

Ďalší kňazi, ktorí tu pôsobili, boli Alexius Balogh a Ondrej Cigláni. Za pôsobenia farára Ciglániho bola opravená klenba semerovského kostola.

Jeden rok pôsobil v Semerove kňaz Štefan Kačkovič /Skačkovič/.

Po ňom nastúpil 21.11. 1760 Ignác Arady, ktorý zabezpečil do semerovského kostola strieborný kalich.

Po Ignácovi Aradym prišiel do Semerova Ján Čonka, ktorého vystriedal Jozef Markovič. Za jeho pôsobenia na semerovskej fare sa uskutočnila kanonická vizitácia a jeho pôsobenie je v nej podrobne zachytené.

Zo Semerova odišiel do Kolty, kde aj zomrel.

Farár Juraj Baluch bol rodákom zo Semerova, narodil sa v sedliackom dome v blízkosti kostola. Po skončení štúdia v seminári v r. 1774 pôsobil ako kaplán

v Bzovíku. Od 20. júla 1778 bol farárom v Horných Zeleniciach. Potom v Siladiciach, kde dal postaviť faru. V roku 1782 prišiel z Dvorov n./ Žitavou na faru vo svojej rodnej obci, kde pôsobil 14 rokov. Potom si vymenil miesto s Františkom Pokorným, ktorý prišiel do Semerova 25.9. 1796. Juraj Baluch zomrel 24.1.1810 a je pochovaný v rodnej obci Semerovo. František Pokorný po výmene s farárom Baluchom prišiel do Semerova. Pôsobil tu iba dva roky. Zomrel 5.3.1798 a je pochovaný tiež v Semerove. Za jeho pôsobenia zhorela v obci fara. Po smrti farára Pokorného prišiel do Semerova František Sedláky. Za jeho pôsobenia sa uskutočnila rekonštrukcia kostola a vynovenie fary. V roku 1803 dal odlieť v Trnave zvon, ktorý vážil 277 libier. Bol to zvon zasvätený sv. Anne. Peniaze naň poskytla Kristína Huňadiová.(5) Okrem toho zabezpečil pán farár Sedláky povolenie od generálneho vikára Derdiho, aby sa od roku 1806 mohli v kaplnke Panny Márie konať v nedeľu sv. omše a uchovávať premenené hostie. Kaplnka nemala žiadnu peňažnú základinu a udržiavali ju veriaci sami. V roku 1812 odišiel Sedláky za farára do Bajču.

Po ňom prišiel za duchovného správcu Alojz Rakovský. Pôsobil v Semerove veľmi krátko, už 26. 9. 1815 odišiel do obce Svätý Peter. Semerovčania nemali farára Rakovského v oblube, lebo sa snažil pomad'arčiť ich aj ich deti.

10. októbra 1815 na uvoľnené miesto farára do Semerova prišiel Anton Kršák. Za jeho pôsobenia sa dokončili stavebné práce na kaplnke a fare. Kaplnka bola spojená s farou. Bližšie informácie uvádzame v jeho životopise. Medzi obyvateľmi Semerova bol pán farár veľmi obľúbený. Už pri príchode do Semerova bol významnou osobnosťou.

Po smrti Antona Kršáka prišiel na faru 22.1.1829 Anton Kamasi, ktorý však 7.1.1831 po dvojročnom pôsobení zomrel a je v Semerove pochovaný.

6. 2. 1831 nastúpil za farára v Semerove Jozef Karas, rodák z Krásnej Hôrky. Predtým bol farárom v Kolte a od roku 1826 v Nitrianskom Hrádku. V Semerove nebol obľúbeným kňazom, lebo nevedel po slovensky. Za jeho pôsobenia tu bola v roku 1836 postavená socha sv. Jána Nepomuckého, vysvätená vikárom Jurajom Kevarim. Peniaze na túto sochu venoval zemepán Rosoš. Jozef Karas odišiel zo Semerova 5. 6. 1838.

Pohľadnica novej fary z konca 19. storočia, ktorá bola zbúraná z dôvodu výstavby bytoviek PD.

3.7.1838 prišiel na semerovskú faru národovec Ján Zaklukál. Zomrel v Semerove 7. 7. 1871 a tu ho aj pochovali. Jeho účinkovanie v Semerove a životopis uvádzame na inom mieste.

Po Jánovi Zaklukálovi nastúpil ďalší významný kňaz, roduverný Slovák Štefan

Chovanec. Jeho bližšie údaje sú spracované v životopisoch semerovských osobností.

Po jeho smrti prišiel do Semerova za kňaza Imrich Adamovich, ktorý tu už pôsobil od roku 1868 do 1871 ako kaplán. Ako farár nastúpil 2. júla 1878. Pôsobil tu až do svojej smrti 28.11.1920. Narodil sa 5.3.1843 v Marvachu (Chorvátsko). Vysvätili ho v Ostrihome 2.8. 1868. Po kaplánskej praxi v Semerove odišiel do kostola sv. Leopolda v Budapešti. Počas pôsobenia v Semerove zastával funkciu cirkevného súdneho notára.

Od 1. decembra 1920 nastúpil do Semerova kaplán Michal Weber z Dvorov nad Žitavou.

1.4. 1921 prišiel do Semerova za farára Michal Berényi, pôsobil tu do roku 1928. 15. 12. 1928 nastúpil na semerovskú faru Jozef Garaj. Počas okupácie v rokoch 1938 až 1956 bol farárom Anton Kubík a po ňom do roku 1968 Gašpar Radošinský. V rokoch 1968 - 75 farár Jozef Masarovič, v roku 1975 bola fara niekoľko mesiacov neobsadená, spravoval ju farár z Kolty Ondrej Valek a po ňom František Vaľa v rokoch 1975-1990. Jeho vystriedal v roku 1990 Alojz Gubala a jeho v roku 1995 Jozef Ščepko, ktorý je duchovným otcom farnosti dodnes.

Meno duch. správcu Dát. nar. Dát. úmrtia Doba pôsobenia v Semerove

Ján	-	-	1332 - 1337
bez kňaza	-	-	1562
Daniel Farkašdy	-	-	1674
Jakubík	-	-	1696
Štefan Vrábelský	-	-	3. 6. 1698 - 1702
Pavol Jančovič	-	1727	26. 10. 1702 - 1704
Martin Gracho /Grachus/	-	-	28.7.1704 - 1705
Štefan Topolčáni	-	14.5.1714 Horné Saliby	15. 11. 1705 - 1706
Ján Novomeský	-	4.9.1730	30. 4. 1713 - 1713
Ján Vaňo	-	-	1713 - 1720
Ján Berek	1662	-	13. 4. 1720 - 1720
Juraj Godor	-	15.2.1730 Semerovo	19. 9. 1720 - 15. 2. 1730
Ján Vaňo	-	-	19. 2. 1730 - 1735
Imrich Kotuč	-	27.2.1751	29. 4. 1735 - 27. 2. 1751
Alexius Balogh	-	17.6.1758 Trnava	16. 4. 1751 - 13. 7. 1752
Ondrej Cigláni	-	22.3.1770	22. 9. 1752 - 9. 12. 1758
Štefan Kačkovič /Skačkovič/	-	3.3.1769	9. 2. 1759 - 1760
Ignác Arady	-	8.1777	21. 11. 1760 - 23. 6. 1773
Ján František Čonka	-	23.4.1817	18. 7. 1773 - 1. 1778
Jozef Markovič	-	21.12.1798 Kolta	1778 - 1782
Juraj Baluch rodák zo Semerova	24. 1. 1810 Semerovo		1782 - 1796

František Pokorný	-	5.3.1798 Semerovo	1796 - 5. 3. 1798
František Sedláky	-	15.9.1828 Prešov	14. 3. 1798 - 1812
Alojz Rakovský	-	26.12.1846	1812 - 26. 9. 1815
<u>Anton Kršák</u>	<u>5.7.1769 Námestovo</u>	<u>14.12.1828 Semerovo</u>	<u>10. 10. 1815 - 14. 12. 1828</u>
<u>Anton Kamasi</u>	<u>10.1.1747 Hrušov</u>	<u>7.1.1831 Semerovo</u>	<u>22. 1. 1829 - 7. 1. 1831</u>
Jozef Karas	-	31.8.1855	6. 2. 1831 - 5. 6. 1838
Ján Zaklukál	23.5.1807 Kosztolcz	7.7.1871 Semerovo	3. 7. 1838 - 7. 7. 1871
Štefan Chovanec	23.7.1840 Bohdanovch	18.3.1878 Sem	1. 9. 1871 - 18. 3. 1878
<u>Imrich Adamovich</u>	<u>5.3.1843 Morvach</u>	<u>28.11.1920 Sem.</u>	<u>2. 7. 1878 - 28. 11. 1920</u>
Michal Weber	-	-	1. 12. 1920 - 1. 4. 1921
Michal Berényi	-	-	1. 4. 1921 - 1928
Jozef Garai	-	-	15. 12. 1928 - 1938
Anton Kubík	-	-	1938 - 1956
Gašpar Radošinský	-	-	1956 - 1968
Jozef Masarovič	-	-	1968 - 1975
Ondrej Valek spravoval farnosť z Kolty			1975
p. Viliam František VALA CCG			1975 - 1990
Alojz GUBALA			1990 - 1995
Jozef ŠČEPKO			1995

J.E. Mons. J. Sokol arcibiskup a metropolita pri sv. omši 13.8. 2000
/ druhý zprava, štvrtý zprava A. Gubala, prvý zľava J.Ščepko /

- (1) Kanonická vizitácia 1846
- (2) Bučko, V.: Reformné hnutie v arcibiskupstve ostrihomskom do r. 1564, Ba 1939.
- (3) Nemetky, L.: Series parochiarum et parochiarum Archi-diecesis Strigoniensis, Strigoni 1894
- (4) ŠOBA - N. Kanonická vizitácia, 1780
- (5) Kanonická vizitácia 1846, Rímskokatolícky farský úrad Semerovo

Obyvatelia Semerova židovského vierovyznania

V roku 1774 sa uvádza, že v Semerove bolo 33 obyvateľov židovského vierovyznania. Dospelých mužov z toho bolo 9, chlapcov do 15 rokov 6, dospelých žien bolo 11 a dievčat do 15 rokov 7.

V kanonickej vizitácii v roku 1780 sa tiež uvádzajú obyvatelia židovského vierovyznania v počte 29 osôb.

Sídlom matričného úradu pre židovských veriacich zo Semerova bol Dubník. Matriky narodených sú však až z obdobia 1836 - 1922 a zomrelých 1836 - 1895(1924).

Sčítanie ľudu z roku 1869 nám bližšie popisuje židovskú komunitu v počte 74 osôb.

Náhrobný kameň na fotografii s odkazom pre budúcnosť na židovskom cintoríne je skutočnou vzácnosťou.

V dome číslo 11 býval Kaiser Markus a bol obchodník. Jeho manželka bola Cecília, rodená Reichertová a pochádzala z Kolty. Mali jedného syna školáka. Vlastnili kravu.

Filip Fromer, prenajímateľ a jeho manželka Mária, rodená Schenková, žil v Semerove na čísle domu 15. Tu žil aj Adolf Fromer, obchodník, Fromer Samuel, učeň a Fromerová Regina. Ich deti Jozef, ktorý chodil do školy v Dubníku, Antónia v Semerove a ešte dieťa Žigmund. Rodina pochádzala z Urminiec a Vlkasu.

Hirsch Vavrínek pochádzal z Bánova, bol obchodník a žil v dome č. 16. S ním býval Ignác Hirsch z Dubníka a Daniel, ktorý bol momentálne na vojne, Michal, ktorý bol obchodník a Cecília Hirschová, domáca.

Dom č. 21 obývali Viliam Roth, obchodník, jeho manželka Anna, rodená Weissová a ich deti Terézia, Katarína, Rozália, Jozef a Sidónia, všetci boli Semerovčania okrem manželky, ktorá pochádzala z Veľkých Ludaníc.

V dome č. 52 bývala rodina semerovského krajčírskoho majstra Jozefa Hochfelda, manželka, deti Neti a Cecília. Hochfeldová Rosa pracovala ako domáca v Jasovej.

Okrem tejto rodiny bola v tomto dome jedna malá izba, ktorá slúžila ako obecná škola pre semerovské deti židovského vierovyznania. Býval tu a vyučoval v nej slobodný učiteľ Viliam Salamon pôvodom z Dubníka.

V blízkosti školy v dome č. 54 mala obchod rodina Breuerová. Ignác a jeho manželka Fleissnerová Verona. Breuerová Nela a Anna boli domáce. V tomto dome žila aj Fleissnerová Anna, manželka po zubárovi. Ďalej tu žil Kramer Alexander, žiak židovskej školy.

V dome č. 59 býval gazda Jakub Grosshaus a jeho manželka Rosa, rodená

Sticherová so svojim početným služobníctvom, ktoré bolo rímskokatolíckeho vyznania. Mal 3 voly, 3 jalovice, 1 kravu a 25 oviec.

Z Radavy pochádzal obyvateľ domu č. 61, obchodník Ján Gots a z Dedinky jeho manželka Anna, rodená Winklerová. Ďalej tu bývali Gotsová Anna, Róza, Katarína, žiačka a maličké bábätko Miško.

V dome č. 63 býval obchodník, pochádzajúci z Trnovca nad Váhom, Ignác Leuchter, jeho manželka Róza, rodená Schonová a ich dvaja synovia Samuel a Bernard, žiaci šurianskej školy. Rodina vlastnila 2 kone a kozu.

V dome č. 66 žil obchodník Jakub Kaiser so svojou manželkou Rozáliou Izákovou a pomocnicou v domácnosti Katarínou Kaiserovou. Táto rodina vlastnila ťažného koňa a kravu.

V dome č. 69 bolo v Semerove mäsiarstvo. Mäsiarom bol Marek Hochfelder, ktorý mal pomocníka Mórica Hochfeldera. Markova manželka bola Eva, r. Neuhausová a Móricaovou manželkou bola Emma Rothová. Žila tu ešte slobodná Regina Hochfelderová a Samuel Hochfelder.

Krčma v Semerove bola v Dlhej ulici č.d. 70 a krčmárom v nej bol Jakub Müller, pochádzajúci z obce Nádaš. Jeho manželka Regina, rodená Grosshausová, bola Semerovčanka a aj ďalší obyvatelia domu, a to Müllerová Katarína a Róza. Ďalej žiaci semerovskej školy Samuel a František Müller ako aj Adolf. Rodina mala 4 kone a kravu.

Na č.d. 73 na Dvorskej ulici žili obyvatelia, ktorí pochádzali z Galanty. Bol to šachtér Izák Messinger, manželka Alžbeta, rodená Schulzová a ich rodina Júlia, Hermína, Rozália a Mária Messingerovci. Rodina mala dva žrebce, 2 ťažné kone, 2 kravy a 2 ošipané.

V dome č. 105 bol malý obchod a jeho obchodníkom bol Martin Kaiser. Žil tu so svojou manželkou Jozefínou Grosshausovou a deťmi Leopoldom, Jozefom, Teréziou a Máriou.(1)

Medzi známe rodiny pred II. sv. vojnou patrili rodiny Sorgelovcov a Buchingerovcov. Zdravotné stredisko je umiestnené na pozemkoch, na ktorých stál dom rodiny Dávida a Berty Buchingerovcov, ktorých umučili v koncentračnom tábore. Na večnú pamiatku svojich rodičov ich deti darovali tieto pozemky obci Semerovo.

Obyvatelia Semerova židovského vierovyznania mali v obci synagógu. Po holokauste nezostal v Semerove nikto židovského vierovyznania, budova schátrala a bola predaná na stavebný materiál.

(1) ŠOBA - N, ŽK, Sčítacie hárky z roku 1869

Semerovské cintoríny

Prvú písomnú správu o cintorínoch v Semerove nám napísali v kanonickej vizitácii 2. mája 1780. Podľa nej cintorín sa rozprestieral okolo kostola. Na cintoríne sa vtedy nenachádzal ani ústredný kríž, ani márnica. Pochovávali tu všetkých kresťanov spoločne.

V tomto roku jestvoval aj cintorín židovský, nakoľko tu bola početná komunita židovského vierovyznania.

Spomínané cintoríny sú však ďaleko staršie, ako ich spomína zápisnica.

V kanonickej vizitácii z roku 1846 sa už píše, že katolíci majú jeden cintorín s krížom. Druhý cintorín majú nekatolíci (pravdepodobne reformovaná cirkev, kalvíni) a tretí cintorín je židovský.

V starom cintoríne /obnovenom obcou v roku 1994/ sa nachádza ústredný drevený kríž z r. 1917 s liatinovým korpusom Krista.

Mramorový pomník s liatinovým korpusom Krista semerovského kňaza Imricha Adamoviča má liatinovú ohradu.

V cintoríne je viac drevených vyrezávaných náhrobných krížov s malými plechovými srdiečkami s monogramom zosnulého a dátumom jeho úmrtia. Kríže sú dielom domácich majstrov z konca 19. a zač. 20. storočia.

Dnes sa v rímskokatolíckom cintoríne nachádzajú tri kríže. Drevený kríž cintorína bol postavený pred rokom 1938. Ústredný kríž tohto cintorína s liatinovým korpusom Krista a plechovým baldachýnom bol postavený v roku 1947 a misijný z roku 1947, ktorý bol z dôvodu zostarnutia vymenený za nový a posvätený 15. 8. 1999.

V cintoríne sa nachádzajú stĺpové náhrobné kamene s veršovaným ľudovým textom v maďarčine.

Na pomníku vdovy Hajdányovej z r. 1938 je plastika Krista nesúceho kríž.

Reliéfne náhrobné kamene z tohto obdobia sú dielom novozámockej firmy Fellner.

Na semerovských cintorínoch našli posledný odpočinok a čakajú na Vzkriesenie nielen všetci zomrellí obyvatelia Semerova, ktorých nie je možné vypísať, ale aj významné osobnosti, ktorých tu spomenieme :

15. 2. 1730 zomrel a je tu pochovaný semerovský rodák a jeho rodičia, kňaz

Juraj Godor. V r. 1735 rímskokatolícky kňaz Ján Vaňo a ďalší rímskokatolícki kňazi: 27.12.1751 Imrich Kotúč, 5. 3. 1798 František Pokorný, 14. 12. 1828 Anton Kršák, 7. 1. 1831 Anton Kamasí, 7. 7. 1871 Ján Zaklukál, 18. 3. 1878 Štefan Chovanec, 28. 11. 1920 Imrich Adamovich.

Antonovi Kršákovi, Jánovi Zaklukálovi a Štefanovi Chovancovi bol na miestnom semerovskom cintoríne 7. júna 1997 z príležitosti 200. výročia príchodu Antona Bernoláka do Nových Zámkov a 250. výročia vzniku Slovenského učeného tovarišstva odhalený spoločný náhrobný kameň.

Nad koncom dnešnej „Mlynárskej ulice“ sa rozprestiera židovský cintorín, ktorý sa spomína už v roku 1780 a bol obcou obnovený v roku 1995 a je trvale udržiavaný.

Náhrobné kamene z 19. storočia sú z ružového mramoru. Staršie pomníky sú z pieskovca. Zvyšok náhrobkov je až z 20. storočia. Na židovskom cintoríne okrem iných obyvateľov Semerova židovského vierovyznania odpočívajú aj rabín Isac Beuer, ktorého pochovali v roku 1852 vo veku 94 rokov s jeho manželkou Devorou. Hrob identifikovali pri osobnej návšteve 23. 7. 1997 prapravnuci Isaca Beuera, rabíni z Londýna a USA.

Semerovo v 19. storočí

V rokoch 1848 - 1849 sa uskutočnili revolúcie v západnej aj v strednej Európe, v ktorých išlo o likvidáciu feudálnych prežitkov a nastolenie republikánskeho zriadenia. V Rakúsko - Uhorsku išlo v buržoáznej revolúcii o odstránenie feudálnych, poddaných vzťahov a vyriešenie národnostnej otázky v mnohonárodnej monarchii.

Revolučné udalosti rokov 1848 - 1849 sa bezprostredne dotkli aj Semerova. V chotári obce sa odohrali 19. - 20. apríla 1849 tuhé boje medzi rakúskou cisárskou armádou a maďarskými vojakmi. (1)

Revolúcia priniesla tzv. Marcové zákony uhorského snemu, ktoré zrušili

poddanstvo v roku 1848. To znamenalo, že poddani sedliaci boli oslobodení od povinností, ktoré im dovtedy predpisoval urbár - od roboty na zemepánskej pôde a od cirkevného desiatku. No pôda nebola rozdelená, a teda najmä bezzemkovia nemohli slobodne odísť, nemali kam, ale naďalej zostali pracovať na svojich bývalých zemepánoch. Už im neboli síce poddani, ale stali sa z nich sluhovia, břeši, deputátnici atď.

Ženy a deti v doplnkovej domácej výrobe zhotovovali výrobky z kukuričných lis-
tov, šúpolia, zo slamy, lisovali olej, ktorý odkupovali olejkári.

V 19. storočí malo Semerovo viacerých vlastníkov. Boli to statkári Sluha, Balogh, Jankovič, Rošoš, bratia Sombateliovci, Klein a ďalší.

V tomto období tu vzniklo viacero majerov. V časti Dolná Chrást to bol majer, ktorý založil Sombateli, Červený majer Halaši, Haasov majer, Jankovičov dvor a majer bratov Kleinovcov. V 20. storočí k nim pribudli ďalšie, a to na Lapošinke Šubertov majer, Dionýza Pála, Rudolfa Rottermána, Kestlera a Círanov Nový dvor.

Z 19. storočia máme viacero dokumentov, ktoré nám približujú život našich predkov. Dva roky pred zrušením poddanstva bola v Semerove kanonická vizitácia.

(1) *Kronika obce Semerovo, OcÚ Semerovo*

Z kanonickej vizitácie z roku 1846 uvádzame podstatnú časť

Kostol je v Semerove zasvätený Nanebovzatiu Panny Márie. Počas kuruckých vojen bol veľmi zničený. V roku 1757 bol kostol renovovaný za farára Ondreja Cigláního z peňazi semerovských zemepánov. Najväčšiu opravu si vyžiadala klenba kostola.

V roku 1830 bol kostol opäť reštaurovaný, ale aj rozšírený z diecéznych peňazí. Kostol sa nachádza mimo dediny a nemá vežu. Cesta ku kostolu a ku zvonu je za dažďa a blata či v zime po snehu veľmi neschodná.

Kostol je ináč v dobrom stave a ľudia ho podporujú. K bočnej strane je prístavená sakristia. Kostol má jeden oltár s legitímnym kameňom, ktorý posvätil biskup 8. júla 1751.

Bohoslužobné rúcha sa v sakristii neukladajú, aby ich niekto neukradol. Sú uložené v domácej kaplnke. Kostol má od 23.7.1724 peňažnú základinu od nekatolíckeho zemepána Sluhu. Pred ním mal fundáciu od vdovy Baršániovej.

Príjmy kostola:

Príjem je 10 bratislavských meríc raží, 4 fúry sena a kapitál 1550 zlatých na 6 % úroku v sporiteľni. Okrem toho má cirkev v Semerove ešte jeden dom, ktorý má kuchyňu a izbu, ale je v dezolátnom stave. Cirkevný otec má desiatu časť cirkevnej lúky, o ktorú sa sám stará.

Zvonu:

V Smerove sú štyri. Jeden má 80 centov, druhý má 70 a tretí 60 centov. Štvrtý zvon je vo zvonici pred kostolom. Má dva centy a kúpila ho manželka dôstojníka Farkašová. Nie je možné zistiť, či boli zvony posvätené. Za zvonenie sa neplatí. Kostol nemá žiadne dlhy. Vlastní knihy, štyri zástavy.

Krstiteľnica:

Krstiteľnica sa v kostole nenachádza, svätená voda je v medenej nádobe uložená v domácej kaplnke dolu v dedine.

P a t r ó n o m kostola je biskup, nakoľko farnosť podporuje finančne diecézna pokladňa.

Pri budove fary je k a p l n k a, ktorá je zasvätená Panne Márii. Od roku 1806 na základe privilégia generálneho vikára Martina Derdiho sa tam môže uchovávať sviatosť oltára a konať nedeľné sväté omše. Kaplnka nemá peňažnú základinu, a preto ju udržiavajú veriaci.

V strede obce sa nachádza s o c h a sv. J á n a Nepomuckého, ktorú dal urobiť zemepán Ján Rošoš v roku 1836 a vysvätená bola Jurajom Kevarinom.

Na boku cesty pri majeri Chrast' sa nachádza k r í ž, ktorý dal v roku 1833 vyhotoviť Semerovčan Andruska a zanechal 10 zlatých na jeho údržbu.

V Semerove sa nachádza š p i t á l. Má jednu miestnosť a kuchyňu. Pán farár naň dohliada a udržiava ho obec Semerovo. Momentálne sa tu nachádza jeden žobrák a jedna vdova.

S v ä t á o m š a v n e d e ľ u a v o s v i a t o k s a k o n á v o f a r s k o m k o s t o l e o 10,00 h o d i n e.
V S e m e r o v e s a n a c h á d z a a j Z d r u ž e n i e s v. R u ž e n c a.

S p o v e d e l n i c a je v kaplnke a kázne máva pán farár z kazateľnice. Na fare je knižnica a riadne sa vedie matrika. Zapisujú sa do nej všetky narodené deti. Zmiešané manželstvá sú ojedinelé.

[illegible]

F a r a je postavená z pálenej aj nepálenej tehly. Má tri miestnosti a ďalšiu služobnú miestnosť, kuchyňu, komoru, dreváreň a prístavené dve maštale. Ďalej má jeden voz a jeden ovčinec.

Najväčšie ťažkosti sú s drevom, ktorého je veľký nedostatok. Poddani tri dni nerobia na panskom, ale zháňajú drevo pre pána farára.

Ján Zaklúkal v roku 1840 založil súručenstvo vlastníkov pôdy pod nejasným názvom Convivium Compossessorum. Bol to vlastne gazdovský svojpomocný spolok na pôde, ktorú im dala do naturálnej renty Anna

Subyová. Na tejto pôde spoločne hospodárili, mali spoločné poľnohospodárske náradie, dobytok a podobne. Založili si aj svojpomocnú pokladnicu, z ktorej požičiavali peniaze svojim členom, ale aj želiarom na 5% úrok. O štyri roky neskôršie mali už aj svoj vlastný obchod. Po zrušení poddanstva družstvo zaniklo.(2)

Ľuď v počte asi 750 veriacich je národnosti slovenskej a asi 100 národnosti maďarskej. V Semerove je tiež asi 60 nekatolíkov židovského vierovyznania a reformovaných.

(1) *Historia Parochie Semerensis, RKFÚ. Preklad PhDr. J. M. Dubovský*

(2) *Kronika obce Semerovo, OcÚ Semerovo*

Sčítanie ľudu z roku 1869

K 31. decembru 1869 sa uskutočnilo v Rakúsko - Uhorsku sčítanie ľudu. V Semerove v tomto období podľa sčítacích hárkov bolo 122 domov, obyvateľov: muži: 505, ženy: 495, spolu: 1000 osôb. (1)

Obec bola rozdelená na ulice. Dlhá ulica / Hoszú utcza / mala čísla 1, 14 - 27, 35 - 37, 52 - 71 a 109. Kostolná ulica / Templom utcza / mala iba čísla 2 - 13, Česká ulica / Csehi utcza / čísla 28 - 34, Jasovská / Jászfalú utcza / čísla 38 - 51, Dvorská ulica / Udvardi utcza / čísla 72 - 74, 82, 87 - 108, Potkania ulica / Potkányi utcza / Výstrkov / Visztrkó utcza / čísla 75 - 81, Žabia ulica / Béka utcza / 83 - 86, Vodná ulica / Víz utcza / č. 110, Majer Alexandra Nagya / Nagy Sándor új majorja / sa nachádzal pod číslom 111, Kováčsky dom / Kovácsház / pod číslom 112. Pod vinicami / Szöllök alatti zsellérlak / bol želiarsky dom, ktorý mal číslo 113.

V Semerove bolo viacero majerov. Jeden z nich pod číslom 114 bol Ľudovítov majer / Lajos major /, pod číslom 115 Chrást majer / Haraszt major /, pod číslom 116 Červený majer / Voros major /, Stredná chrast / Kozép haraszt major / mal číslo 117. Majer Eminina chrast / Ema haraszt major / č. 118, Pacht chrast majer / Pacht haraszt major / č. 119. Číslo 120 bol Rybí mlyn / Keszegi malom / Pusta / Puszt / bola pod číslom 121 a posledné číslo 122 mal Ovčiarisky dom Štrkov / Starcoi major Juhász ház /.

Zamestnanie Semerovčanov bolo veľmi pestré. V tomto období tu bolo zapísaných cca 36 gazdov, 7 roľníkov, 32 želiarov / želiar - inquilinus bol poddaný, ktorý vlastnil pôdu v intraviláne alebo aj s menšou výmerou pôdy v extraviláne, no menšej ako výmera sedliackej usadlosti na panstve, 63 nádeníkov, 28 domácich sluhov, 12 kočišov atď.

Žilo tu aj viacero remeselníkov. V domoch číslo 48, 108 bývali obuvníci /čizmári/, krajčírsky majster býval v dome č. 52, v domoch 76 a 88 pracovali kováči a dom č. 112 sa aj nazýval Kováčsky dom. Mlynársky majster žil v dome č. 120. Ďalej

tu boli stolári a kolári. V domoch 85, 91 a 103 boli tkáči. V dome č. 97 býval tkáčsky majster, ktorý pochádzal z Hodonína na Morave.

Okrem toho tu bolo viacero obchodníkov a 2 krčmy. Obchod a krčmu viedli väčšinou obyvatelia židovského vierovyznania.

Aj obec mala svojich zamestnancov: Obecný úrad bol v dome č. 13 a býval v ňom notár Ľudovít Novohradský a pochádzal z Jelenca / Gýmes / v Nitrianskej župe. V dome číslo 6 žil obecný hájnik.

Pastierov sviň bolo v obci niekoľko, ale obecný pastier sviň žil v dome číslo 102.

V Semerove v čase sčítania ľudu pôsobili aj dve pôrodné babice. Jedna žila v dome číslo 100 v Dvorskej ulici, volala sa Mária Prihodová a pochádzala z Nových Zámkov. Druhá bývala v Kostolnej ulici v dome číslo 102, volala sa Anna Farkašová a pochádzala z Dvorov nad Žitavou.

Na Dvorskej ulici číslo 74 bol kostol s farou. Farárom tu práve bol známy národovec Ján Zaklukál a kaplánom /pomocným farárom/ Imrich Adamovich. Na fare žili ďalej Ida Zaklukálová, vychovávateľka, Ondrej Zaklukál povolaním učiteľ. Predpokladáme, že poslední dvaja podľa priezviska boli príbuzní pánovi farárovi Zaklukálovi. Ida Zaklukálová pochádzala z Branova /Baromlak / a Ondrej Zaklukál z Hronoviec / Lekér /.

Okrem vymenovaných obyvateľov žilo na fare ešte ďalších osem ľudí, ktorí pracovali v domácnosti a na gazdovstve. Pán farár Zaklukál mal dva kone, dve kravy, jalovicu, prasa, 120 oviec a tri rodiny včiel.

Pod číslom 109 na Dlhej ulici v Semerove sa nachádzala obecná škola. V nej býval učiteľ a organista, vtedy tridsaťročný Jozef Benedikovič s rodinou. Škola mala tri miestnosti: komoru, pivnicu a maštal'. Pán učiteľ mal dve teľce, kravu a tri ošípané.

V dome pod číslom 52 bývala židovská rodina a v ňom zároveň bola aj škola pre židovské deti. Učiteľom tu bol Viliam Šalamón / Vilhem Salamon /. Budova bola jednoposchodová, mala dve miestnosti a pivnicu.

Dom číslo 88 na Dvorskej ulici v Semerove obývali cigáni, a to Horváthová Terézia, Merej Štefan, Merej Ōči a pochádzali z Kolty. Ján a Štefan Kuki boli zo Semerova. Jedna cigánska rodina Jána Horvátha zo Semerova nemala zamestnanie a vandrovala.

Aj v dome č. 76 na Potkanej ulici žil cigán Ján Kuki a bol kováčom.

V každom meste a v obci sa nachádzali občania starí, chorí, postihnutí, siroty, bezvládni a podobne, o ktorých sa nemal kto postarať. Podľa zákona z roku 1724 mali mestá a obce povinnosť postarať sa o takýchto svojich obyvateľov. Zriaďovali preto pre nich útulky pre 6 - 10 ľudí. Niekedy niekoľko obcí spolu vytvorilo takýto útulok. Na ich finančnom zabezpečení sa väčšinou podieľali obec a fara. Ani Semerovo nebolo výnimkou a práve v období 1869 sa nachádzal na Dvorskej

ulici takýto chudobinec. Jeden jeho obyvateľ bol slepý, ďalší jednonohý. V semerovskom útulku sa nachádzali dve deti, najmladšie bolo 7-ročné a najstarší jeho obyvateľ bol 74-ročný.

Iba dvaja jeho obyvatelia boli Semerovčania, jeden bol z Hodonína, jeden z Nitrianskeho Hrádku, jeden z Veľkej Lúky zo župy Zvolenskej a jeden bol zo susednej obce Čechy.

Okrem už spomínaných profesií boli v Semerove aj ďalšie, ktorými sa zaoberalo menej ľudí.

O to viac však bolo valachov, ovčiarov, pastierov atď. najmä na už vymenovaných majeroch.

Niekoľko domov nebolo obývaných. Majitelia niektorých domov v Semerove vôbec nežili a prichádzali sem len občas. Išlo väčšinou o zemepánov. Boli tu však aj také domy, ktoré boli trvale prázdne a opustené. Napríklad dom č. 59 bol prázdny - bývalý obchod.

Niekoľko domov bolo v Semerove jedno a viacposchodových.

Išlo o šľachtické kúrie a školy.

Najčastejšie priezviská pri sčítaní ľudu v roku 1869 v Semerove boli: Gašparík, Šebo, Husár, Miček, Daráž, Kuchta, Babinec, Haládik, Čvirik, Krupa, Borik, Belický, Král, Bujdák, Paulovič, Michač, Kleman, Kapusta, Vida, Cibula, Števlík, Rosenberg a ďalší.

V matrike zapísal pán farár mená a priezviská v úradnej podobe oficiálne, ale ak mali ľudia prezývku, uviedol aj tú. Nie je to prezývka hanlivá, ale iba rozlišovacia, pod ktorou je dotýčný v obci známejší. Napríklad Gavan Pavol inak Krupa, Matej inak Černí, Kováčik inak Bubák.(2)

Ďalší prameň spomína Semerovo ako malú obec zo župy Komárno v okrese Dvory nad Žitavou.(3)

Námestie obce
zo začiatku
20. storočia.

Je tu 128 domov a 922 obyvateľov, slovenskej a maďarskej národnosti.

Náboženského vyznania rímskokatolíckeho. Evanjelici patria do Komárna, reformovaní kalvíni do Pribety a obyvatelia izraelského vierovyznania do Dubníka.

V Semerove vznikol notariát a v roku 1868 postavili preň budovu. V prízemnej budove s pôdorysom tvaru L so štvorcovou hlavnou fasádou a otvorenou pilierovou chodbou. V jeho dvore bola neskôr pošta. R. 1925 bol notariát zrušený a prenesený do Kolty.

V roku 1900 malo Semerovo 1041 obyvateľov a v roku 1910 1127. (4)

(1) ŠOBA - N, ŽK - Sčítanie hárky z r. 1869

(2) ŠOBA - N- Cirkevné matriky

(3) A Magyar Korona Országainak, Helységneve Budapest 1895

(4) Vlastivedný slovník obcí na Slovensku II., Bratislava 1978.

Čo trápilo našich predkov

Nákazlivé choroby

Najväčšie nebezpečenstvo pre obyvateľov predstavovali infekčné, nákazlivé choroby, ktoré sa rýchlo šírili a mali za následok veľkú úmrtnosť. Hygiena v tomto období bola na veľmi nízkej úrovni. Bol nedostatok nezávadnej pitnej vody. Jedna z najobávanejších takýchto infekčných chorôb bola cholera. Vid' nariadenie o prevencii.

Jej prejavy boli: vysoká horúčka, zvracanie a veľké bolesti v kľboch. Smrť bola blízko, ak chorým začali očernievať konce rúk a nôh. Cholera pochádzala z Ázie a k nám ju priniesli pltníci z Poľska a do Poľska ruské vojsko. Najprv sa širila na východnom Slovensku a v lete v roku 1831 už bola aj na území juhozápadného Slovenska. Táto strašná choroba postihla aj obec Semerovo.

Začala sa 15.8.1831 a skončila 28.9.1831, za toto obdobie zomrelo na ňu 22 mužov, 17 žien a 6 detí. Spolu 45 obyvateľov. Cholera sa vyskytla v menších rozmeroch skoro každý rok. V roku 1835 na ňu zomrelo 6 ľudí.

Ďalšia väčšia epidémia cholery bola koncom roka 1848.

Začala sa 17.12.1848 a začiatkom roka 1849 nadobudla väčšie rozmery, keď na ňu

zomrelo 27 Semerovčanov.

Najväčšia cholerozá epidémia v Semerove začala 25. septembra 1866, keď kaplán Ignác Polakovič zaopatroval chorého a zistil, že má cholera. V dedine zavládol veľký strach, ľudia sa báli jeden druhého. Do 17. októbra zomrelo na túto zákernú chorobu 9 mužov, 9 žien a 22 detí, spolu 40 ľudí. Cholera si vybrala svoju daň medzi najchudobnejším pospolitým ľudom. V kaštieli zomrela na cholera iba 1 osoba.

Po ukončení epidémie na znak vďaky, že si nevyžiadala viac obetí, bola v kostole ďakovná svätá omša dňa 28. októbra, na ktorej sa spievalo Teba, Boha chválime !(1)

Obávanou nákazlivou chorobou boli aj pravé kiahne (Variola vera). Choroba, pri ktorej sa zjavili na tele postihnutého vyrážky, ktoré sa menili na pľuzgier a tie na červené chrasty. Po chrastách ostávali oválne jazvy. Obyvateľstvo sa proti nim bránilo ľudovým liečiteľstvom, a to odvarom zo šošovice, repného semena a podobne.

Podľa zákonného čl. XIV/1876 sa vykonalo povinné očkovanie kravskou vakcínou pre všetkých obyvateľov Uhorska. Touto chorobou bol postihnutý aj cisársky dvor a na kiahne ochorela aj sama panovníčka Mária Terézia.

Začiatkom 19. storočia vydali pre obyvateľstvo obožník, ktorý informuje o účinnosti vakcinácie a radí, ako sa brániť proti chorobe.

V Semerove v roku 1833 zomrelo na kiahne 19 ľudí. Väčšinou detí. V roku 1874 to bolo 15, ale nižšia úmrtnosť sa vyskytovala každý rok.

Našich predkov trápili aj ďalšie infekčné choroby. Napríklad tyfus, ktorý si vyžiadal každoročne niekoľko obetí. V roku 1865 naň zomrelo 5 ľudí, 1867 to bolo 6, 1873 to bolo 7, 1874 6 a v roku 1871 podľahol tejto chorobe aj farár Ján Zaklukál.

Ďalšie epidémie, ktoré si vybrali krutú daň, boli aj mor, čierny kašeľ, osýpky, tuberkulóza, chrípka a iné.

Ľudia sa proti nim bránili dezinfekciou octom, dymom, vápnom a podobne. Na niektoré to však bolo málo platné.

Živelné pohromy

V roku 1838 a ďalšie asi 2 roky bolo tak sucho, nielenže bola slabá úroda, ale podľa pána farára toto sucho spôsobilo, že mu uhynulo od sucha tristo oviec. 24. mája 1866 bola taká zima, tak mrzlo, že všetko bolo na poli zničené. Veľmi veľká zima bola aj v roku 1929 od 1. do 3. januára.

V roku 1866 požiar zasiahol semerovský kostol, v ktorom zhoreli lavice. Na nové lavice, ktoré dali urobiť, prispel primas Ján Šimor.

14. decembra 1868 horela fara. Chytila sa od susedného domu, ktorý zhorel z nebalosti. Obnova poškodenej farskej strechy stála 1200 zlatých.

V auguste 1964 bola v Semerove veľká povodeň v dôsledku prietrže mračien. Zvyčajne malý potôčik sa zaplnil vodou stekajúcou zo svahov a jeho prudká voda pretrhla hrádzu vodnej nádrže a úplne ju zničila.

Veľké záplavy boli aj 12. júna 1979, ktoré sa opakovali aj v roku 1988, keď voda po prietrži mračien sa valila hlavnou cestou pri škole na Surovine ako rieka. Následne

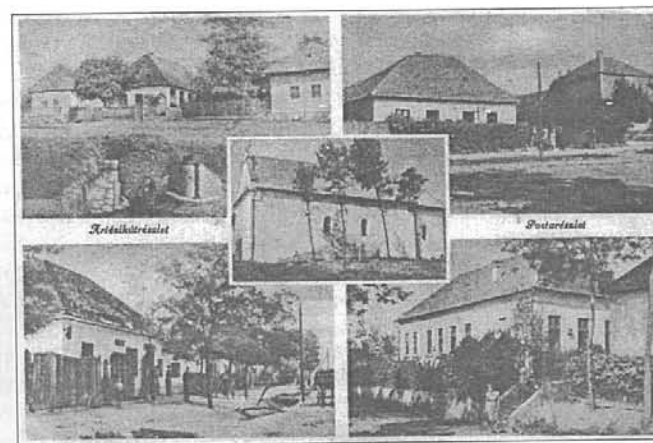
od 15. augusta do 5. novembra, t.j. 80 dní nepršalo.

Ostatná povodeň bola 13. mája 1996, keď od veľkého lejaku trvajúceho 5 hodín spadlo cca 104 mm zrážok a voda, inak v malom potoku, vystúpila z koryta až na 2,8 m, úplne zničila ihrisko futbalového klubu a zaplavila dom J. Kliskej.

(1) ŠOBA - N, Cirkevné matriky Semerovo

Zaniknuté kultúrne pamiatky

Semerovo bolo kedysi typickou zemianskou obcou, kde si zemepáni stavali svoje sídla. V severozápadnom rohu námestia dodnes stojí kaštieľ, pôvodne menšia ranobaroková kúria Františka Sluhu, ktorá neskôr prechádzala z rúk do rúk / Čúzi, Fekete, Očkai /, až začiatkom 19. stor. ju získal Eduard Halassy a stavbu dobudoval a prestaval v klasicistickom slohu. Okolo kaštieľa založil pekný anglický park. Neskôr bol krátko majiteľom majetku a budovy gróf Lichtenberg a koncom 19. stor. tento majetok kúpil gróf Fridrich Zichy, r. 1909 Adolf Engel, ale r. 1914 ho predal Viktorovi Schnábelovi, ktorý však zbankrotoval, a tak kaštieľ r. 1932 odkúpilo Potravinové družstvo z podielov občanov. Kaštieľ po opravách r. 1964 a 1982 úplne stratil svoj pôvodný výzor. Budova dodnes slúži na obchodné účely a je v nej aj pohostinstvo. Je to prízemná stavba s pôdorysom v tvare U stavaná na brehu, preto je zadná fasáda stredného krídla poschodová.

Pohľadnica obce z roku 1938.

Neďaleko stála klasicistická kúria Rošošovcov zo začiatku 19. stor. Okolo

bol menší okrasný park. Kúria bola prizemná stavba s pôdorysom tvaru L. Hlavnú päťosovú fasádu členili lizénové rámy a obdĺžnikové okná v šambránach s nadokennou a podokennou rímsou. Kúriu s majetkom neskôr kúpil Fridrich Schubert a r. 1928 budovu odkúpila tunajšia farnosť, aby v nej zriadila rímskokatolícky farský úrad. Po výstavbe novej fary kúriu r. 1976 zbúrali. Na jej mieste stoja bytovky Poľnohospodárskeho družstva.

Ďalšia kúria stála v miestnej časti Surovina, ktorú v polovici 19. stor. dal postaviť Michal Nad' /z Ráckevy/. Do tejto rodiny sa priženil dr. Aranyossy a Helena Aranyossyová bývala v kúrii do r. 1945. Neskôr majer a kúriu získalo miestne JRD, ktoré celý komplex majera po r. 1960 zbúralo. Kúria bola neskoroklasicistická prizemná budova s pôdorysom tvaru U. Jej fasády členili lizény a obdĺžnikové okná v šambránach. Za budovou bol malý park.

Oproti zvonici stála synagóga, bola to jednoduchá stavba obdĺžnikového pôdorysu s rozmermi 10x25 m. Budova mala vyššie položené okná, nad vchodom na štíte bola šesťcípá hviezda. Po r. 1945 v obci židovská komunita zanikla, a preto bola budova predaná rodine Baloghovej, ktorá na jej mieste postavila rodinný dom /1948/.

Kultúrne pamiatky Semerova

Najväčnejšou kultúrnou a historickou pamiatkou je rímska úradná tabuľa z roku 229 po Kristu, umiestnená v stene rímskokatolíckeho farského kostola /pozri kapitolu rímska doba/.

Nepochybne významnou kultúrnou pamiatkou je rímskokatolícky kostol Nanebovzatia Panny Márie, ktorý sa spomína už v roku 1210. Odvtedy bol zničený, znovu postavený a veľa ráz renovovaný. Naposledy to bolo v roku 1982 a v roku 1997. Kostol je jednolodový, s rovným stropom so segmentovým uzáverom presbytéria, ktoré má klenbu typu tzv. českej placky. Strop a steny kostola sú pokryté maľbami z roku 1972. Hlavnú fasádu zakončuje barokový vykrajovaný štít. Nad ústupným portálom je nika s kópiou barokovej ľudovej plastiky Madony. Pôvodná drevená socha z polovice 18. storočia sa nachádza na farskom úrade. Fasády kostola boli pri opravách zbavené väčšiny architektonických detailov ako lizénové rámy, šambrány. Tiež boli odstránené šambrány okien s polkruhovým zakončením, parapety atď.

V zadnej časti lode hore nad vstupom do kostola sa nachádza organový chór, rozšírený v roku 1993 a v roku 1998 spätne upravený na pôvodný.

Hlavný oltár je zasvätený Nanebovzatíu Panny Márie. Po stranách má dve sochy: Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a Nepoškvrneného počatia Panny Márie.

Na oboch stole sa nachádza socha Ježiša Krista, ktorú veriaci priniesli z Nitry.

Na bočnom neogotickom oltári je polychrómová socha Piety. Dolu sú dve zlátene

plastiky cherubínov z pôvodného barokového oltára z polovice 18. storočia. Ďalšia je socha Lurdskej Panny Márie v Lurdskej jaskyni.

Pozostatkom najstaršieho zariadenia pôvodného kostola je pri vchode svätenička z hrubo opracovaného kameňa. Z pôvodného oltára sa zachoval ešte barokový štít v akantovom ráme.

Na stene sa nachádza maľba, ktorá predstavuje Jána Krstiteľa a Ježiša pri krste v rieke Jordán.

Krstiteľnica a zariadenie kostola sú tiež z 18. storočia.

V kostole na stenách je rozvešaných 14 obrazov zastavení Krížovej cesty. Obrazy pochádzajú z kostola obce Zohor.

Pôvodný kríž na štíte kostola z dôvodu opotrebenia časom bol v roku 1999 vymenený za nový z antikorového materiálu z dielne spoločnosti COOPservis spol. s r.o. Jozefa Otrubu a spolupráce Dušana Bagalu. Pôvodný kríž je osadený na dvore rímskokatolíckeho farského úradu.

Semerovské zvonice

Pri kostole stála pôvodná drevená zvonica, jej osud je nám neznámy. Dnešná murovaná zvonica, ktorá je umiestnená na námestí, pochádza z 19. storočia. Bola postavená v roku 1838 na podnet Jána Zaklukála, vtedajšieho rímskokatolíckeho farára v Semerove. Bola postavená zo zbierok zemepánov aj so zvonmi, a preto je majetkom obce. Po viacerých renováciách stojí doteraz. Posledná jej oprava sa uskutočnila v roku 1982 a 1997 - 1998, odstránili sa z nej viaceré architektonické detaily ako lizénové rámy, šambrány okolo zvukových otvorov a vstupu.

Zvonica na námestí má tri zvony. Najväčší a najmenší zvon je z roku 1925, odliaty v dielni Vojtecha Hillera v Brne, z darov veriacich za pôsobenia kňaza Jána Berényiho. Stredný zvon venovala Anna Lubyová pre veriacich a obec Semerovo v roku 1884 a vyrobený bol v dielni Františka Walsera v Budapešti. Uvedené údaje sú odliate na týchto zvonoch.

Pred zvonnicou sa nachádza socha sv. Jána Nepomuckého z roku 1836, postavená

zemepánom Jánom Rošošom, ktorý má pred rímskokatolíckym kostolom mramorový pomník ihlanovitého tvaru postavený v roku 1850.

Nová zvonica Veľkého jubilea 2000 a 790. výročia obce / pozri zanechali sme svedectvo.../ a základný kameň s posolstvom pre 22. a 23. storočie / pozri posolstvo.../

Semerovské kríže

Kamenný kríž aj s kamenným podstavcom a liatinovým korpusom Krista / na fotke/ sa nachádza na bývalom Sombatheliho majetku a je z roku 1879 s vytesaným nápisom: "Nech je pochválené a zvelebené meno Pánovo".

Na Pálovskom majetku je pod krásnymi gaštanmi ďalší kamenný kríž s liatinovým korpusom Krista.

Oba tieto kríže stáli pri vchodoch na majere.

Drevený kríž s korpusom Krista a kvetinovou úpravou je aj na starej Dvorskej ceste za vodárňou.

Na štátnej ceste smerom k obci Jasová stojí prístenný kríž s liatinovým korpusom Krista z prvej polovice 20. storočia. /Križovatka je označená ako „Pri kríži“/.

Ďalšie podrobnosti o ostatných umiestnených krížoch /pozri cintoríny/.

Náhrobný kameň troch kňazov

Na miestnom cintoríne v blízkosti rímskokatolíckeho kostola sa nachádza pomník kňazom Kršákovi, Zaklukálovi a Chovancovi, ktorí sa zaslúžili o národné, kultúrne a sociálne pozdvihnutie obyvateľov Semerova, odhalený v roku 1997 a je dielom firmy Vojtecha Szalmu z Dubníka.

Pamätník padlým hrdinom

V parku pred bývalým kaštieľom je pamätník padlým v II. svetovej vojne. Bol odhalený 9. mája 1975. Obložený je traventínom. Pamätník navrhol Imrich Hrabovský. Výstavbu a financovanie znášalo JRD Semerovo za predsedovania Imricha Bohoša, vrátane nákladov na obloženie, ktoré dodala firma Slovenského priemyslu kameňa Levice. Na tabuli z červeného mramoru je vytesané motto básnika Pavla Horova:

„Spievali, prisahali, bili sa, umierali, starozákonne zaklínali žalmickým hlasom, kľali nad rozbitými snami naveky odchodiac, a predsa večne s nami“.

Pamätne tabule

Na stene miestneho kultúrneho strediska je umiestnená tabuľa na pamiatku oslobodenia Semerova vďačnými občanmi obce zo dňa 27. 3. 1970.

Na stene zdravotného strediska sa nachádza pamätne tabuľa s nápisom „Na tomto mieste stál rodinný dom

svojich predkov a šťastnej budúcnosti potomkov na prahu tretieho tisícročia” 31. 12. 1999 - 1. 1. 2000.

Buchingerovcov. Dávid a Berta Buchingerovci boli odvečení v roku 1944 a umučení v koncentračnom tábore. Na ich pamiatku darovali dedičia tento pozemok obci Semerovo. Nech je ich pamiatka požehnaná. Semerovo jún 1995". Pamätne tabuľa bola slávnostne odhalená za účasti členov rodiny Buchingerovcov, rodákov zo Semerova, teraz žijúcich v Izraeli a v USA.

Na stene obecného úradu bola odhalená pamätne tabuľa s textom „Vďační občania obce venujú pamiatke

Ľudová architektúra

Ľudová architektúra Semerova sa nachádza na Mlynskej ulici, kde sa zachovali staré domy č. 392, 393 a 394 z konca 19. storočia. Sú to prízemné, obdĺžnikové stavby s dvojosovou uličnou fasádou. Hlavná fasáda je zakončená doskovým štítom. Vo dvore sa nachádza podstene. Domy vo vnútri majú obytné miestnosti a to v prednej časti ľudovo nazývanej „čistá izba“, kuchyňa so stavanou pecou na pečenie chleba, podplameníkov atď... Vchod do domu sa nazýva pitvor. Vzadu za domom bola hospodárska časť. Všetky miestnosti majú trámové stropy.

Dodnes sa zachoval panský dvor /č. 338, 339, 340/, ktorý na konci 19. stor. dal postaviť statkár Kutí. R. 1924 budovu kúpili prisťahovalci zo Žiliny, ktorí sa vrátili z Ameriky /Tomašík, Ďurkovský, Katanák/. Ich potomkovia bývajú v dome dodnes. Tento prízemný dom s pôdorysom tvaru L s hladkou ošemosovou fasádou sa podobá tunajším ľudovým domom. Podstene vo dvore podopierajú drevené trámy.

Dom pod číslom 544 je riešený podobne ako spomínané, len má dlhšiu hospodársku časť. Dom č. 549 je pôvodná stará semerovská krčma.

Životopisy niektorých osobností

Ján Zaklukál, rímskokatolícky farár

Narodil sa 23. 5. 1808 Köszölcz (Maďarsko). Teológiu a filozofiu študoval v Trnave. Vysvätený za kňaza bol 10. 6. 1830. Za kaplána nastúpil v Komárne. V roku 1831, keď vypukla cholera, poslali ho do kostola sv. Ignáca do Ostrihomu a vo Vyšehrade zastupoval farára. Toho istého roku prešiel za administrátora do Unína

a 10.11. 1835 do farnosti Lapáš.

3.7. 1838 prišiel za farára do Semerova. Vymenil si miesto so semerovským farárom Karasom.

Sem prišiel práve v období ukončenia komasácie semerovského chotára, s ktorou boli zemepáni, ale aj poddaní nespokojní. Po komasácii mala fara 65 honov poli a lúk. Pán farár musel bojovať o farskú lúku. Dostal o 6 honov viac, ako mal pôvodne, ale pod podmienkou, že sa lepšie naučí po maďarsky. V skutočnosti túto lúku nemal, lebo si ju privlastnili komposesori na čele s Ignácom Šebešťaňom.

Ján Zaklukál sa zaslúžil o vybudovanie školy, o celkový rozvoj školstva a o pozdvihnutie morálky v Semerove.

Okrem obnovy kostola, zariadenia v kostole, kaplnky a fary obstaral aj nový zvon pre kostol.

Veľmi sa staral o siroty, ľudí starých, chorých a bezvládných, ktorí bývali v jeho dome na fare. Pre nich dal na vlastné náklady postaviť a zariadiť špitál, kde bývalo 7 - 10 ľudí.

Po 33 rokoch služby v Semerove napísal list ostrihomskému arcibiskupovi, v ktorom ho žiadal o pomocníka - kaplána, lebo je z ťažkej služby vyčerpaný. 9.9. 1864 mu kardinál Černoch odpísal, že od 11.9.1864 dostane kaplána z rehole kapucínov, ktorému treba platiť 30 zlatých. Pomocníka aj dostal.

Ján Zaklukál (podľa semerovskej kroniky) založil v obci prvé družstvo Spolok vlastníkov pôdy.

Priatelil sa s Jurajom Holčekom, kňazom, ktorý pôsobil v Dolnom Ohaji, Húli a Jasovej, kde našiel miesto svojho posledného odpočinku.

Ján Zaklukál bol publikačne činným. Svoje práce publikoval cez Spolok sv. Vojtecha v Trnave. Vykonával aj funkciu cirkevného dištriktuálneho notára.

V obci Semerovo aj vo filiálke Čechy bol veľmi obľúbený medzi svojimi farníkmi.

Zomrel 7.7.1871 na týfus. Pochovaný je na semerovskom cintoríne.

Anton KRŠÁK, rímskokatolícky farár

Narodil sa 5. júla 1769 v Námestove. Základné vzdelanie nadobudol v rodnej obci. Teológiu študoval v rokoch 1791 - 1795 v Generálnom seminári v Bratislave. Ako kaplán pôsobil v Malých Opatovciach a od roku 1797 zo začiatku ako kaplán, a potom ako farár v Skýcove.

Už počas štúdia v Generálnom seminári v Bratislave v roku 1793 sa zapojil do bernolákovského hnutia ako člen Slovenského učeného tovarišstva v spoločnom stánku v Trnave. Bol priateľom Jána Hollého.

Od roku 1815 sa stal kňazom v Semerove. Počas pôsobenia v obci Semerovo bol aj prísediacim súdnej tabule Komárňanskej stolice.

Zomrel dňa 14. decembra 1828 v Semerove, kde je aj pochovaný. Rozlíčku nad hrobom mal kňaz Jozef Hoblík.

Štefan CHOVANEC, rímskokatolícky farár

Narodil sa 23. júla 1840 v Bohdanovciach pri Trnave. Ľudovú školu vychodil v rodnej obci. Gymnázium a filozofiu študoval v Trnave. Teológiu vo Viedni.

Po kňazskej vysviacke 26. septembra 1867 študoval aj jazyk slovenský a maďarský. Už počas štúdia vo Viedni a ešte viac po príchode do Trnavy sa angažoval vo veciach národných, čo dokumentuje aj jeho korešpondencia s Jozefom Viktorinom a J. M. Hurbanom.

Podporoval a pomáhal rozširovať slovenskú literatúru, diela Jána Hollého, Slovenské pohľady, almanach Nitra a ďalšie. Publikoval svoje vlastné práce a zverejnil cez Spolok sv. Vojtecha v Trnave.

v časopise Cyrill a Method.

Bol spoluzakladateľom Matice slovenskej a Slovenského katolíckeho patronátneho gymnázia v Kláštore pod Znievom.

Od roku 1871 bol členom výboru Spolku sv. Vojtecha a po odstúpení výboru bol opäť zvolený aj v roku 1872. Vo výbore pôsobil až do svojej smrti v roku 1878.

Od 21. septembra 1871 bol kňazom v Semerove, kde 17. marca 1878 ako 38-ročný na chronický zápal žalúdka zomrel. Pochovaný je na semerovskom cintoríne.

O z n á m e n i e o jeho úmrtí priniesli viaceré noviny a časopisy napr. Národné noviny, Obzor, Katolícke noviny.

Ctibor KRČMÁR, akademický maliar

Narodil sa 11. novembra 1924 v Semerove.

Výtvarné vzdelanie získaval v súkromnej škole Gustáva Mallého v Bratislave. Po druhej svetovej vojne študoval v Prahe na Štátnej grafickej škole u profesorov Petra Dilingera a Karola Müllera. V štúdiu pokračoval na AVU v Prahe u profesora Vladimíra Sychru, posledné dva roky u profesora Jána Želibského a Otakara Nejdlého. V roku 1952 získal absolútium.

Akademický maliar Ctibor Krčmár sa venoval maľbe, grafike a modelovaniu. Bol umelcom, ktorý (ako uvádza Jozef Švančara v katalógu z roku 1984) „vyjdúc z pražskej školy našiel svoj osobitý výraz, svoj kolorit vibrujúci od akademického realizmu k expresii. Kánonom sa mu stalo expresionistické, pastózne pretvorenie videnej reality, ktorá nestráca svoje reálne podstaty a tvary, ale je pretavená umelcovou osobnosťou“. Od tohto roku žil a tvoril v Piešťanoch.

V roku 1952 vystavoval prvýkrát a v ďalších rokoch už pravidelne na zväzových výstavách. V roku 1973 a v roku 1984 vystavoval „Výber z tvorby“ v Piešťanoch. V roku 1983 pripravila Galéria umenia v Nových Zámkoch výstavu „Výber z tvorby“ v Semerove a v Dubníku. Výstavný súbor bol zameraný na maliarsku tvorbu Ctibora Krčmára, námetovo čerpajúcu z okolia Piešťan, južného Slovenska, ale i Kysúc.

Galéria umenia v Nových Zámkoch má vo svojich zbierkach tvorbu akademického maliara Ctibora Krčmára zastúpenú tromi olejomaľbami: Sediaca, r. 1952, Podobizeň, r. 1960, Z koncertu, r. 1981. Zomrel 25. júla 1994 v Piešťanoch.

Semerovo v 20. storočí

Posledné obdobie v Rakúsko-Uhorskej monarchii sa pre Slovensko a aj pre Semerovo skončilo I. svetovou vojnou.

Zo Semerova padlo na bojisku viacero občanov, niektorí sa vrátili domov ako mrzáci. Menovite padli v I. svetovej vojne / 1914 - 1918 / (1) títo Semerovčania :

- 6.12.1914 Pavol Belický, 25-ročný, ženatý, manželka Berta Slobodníková
- 8.10.1914 Eduard Ďurák, 30-ročný
- 19.3.1915 Kórmel Filákovský, 21-ročný, slobodný
- 29.3.1915 Ján Král, 33-ročný, ženatý, manželka Etela Pavlíková
- 23.8.1915 Rudolf Hajdany, 29-ročný, ženatý, manželka Magdaléna Dološová
- 14.11.1915 Jozef Žihar, 42-ročný, ženatý, manželka Katarína Balisová

- 9.3.1915 Imrich Prokopec, 24-ročný, slobodný
- 5.7.1915 František Kecskés, 27-ročný, ženatý, manželka Barbara Markovičová
- 11.7.1915 Arpád Děň, 24-ročný, slobodný
- 1.4.1916 Ondrej Dvorský, 40-ročný, slobodný
- 22.11.1914 Ľudovít Trnka, 35-ročný, ženatý, manželka Katarína Babincová
- 18.8.1916 Míxa Sorger, 19-ročný, slobodný
- 17.9.1916 Štefan Vöröš, 26-ročný, ženatý, manželka Alžbeta Fiamová
- 5.7.1916 Štefan Kamerda, 22-ročný, slobodný
- 3.10.1916 Ján Husár, 30-ročný, slobodný
- 24.5.1916 Jozef Witek, 21-ročný, slobodný
- 9.7.1916 Ján Sedláček, 41-ročný, slobodný
- 8.12.1916 Pavol Pišťanský, 23-ročný, slobodný
- 29.5.1917 Ondrej Kečkéš, 23-ročný, slobodný
- 29.9.1916 Pavol Ďuráč, 17-ročný, slobodný
- 31.7.1916 Matej Kotlár Ďuráč, 27-ročný, slobodný
- 19.1.1918 Imrich Bórik, 19-ročný, slobodný
- 25.1.1915 Peter Macek, ženatý, manželka Barbora Mellenová
- nezvestní Ján Kapusta a Štefan Kapusta

Katastrálna mapa, dokazujúca skutočnosť, že za potokom bola obec neobývaná.

Útlak Slovákov a ďalších slovanských národov a ich nerovnoprávne postavenie v Rakúsko - Uhorsku viedol po I. svetovej vojne k rozpadu monarchie.

Národy v mnohonárodnostnom Rakúsko-Uhorsku si uplatnili právo na sebaurčenie. Medzi nimi bolo Česko a Slovensko.

Ilustračná fotografia rodiny Michala a Berty Brhlikovcov s dcérami v roku 1927.

Dňa 28. 10. 1918 vyhlásil Národný výbor v Prahe nový samostatný Československý štát. Deklaráciou Slovenského národa, podpísanou predstaviteľmi SNR v Martine, sa Slovensko prihlásilo do nového štátneho útvaru.

Komplikovaná situácia bola práve na území južného Slovenska, kde žilo zmiešané slovensko - maďarské obyvateľstvo. Vytýčenie hraníc, ktoré by vytvorilo prirodzený geografický celok, bolo veľmi ťažké a niekoľko pokusov zlyhalo. Novú demarkačnú čiaru medzi Česko - Slovenskom a Maďarskom musela vytýčiť Medzinárodná komisia.

8. januára 1919 o 13,30 hod. vpochodovala do Nových Zámkov Československá armáda a 10. januára 1919 bola na juhozápadnom Slovensku vytvorená definitívna hranica. Semerovo sa stalo súčasťou nového Československého štátu.

Avšak v noci z 29. na 30. mája 1919 bola hranica narušená vpádom Maďarskej červenej armády cez Štúrovo. Medzi armádou Česko - Slovenska a Maďarskou červenou armádou došlo k bojom aj v časti chotára medzi Semerovom a Koltou. (2)

Na záseh Dohody 3. júla 1919 musela armáda Maďarskej republiky rád opustiť obsadené územie Slovenska. Obyvatelia Semerova sa len veľmi ťažko spamätávali z následkov tohto obdobia. Stále sa obávali, najmä šírením propagandy, že opäť bude obec patriť do Maďarska.

Po vzniku republiky sa uskutočnilo sčítanie ľudu.

Podľa neho malo Semerovo:

1284 obyvateľov, z toho 650 mužov, 634 žien,
821 Slovákov, 430 Maďarov, 26 Židov, 3 Nemcov,
4 cudzincov.

Náboženské vyznanie:

1236 rímskokatolíkov, 32 izraelitov,

10 reformovaných a 6 evanjelického a.u. vierovyznania.

Semerovo v tomto období malo 2341 ha pôdy a 156 domov. (3)

Možno Vás prekvapí pri sčítaní ľudu pomerne veľký nárast obyvateľov maďarskej národnosti, ktoré sme predtým nezaznamenali. Príčinou bola pravdepodobne tá skutočnosť, že vtedajší semerovský farár Ján Berényi „sfalšoval“ výsledky sčítania ľudu v prospech maďarskej národnosti.

Semerovčania

boli o tom presvedčení. Tvrdo totiž presadzoval maďarčinu aj na bohoslužbách, čo bolo príčinou svárov medzi ním a veriacimi. Dokonca počas bohoslužby prišlo k incidentu, keď sa organista s veriacimi po slovensky a farár po maďarsky v kostole prekríkvali.

A práve tento jeho čin pri sčítaní ľudu bol takým popudom, že Semerovčanom pretiekol pohár trpezlivosti a farára Berényiho vyhnali z obce kameňmi. Fotka kostola z tohto obdobia. (4)

V rokoch 1924 - 1928 sa uskutočnila v obci Semerovo parcelácia pôdy. V pozemkovej reforme na majetkoch Sombateliho a Gutmana, ktorých častičky dostali aj obyvatelia Veľkých Loviec.

Semerovská žatva z 50. rokov.

Okrem miestnych obyvateľov začali na pôde pracovať aj kolonisti, ktorí sa prisťahovali z Kysúc a Žiliny. Boli to rodiny: Barinek, Tomašík, Holeša, Ondrejka, Katanák, Ďurkovský, Hudek, Jamečný a Martoník. Prisťahovalci: Tomašík,

Đurkovský a Katanák, ktorí sa vrátili z Ameriky, kúpili budovu pod číslom 338, 339 a 340 nazývaný panský dvor. Ich potomkovia v týchto domoch bývajú dodnes.

V roku 1920 vzniklo v Semerove viac politických strán, organizácií a spolkov. Najväčšie politické strany boli agrárna a komunistická.

V novom Československu sa začalo s výstavbou viacerých budov. Veľký rozvoj zaznamenalo školstvo a kultúra. Konečne mohli Slováci po období maďarizácie hovoriť a učiť sa v svojej materčine. Aj v Semerove v tomto období prestavali, dobudovali a rozšírili školu.

V roku 1906 založil pisár notárskeho úradu Elek Pamer dobrovoľný hasičský zbor v obci a prvým veliteľom bol Ľudovít Trnka st.

Semerovská dychovka z 20. rokov.

Priemyselná výstavba v Semerove nezaznamenala veľký rozvoj.

V roku 1932 tu začal Ján Holleša s výstavbou tehelne. V roku 1934 sa začalo s výstavbou tvrdej hradskej do Čiech, ktorá sa ukončila v roku 1941. Väčšina obyvateľov boli poľnohospodárski robotníci a pracovali na piatich veľkostatkoch. Podmienky v poľnohospodárstve sa však zlepšili len čiastočne. Tento stav mal za následok aktivizácie sociálneho napätia a vyústil do štrajkov. V Semerove boli štrajky poľnohospodárov v roku 1924, 1929 a 1936.

V období ČSR boli významnými predstaviteľmi obce richtári a starostovia :

Štefan Bajla, Ján Balogh, Štefan Števár, Štefan Ujček a ďalší .

(1) Úmrtná matrika bývalého matričného obvodu v Semerove, zväzok 2, 1907 - 1922,

OcÚ Semerovo

(2) Kronika obce Semerovo, OcÚ Semerovo

(3) Štatistický lexikón obcí na Slovensku z 14.4.1920, Praha 1927

(4) Kronika obce Semerovo, OcÚ Semerovo

Semerovo v období 1938 - 1945

29. 9. 1938 prišlo mníchovským diktátom k rozbitiu ČSR a územie južného Slovenska Viedenskou arbitrážou z 2. 11. 1938 bolo pripojené k Maďarsku.

Pre južné Slovensko sa začalo obdobie teroru a stagnácie vo všetkých oblastiach života. Zhoršila sa nielen politická, ale aj ekonomická situácia. Pre slovenskú časť obyvateľstva nastal hrubý národnostný útlak.

Na celom okupovanom území bola ustanovená maďarská vojenská diktatúra.

Z tohto obdobia sa v Semerove zachovalo niekoľko pohľadníc, t.j. už nefunkčná artézska studňa a všetky obecné pozemky boli urýchlene prevedené na Maďarskú kráľovskú pokladnicu. Nezachovali sa žiadne úradné písomnosti obce, ale veľa ešte žijúcich obyvateľov Semerova na vlastnej koži prežilo toto obdobie. Vo svojej spomienke nám ho priblížila pani Mária Rosenbergová:

„Vojaci prichádzali a školu obsadili maďarskými učiteľmi, poštový úrad a obecný úrad priamo ľudia z Maďarska. Našli sa aj takí kolaboranti, ktorí okupantov vítali s radosťou a neholi to „maďarské rodiny“. Všetci učitelia, ktorí pôsobili u nás na škole, odišli. Náš učiteľ Karol Havliš, toho času žije v Čechách, veľmi si oblúbil

Semerovo a ešte aj ako 84-ročný chodí do Semerova so Šatovčanmi, nevynechá ani jednu príležitosť, viď foto. Za pôsobenia slovenských učiteľov bolo veľa veselosti, hrávalo sa ochotnícke divadlo cez dlhé zimné večery. Obnovili dychovú kapelu, čo samo o sebe znamenalo zábavu a dobré spolunažívanie mládeže a učiteľského zboru.

Jedna učiteľka rodená Moravanka, na meno si nespomínam, ktorá sa vydala do maďarskej rodiny, musela opustiť učiteľské zamestnanie, lebo jej neverili. Začalo sa kruté pomadařčovanie.

Deti sa v škole učili po maďarsky. Keď žiak nevedel domácu úlohu, musel platiť deravý fillér /maďarské peniaze/.

Na obecnom úrade a pošte sa mohlo hovoriť len po maďarsky. Keď sa večer zišla mládež a spievali po slovensky, prišli kosekári - žandári a rozhnali ich.

Peniaze zamenili veľmi lacno. Ťažko sa žilo väčšine obyvateľstva. Obchody vyrabovali a boli dva týždne zatvorené, priniesli do nich tovar z Maďarska, ktorý bol kvalitou veľmi zlý. Vyhrážali sa maďarským heslom: „Keď maďarský chlieb žerieš, budeš maďarsky aj rozprávať!“ Ešte aj v Semerove bývajúci Maďari si povedali, že nie týchto Maďarov sme čakali. Veľa ľudí sa pomadařčilo dobrovoľne, ale veľa pomadařčilo svojvoľne úradníci.

Kultúrne podujatia organizovali v tomto období len Slováci, lebo Maďari medzi

sebou mali polovicu analfabetov. Nacvičili sme slovenské divadlo s učiteľkou Hajdanyovou, no zakázali nám ho hrať, ale veľa divadiel sme odohrali a usporiadali veľa večierkov. Vid' foto.

Okupanti sa chovali bezohľadne napr. Jozef Kasák, 42-ročný, bol v roku 1938 odvečený a väznený v Budapešti a manželka deportovaná na Slovensko do Považskej Bystrici. Ujček Štefan, riaditeľ školy, musel ujsť a manželku mu vyviezli z vlastného domu von z dediny na cestu aj s malým dievčatom a staršou dcérou. Povož nemali, len náhodný voz prechádzal po ceste, a ten ich zobral na stanicu do Nových Zámkov. Po ceste dievčatko ochorelo, kým sa jej na Slovensku dostalo lekárskej pomoci, bolo neskoro, dievčatko zomrelo. Anna Péteriová bola odvečená do Komárna, kde ju trýznili. Šťastie, že bola už fronta blízko, mohla ujsť a vrátila sa domov.

Pohľad
na obec
bez ciest

Musím ešte spomenúť, že stále sa hovorí o Slovensku, jeho prvej republike, že bola fašistická a čo bola Maďarská republika, tiež fašistická, vtedajších vrcholných predstaviteľov štátu v deväťdesiatych rokoch pochovali so všetkými poctami a svet mlčal a mlčí! Deportovali židovské rodiny priamo aj z našej dediny. Moji tútori Smíkalovci im chceli poskytnúť pomoc, prezradili nás a veci, čo si priniesli k nám schovať, sme museli na druhý deň odniesť na obecný úrad. Na výstrahu Máriu Smíkalovú, ktorá

všetkým varila, notár s lekárom dokopali a dobili, že jej poškodili pečeň.

Keď sa vrátili Buchingerovci domov z koncentračného tábora, poskytli sme im útulok na tri mesiace, kým sa ich starší brat s manželkou nevrátil. Zatiaľ bývali a stravovali sa u nás. Hrozný pohľad bol hlavne na Emanuela, ako bol mučený v koncentračnom tábore. Kto to nevidel, neuveril by tomu. Cez celú vojnu sme ukrývali jedného židovského mladíka, ktorý sa zhodou okolností pripojil k 11-člennej rodine deportovanej z Brašova v Rumunsku, aj tí bývali u nás celý front. Ten židovský mladík pracoval ako tovariš v kováčskej dielni. Na meno sme sa nepýtali, volali sme ho Jano.

Veľmi sa bál, keď prišli do dediny Nemci, mal v hnoji urobený bunker a bol tam, kým Nemci neodišli pred ruskými vojakmi. Po oslobodení Nových Zámkov sa vydal na cestu domov so sľubom, že sa ozve, akonáhle príde domov, neozval sa. Rodina z Brašova dala o sebe vedieť, keď prišla domov.

Semerovo v rokoch 1945-1989

Okupácia južného Slovenska a Semerova sa skončila ukončením II. svetovej vojny. Semerovo bolo oslobodené II. Ukrajinským frontom pod velením maršála Malinovského. 27. marca ráno sa dostalo vojsko nad Semerovo. Priamy útok na obec viedla paradesantná gvardejská divízia pod vedením pplk. Smirnova - Adamova, v ktorej bojovali aj slovenskí partizáni z Nitrianskej paradesantnej brigády. Počas oslobodenia z 27. na 28. marca bol zastrelený obyvateľ Semerova 23-ročný Viktor Haverlík.

Aj niektorí obyvatelia Semerova sa zúčastnili ako odbojáři oslobodzovania ČSR, za čo im boli udelené najvyššie celoštátne i medzinárodné vyznamenania.

Medzi nich patrili :

Imrich Golha, účastník Londýnskeho odboja, ďalej Štefan Kardoš, Jozef Lóška, Imrich Michač, Pavol Lisický a Štefan Ivanič /prví traja na fotografii/.

Počas druhej svetovej vojny boli v zajatí, nezvestní, padli, alebo zahynuli v koncentračnom tábore :

umučení v koncentračnom tábore Berta a Dávid Buchingerovci, Viliam Sorger

1. 4. 1945 Ondrej Balaško, 28-ročný, ženatý,
manželka Mária Modrovičová

31.1.1943 Ján Chovan, 30-ročný, ženatý, manželka Mária Rosenbergová

16.1.1944 Jozef Jankulár, 29-ročný, ženatý, manželka Katarína Lisická

28.3.1945 Mikuláš Haládik, 22-ročný, slobodný
máj 1945 Ján Ďurkovič /1924/
nezvestný Imrich Lóška, slobodný, nevrátil sa / nar. 10.4.1921 /
nezvestný Ján Molnár, mladoženáč / nar. 1919 /
nezvestný Ján Pintér, slobodný / nar. 1922 /
nezvestný Imrich Čengel, slobodný / nar. 1921 /
nezvestný Imrich Juhás / nar. 1921 /
nezvestný Ján Haládik / nar. 1921 /
nezvestný Štefan Dudáš (nar. 1921)
nezvestný Matej Rosenberg
nezvestný Jozef Rosenberg, nar. 8.5.1907, nezv. od 12.1.1943,
man. Terézia, r. Trnková
nezvestný Alexander Lamy (1944), nar. 9.2.1908, manž. Gizela, rod. Bedó
nezvestný Ondrej Šorman (1910)
nezvestný Štefan Otruba
nezvestný Pavol Fialka, (1915), ženatý, manželka Veronika Malíková
nezvestný Ľudovít Garaj (1920), slobodný, nezvestný od r. 1944
nezvestný Štefan Ďurkovič (1920)
nezvestný Jozef Kečkéš (8.2.1907), za mŕtveho vyhlásený 10.5.1946

Po prechode frontu zutekali veľkostatkári Schubert, Balko, Schlesinger a Linhart. Národnú správu na Rotermanovom majetku vykonával Emil Hajdany, na Lapošine a Sombataliho Michal Hudiványi, na Aranyosiho majeri / celá Surovina / Jozef Belický a Mikuláš Trnka. Úroda bola delená medzi poľnohospodárskych robotníkov, bývalých sluhov na majeroch, vojakov prichádzajúcich z frontu a štátom požadované odvody.

SNR vyhlásila v septembri 1944 Deklaráciu obnovenia ČSR a po vyše 6-ročnej okupácii sa dnešné územie Novozámockého okresu vrátilo do obnovej republiky.

Po vyhlásení Košického vládneho programu boli zriadené Miestne národné výbory (ďalej len MNV), ktoré začali organizovať a riadiť život v mestách a obciach.

V roku 1946 sa začala II. pozemková reforma, konfiškované boli majetky veľkostatkárov v Semerove, okrem veľkostatku Štefana Cirana.

Pôda bola rozdelená medzi záujemcov z radov poľnohospodárskych robotníkov. Obec mala v správe Schubertovú ovocnú záhradu.

Od januára 1946 uzavrela ČSR s Maďarskou republikou zmluvu o vzájomnej výmene obyvateľstva a zriadila v Nových Zámkoch inštitúciu Presídľovacieho úradu.

V rámci repatriácie sa v roku 1947 presídlilo 14 slovenských rodín z Novej Huty a Boromlaku z Rumunska. Novými Semerovčanmi a obyvateľmi osady Červený majer sa vtedy stali :

Peter Ondrušík, Štefan Šuba, František Šuba, Ondrej Vávra, Ján Bejdák a Ondrej Bejdák, Ján Vons, Ján Živčák, Pavel Stašák, Štefan Kubinec, Jozef Choleva, Pavel

Janoštrák, Karol Vávra, Jozef Vilček a ich rodiny.

Z Bekešskej Čaby (Maďarsko) prišli vdova Katarína Hertlíková so svojou rodinou a Pavol Házi Hertlík tiež so svojou rodinou.

Vo februári 1948 sa uskutočnil v Československu komunistický prevrat. To znamenalo veľký zásah do života obyvateľov. Začali sa rozoberať opustené majere a veľkostatky ako napr. Heleny Aronyossovej, Pálov, Rottermanov, Bachlov, Sombatheliho.

Po prvýkrát sa zaviedla pravidelná štátna autobusová doprava. Od 1. januára 1949 obec Semerovo bola začlenená pod okres Nové Zámky.

Funkcionári Miestneho národného výboru od 1946 - 1989

V Semerove bol prvý predseda revolučného národného výboru a náčelníkom milície Imrich Babinec. V roku 1946 od 1. júna pracoval Miestny národný výbor /ďalej len MNV/ v tomto zložení. Predseda Jozef Belický, notár Marcibál, členovia František Garaj, Jozef Bórik, Július Ovsenák.

Na fotografiách s insigniami funkcionári obce Bórik, Haládik, Lamyová, Rosenberg, so spolupracovníkmi MNV.

V roku 1947 bol zvolený za predsedu MNV Jozef Vöröš, ktorý bol zároveň aj poslancom Slovenskej národnej rady. Od r. 1948 bol predseda MNV Ján Mokráš

a členmi Jozef Bórik, Július Ovsenák, Jozef Vetter a pomocník, bubeník Jozef Péteri starší.

Ďalej predseda MNV Štefan Kalužák a v r. 1950 Karol Kraushuber zo Šurian.

V roku 1954 bol predsedom MNV zvolený Jozef Haládik a tajomníkom Jozef Bórik. Jozef Bórik pracoval vo vedení obce plných 25 rokov, celé štvrtstoročie. Bol pri jednej z najväčších zmien našej obce, jej výstavbe a rozvoji.

Od roku 1971 sa stal tajomníkom MNV Štefan Rosenberg. Chod obce a pokračovanie jej rozvoja usmerňoval 13 rokov až do svojho odchodu do dôchodku v r. 1984. Predsedom MNV bol Jozef Péteri, ktorého v roku 1976 vystriedal Imrich Slobodník. V rokoch 1981-1989 bola poslankyňou ONV Katarína Kečkěšová.

Od 20. októbra 1984 bola tajomníčkou MNV Oľga Lamyová, predsedom MNV Mikuláš Fialka.

Pôvodné sídlo MNV bol Schnábelov majer /toho času bar Tijana/. Neskôr sa presťahoval do domu Bajlových /oproti terajšiemu obecnému úradu / a o rok neskôr do bývalého domu Jankoviča vedľa vchodu do kultúrneho domu. / na fotografii /.

Rozvoj obce 1945-1989

V roku 1947 sa zahájila najväčšia premena a zmena Semerova výstavbou nových domov na „Surovine“. Chceme pripomenúť skutočnosť, že pôvodná obec sa končila pri potoku. Celá nová časť dediny s domami, cestami, so školou, s poľnohospodárskymi objektami sa budovala na roliach a menila sa na novú neoddeliteľnú peknú súčasť Semerova.

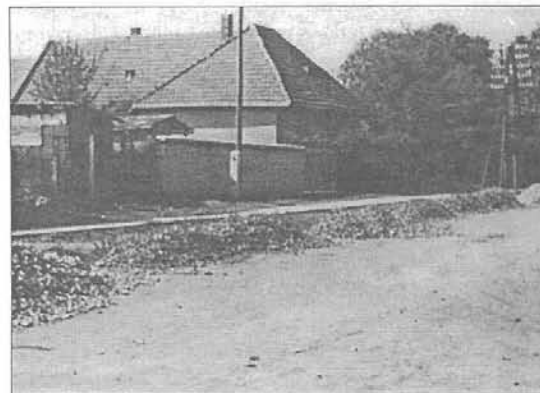
Nová „Surovina“ bez ciest.

Na základe zákona o kolektivizácii z februára 1949 bolo niekoľko

občanov a rodín Semerova označených za kulakov a nepriateľov štátu, zahájila sa násilná kolektivizácia. V roku 1949 bolo založené poľnohospodárske strojové družstvo.

Aj stred obce bol bez pevných ciest.

V roku 1949 bol Cira-nov veľkostatok zoštatnený a vznikol dvor Štátneho majetku Palárikovo.

V obci vznikli aj nové stavby spoločenského významu. V roku 1951 sa ukončila elektrifikácia obce, zriadilo sa kino v Zichiovskom kaštieli (komplex budov Jednoty v dedine) a zahájila sa výstavba nového hospodárskeho dvora Jednotného roľníckeho družstva na Surovine.

V roku 1955 vybudovali nový most cez potok, v roku 1956 prvých 800 bm betónových chodníkov a budovanie bolo skončené v r. 1968. V rokoch 1958 - 60 postavili novú budovu MNV, tehľáha bola rozšírená v roku 1958, v roku 1959 sa zahájila výstavba pevných komunikácií a začal sa boj s bлатom.

Zalesnenie Váraša sa uskutočnilo v rokoch 1960-1963. V r. 1961-1962 postavili budovu Požiarnej zbrojnice. Vodnú nádrž (rybník) na ploche 8 ha na 240. 000 m3 vody, ktorá bola v roku 1965 povodňou zničená a obnovená v r. 1967. V tomto období začala regulácia potoka.

Miestny rozhlas začal svoju činnosť v obci v r. 1961. V r. 1962 - 1965 vybudovali zavlažovací kanál nad rybníkom. V roku 1967 a v r. 1976-1977 sa spevňovali miestne komunikácie nástrekom

penetráku v dĺžke 7 km. V roku 1964 Jednota SD Nové Zámky uskutočnila rekonštrukciu Zichiovského kaštieľa, ktorý bol prebudovaný na obchodné centrum.

V rokoch 1964 - 1966 bola postavená nová Základná deväťročná škola s areálom doplneným

v r. 1967 o štvorbytovky, telocvičňu a jedáleň / na fotke /.

Stará škola sa upravila na materskú školu, ktorá sa sťahovala z budovy bývalej školy.

V roku 1966 sa vybudovali tri štvorbytovky štátneho majetku. Nový kultúrny dom bol postavený v r. 1968 - 1971 brigádnicmi na fotke s predsedom MNV J. Bórikom /druhý zprava/, a v roku 1973 bolo v ňom do- budované kino. Kultúrny dom bol rozšírený o kuchyňu PD a teplovzdušné kúrenie vyriešilo vykurovanie hlavnej sály.

V r. 1969 sa zahájila výstavba verejného osvetlenia. Budova pošty bola postavená v r. 1971 - 1973 s novým telefónnym automatom.

V r. 1972-1974 bol vybudovaný v akcii "Z" (svojpomocne) dom smútku a pevná cesta na cintorín až po kostol. Jednota SD vybudovala nový obchod na Surovine. V roku 1975 urobili generálnu opravu nízkeho napätia. V tom istom roku bol vybudovaný a odhalený pamätník padlým hrdinom v druhej svetovej vojne. Prestavaná bola aj obradná sieň, v ktorej sú drevené plastiky akademického sochára A. Ilečka.

Nová budova farského úradu bola stavaná svojpomocne v r. 1968 - 1976. V roku 1976 pôvodná fara s kaplnkou bola zbúraná a na jej mieste bola zahájena výstavba dvoch štvorbytoviek dvoch šesťbytoviek PD. Zdravotné stredisko - troj- vod s dvoma bytmi bolo vybu-

dované v akcii "Z" v rokoch 1975-1980. V roku 1982 sa uskutočnila generálna oprava rímskokatolíckeho farského kostola. V roku 1984 bola dobudovaná v akcii "Z" nová dvojtriedna materská škola. V r. 1986 bola obnovená strecha na starej škole. V rokoch 1986 - 1989 sa zabezpečili projekty a následne bolo vydané stavebné po- volenie na výstavbu I. a II. etapy vodovodu.

Kultúrny a spoločenský život 1945-1989

V roku 1960 bol založený pri MNV Zbor pre občianske záležitosti, toho času Združenie človek človeku pri obecnom zastupiteľstve, na organizovanie spoločenských podujatí, ako sú napr. prijatie najstarších občanov, svadobné obrady, uvítanie detí do života, strieborné, zlaté svadby a iné. Na fotografiách zlatá svadba, uvítanie detí z roku 1975.

V roku 1960 patrila medzi najpopulárnejšie dychovka Karola Bohoša na fotke.

V roku 1976 obsadil divadelný súbor, ktorého tradícia je ešte z čias prvej republiky na okresnej súťaži II. miesto.

Jozef Baláz v rokoch 1974 až 1986 bol úspešným účastníkom prehliadok amatérskych spevákov populárnych piesní. Na celoslovenskej súťaži Zlatá ruža v Detve v roku 1976 obsadil II. miesto, prvé miesto obsadil na krajskej súťaži v Nových Zámkoch v r. 1975 a v Šali v r. 1986. Bol členom hudobnej skupiny POKER Jaroslava Bórica, spolu s Karolom Skačanom, Jozefom Tomašíkom, Ladislavom Šemelákom. Hudobná skupina POKER sa zúčastnila krajskej súťaže beatových skupín v Gbeloch pri Bratislave v roku 1975. /viď foto/ Na záver roka Milénia sa členovia skupiny predstavili na úspešnom koncerte /EX/POKER po dvadsiatich rokoch v preplnenej sále kultúrneho domu.

V kultúrnom živote pôsobila aj mládežnícka skupina Modrý lúč. Svoju činnosť obnovila dychovka dospelých a detí Semeranka pod vedením Karola Bohoša, neskôr Imricha Rosenberga, Jozefa Kocána a Karola Bujdáka. Aktivizoval sa Slovenský zväz žien, Zväz požiarnikov, špor-

tovcí telovýchovnej jednoty Družstevník, Poľovné združenie, Drobnochovatelia, Záhradkári, Zväzarmovci, Včelári, Zväz invalidov, Zväz protifašistických bojovníkov, Zväz mládeže, Červený kríž a iné spoločenské organizácie.

Na fotografii populárna cigánska kapela zo Semerove v zložení zľava Parady, Ďuráč, Kuki.

Telovýchovná jednota opäť oživila svoju činnosť s futbalovým mužstvom dospelých, neskôr dorastencov a detí. Šachový oddiel dospelých a mládeže pod vedením Štefana Sovíka pracoval veľmi úspešne. Prvým predsedom bol Štefan Ujček a po ňom sa striedali Štefan Rosenberg, Jozef Baláž, Karol Bujdák a Ján Šima.

Na fotografii bývalé futbalové mužstvo a staré ihrisko telovýchovnej jednoty

Dňa 17. 6. 1977 bola podpísaná družba obcí SEMEROVO - ŠATOV. Obec Šatov sa nachádza v okrese Znojmo v Českej republike. Priateľstvo podpísali bývalý tajomník MNV a predseda TJ Družstevník Semerovo Štefan Rosenberg a predseda TJ Tatran Šatov Josef Kučera. Priateľstvo trvá dodnes s pravidelnými návštevami v oboch obciach.

Od roku 1987 futbalisti Telovýchovnej jednoty Družstevník Semerovo /ďalej len FC/ sa stali účastníkmi najvyššej okresnej majstrovskej súťaže.

V roku 1977 zahájilo svoju činnosť profesionálne kultúrne zariadenie - družstevný klub Semerovo, ktorého vedúcim bol Imrich Hrabovský. V tomto období zabezpečil: vystúpenia profesionálnych divadiel Andreja Bagara a bábkového divadla z Nitry s hercami ako Oldo Hlaváček, Jozef Dóczy, Jozef Bednárík, Jaroslav Ďuriček. Vystúpili aj populárni speváci Václav Neckář, Olga Szabová, Eva Máziková, Dušan Grůň, Jana Kociánová,

Karol Duchoň, Marcela Laiferová, Modus s Marikou Gombitovou, Mírom Žbirkom, Lacom Lučeničom a Jánom Lehockým /na fotografii/. Ďalej Milan Mlsna, Slivkovci, Júlia a Peter Hečkovci a ďalší umelci. Družstevný klub sa podieľal na vydávaní mesačníka, obecných novín Dubník - Jasová - Semerovo. Od roku 1988 vlastnilo JRD Dubník videokameru, videomagnetofón, s ktorou je zdokumentovaný život obcí patriacich do zlúčeného družstva, teda aj Semerova.

Detský bábkársky súbor Slniečko pri družstevnom klube a základnej škole preslávil Semerovo doma aj v zahraničí a v rokoch 1980 až 1983 bol najlepším detským súborom Slovenska a do roku 1988 patrilo do absolútnej špičky súborov.

Pracoval pod vedením manželov Vlasty a Imricha Hrabovských v spolupráci s režisérom Bábkového divadla v Nitre Jánom Hižnayom a scénografom divadla Andreja Bagara v Nitre Františkom Pergerom. Za desať rokov uviedol hry, v ktorých účinkovali žiaci ZŠ a dosiahli v rokoch 1978 až 1988 tieto úspechy:

sezóna 1978 / 79 Penčo Mančev - MACKO ZÁDRAPKO počet vystúpení : 5 (krajská súťaž Šaľa, ďalej len Šaľa - 2. miesto). Sezóna 1979 / 80 Melánia Jakubisková - NEBOJSA, počet vystúpení : 34 (Šaľa - 1. miesto, 29. LCH medzinárodný festival Chrudim, Slniečko členom svetovej organizácie UNIMA, Scénická žatva Martin, VIII. bábkársky majáles Budapešť). Sezóna 1980 / 81 Mišo Kováč Adamov GAŠPARKO, počet vystúpení: 24 x Gašparko, 9 x Nebojsa a Gašparko spojené predstavenie (Šaľa - 1. miesto, Celoštátna súťaž Žilina : 1. miesto - Hlavná cena a Diplom MK SR za pedagogickú prácu v súbore, 13. Kaplické divadelné leto KAPLICE, s hrami: Nebojsa + Gašparko, Scénická žatva Martin - druhýkrát

so Zápisom do venca víťazov Scénickej žatvy Martin). Sezóna 1981 / 82 Louis Pergaud - GOMBÍKOVÁ VOJNA počet vystúpení : 31 (Šaľa 1. miesto, Celoslovenská súťaž Bábkárska Žilina - 1. miesto Hlavná cena MK SR, Scénická žatva Martin - tretíkrát). Sezóna 1982 / 83 MARIANNA GRZNÁROVÁ - MATĽOKA KUBKO počet vystúpení: 34 (Šaľa - 1. miesto, Celoslovenský seminár Bábkárska Žilina, Štiurova Modra, Kremnické GAGY, Scénická žatva Matrin, 4. účasť na festivale za sebou, zájazd v MLR - Vác). Sezóna 1983/84 Rudyard Kipling - MAUGLÍ vystúpení : 39, (nahrávanie HR TN STV, federálne TN, Šaľa - 1. miesto, Bábkárska Žilina

celoslovenský festival - Cena za tvorivý dramaturgický čin, 33. Medzinárodná bábkárska Chrudim - účasť 2.-krát). Sezóna 1984 / 85 a 1985 / 86 ERNEST BRYLL - KATARZYNA GARTNEROVÁ - JANOŠÍK alebo NA SKLE MAĽOVANÉ počet predstavení: 59 !, (Šaľa - 1. miesto, Štúrova Modra, natáčanie v STV Bratislava, Kultúrne leto Bratislava). Sezóna 1986 / 87, 1987 / 88, Ruská ľudová rozprávka - VASILISA PREKRÁSNA počet predstavení: 29 (Šaľa - 1.miesto = 7.víťazstvo na krajskej súťaži!, XII. Bábkárska Žilina celoslovenská súťaž - 4. účasť na celoslovenskej súťaži!, Cena Osvetového ústavu Bratislava - neoficiálne druhé miesto). Na protest proti nezmyselným útokom, sabotovanie účasti na zahraničných zájazdoch - Monaco, Bulharsko atď. ukončil súbor v roku 1988 svoju existenciu po 264 predstaveniach, v ktorých účinkovali a šírili slávu Semerova najmä títo členovia súboru : Jaroslav Balogh, Renáta Baloghová, Anita a Ingrid Balážové, Gabriela Barusová, Juraj Belán, Monika a Štefan Bujdákovi, Denisa Bujdaková, Renáta Bužiková, Andrea Čapláková, Irena Farkašová, Milena Fialková, Dobroslava Ficová, Janetta Fialková, Marta Garajová, Mário Garai, Aurel Guliš, Jana a Adriana Hatalové, Milan Hatala, Jana Heverová, Andrej Husár, Iveta Ivaničková, Marián, Karol a Gabika Kečkéšovi, Marián a Róbert Kasákovci, Štefan Klimák, Jaroslava Košáňová, Peter Kozák, Andrea Lapčíková, Mária Leváková, Tibor, Dalibor a Helena Mihaličkovci, Jana Michačová, Eva a Miroslava Kocerové, Peter Molnár, Nataša Mokrášová, Slavomír Péteri, Vierka Preložníková, Ľuboš Rozenberg, Slávka Skačanová, Edita a Dáša Šebíkové, Oľga a Erik Šemelákovci, Marek Šemelák, Adriana Šemeláková, Jana Šimuneková, Miloš a Danka Šormanovci, Jozef Trnka, Diana Ujváriová, Valika Vadkertiová, Jana, Milada a Miloš Zavádzanovci.

Spevokol Základnej školy pod vedením Heleny Jančokovej získal III. miesto v okresnej súťaži v roku 1983 / na fotografii/.

Smutnou udalosťou obce bol 23. júl 1983, deň poslednej rozlúčky s dlhoročným učiteľom, riaditeľom školy, zakladateľom telovýchovnej jednoty, potravného družstva, osvetovej besedy a Miestneho odboru Matice slovenskej Štefanom Ujčekom na miestnom cintoríne. Veľká účasť občanov dala znať, že odišla jedna z najvýznamnejších osobností novodobých dejín obce.

Semerovo za ostatných 10 rokov 1990-2000

Po prevrate „nežnej revolúcie“ v roku 1989 prišlo k pádu komunistického režimu.

Narastajú reštitučné nároky komunistickým režimom poškodených občanov, obec vytvorila podmienky na poskytovanie právnej pomoci obyvateľom.

Začala sa písať nová kapitola dejín. Dňa 8. a 9. júna 1990 sa uskutočnili voľby do SNR, FZ SN a SL.

Od 1. 4. 1990 na základe celoobecnej ankety bol na plenárnom zasadnutí za tajomníka MNV zvolený Imrich Hrabovský a za predsedu MNV Ján Šima. 27. júla 1990 vstúpila obec do Združenia miest a obcí na Slovensku.

V dňoch 23.- 24. 11. 1990 sa uskutočnili prvé demokratické voľby samosprávy. V priamych voľbách bol za starostu obce zvolený Imrich Hrabovský a 15- členné obecné zastupiteľstvo, ktoré zvolilo zástupcu starostu Jána Šimu. V roku 1994 v komunálnych voľbách bolo zvolené 11 - členné Obecné zastupiteľstvo, starosta a zástupca starostu zostali bezo zmeny.

V r. 1998 voľby do orgánov samosprávy zvolili 11- členné obecné zastupiteľstvo a za zástupkyňu starostu bola zvolená JUDr. Helena Kontrová. Na fotografii zľava I. Hrabovský, H. Kontrová a J. Šima. Prvý rozpočet obce dosiahol v roku 1991 1,6 mil. Kčs, ktorý vzrástol na rekordných 10. mil. Sk v roku 1994! Rozpočet na rok 2001 je len 4,7 mil. Sk.

Od vzniku samosprávy v roku 1991 musí z obecného rozpočtu plniť úlohu hlavného sponzora a prevádzkovateľa : futbalového klubu - FC Semerovo, dobrovoľného požiarného zboru, základnej školy, materskej školy, miestneho kultúrneho strediska, pohrebničníka, od roku 1995 obecného zdravotného strediska.

Významné celoobecné udalosti :

Futbalový klub - FC Semerovo dosiahol svoje historické úspechy, keď v sezóne 1991/ 1992 obsadil III. miesto v okrese za predsedovania Jozefa Baláža a v sezóne 1995 / 1996 obsadil II. miesto v okrese, keď predsedom bol Ján Šima.

Objavili sme a obnovili starý cintorín a starý židovský cintorín, sprístupnili ich v máji 1995. V roku 1995 bola odhalená pamätná tabuľa rodine Buchingerovcom.

Vykopaná a zneškodnená bola pancierová päsť z II. svet. vojny.

Oslava 90 rokov Dobrovoľného požiarného zboru v Semerove sa uskutočnila v roku 1996.

Náš rodák Marián Král sa rozhodol pre kňazské povolanie, slávnostnú obliečku mal v kostole Nanebovzatia Panny Márie v Mariánke a posvätenie uskutočnil bývalý farár našej farnosti Viliam František Val'a, generálny predstavený CC, Kongregácie bratov tešiteľov z Gethseman dňa 27. 7. 1996. Dňa 21. apríla 2001 mal diakonskú vysviacku v jezuitskom Kostole Najsvätejšieho Spasiteľa v Bratislave vkladáním rúk J.E. Mons. Dominika Kaľatu SJ, biskupa.

Anežka Šimová vykonáva funkciu kántorky - organistky v rímskokatolíckom kostole už od roku 1995, teda od svojich 13 rokov.

V roku 1999 sa po 39 rokoch v Semerove narodil ozaistný rodák Matej Baláž,

nakoľko od roku 1952 sa rodia deti Semerovčanov len v Nových Zámkoch v okresnej nemocnici.

Nevšedné bolo zatmenie slnka 11. 8. 1999. Bol to zaujímavý úkaz. Na poludnie sa zdalo, že jeho svetlo malo fialový nádych, ale v miestnostiach bola úplná tma, vtáci stíchli, ako by zaspali!

Na celoslovenskej a medzinárodnej úrovni slávu Semerova šíriť:

Alžbeta Havranová - učiteľka, výtvarníčka, účastníčka celoštátnych prehliadok s medzinárodnou účasťou v rokoch 1995-2000 „Chalúpkovo Brezno,“ kde získala bronzové pásmo, výtvarné práce má trvale inštalované na Výtvarnom salóne učiteľov v Bratislave a v Budmericiach.

Veronika Bujďáková, majsterka Slovenska v ľahkej atletike, účastníčka medzinárodných podujatí.

Janka Slobodníková zvíťazila v súťaži Slovenská pieseň a bola účastníčka celoslovenských súťaží Slovenský Slávik 1994, Miss a Boy v Bratislave 1996.

Roman Bujďák ako hráč v prvoligovom mužstve FC LINCZ v Rakúsku na fotografii.

Mgr. Miroslava Kiripolská sa so žiačkami základnej školy zúčastnila relácie STV ČRN-ČRN a medzinárodnej súťaže Mladý Módny Tvorca 2000 / na fotografii/.

Dominika Lakatošová na medzinárodnom folklórnom

festivale 2000 v Bratislave.

Jindřich Novotný, víťaz celoštátnej súťaže cukrárov Slovenskej republiky O zlatú slnečnicu HERA v rokoch 1998, 1999, 2000.

Významné celoštátne udalosti 1990-2000

V roku 1991 sa uskutočnilo celoštátne sčítanie ľudu. Počet obyvateľov Semerova bol 1247, z toho 601 mužov, 646 žien, 1188 občanov bolo slovenskej národnosti, 47 maďarskej, 6 českej. Obec mala 485 domácností a 374 popisných obývaných domov.

Dňa 17. júla 1992 bola vyhlásená Zvrchovanosť Slovenska, ktorú sme oslávili zapálením Vátry zvrchovanosti.

Dňa 1. 9. 1992 bola schválená ústava Slovenskej republiky a v Semerove vo večerných hodinách zasadili občania dve lipky ústavy.

Dňa 1. januára 1993 vznikla samostatná Slovenská republika a jej vznik Semerovčania oslávili silvestrovskou veselnicou, ohňostrojom a spoločným celoobecným prípitkom.

Vzácné návštevy obce 1990-2000

Osobnosti verejného a politického života, ktoré navštívili našu obec:

29. 5. 1992 Alexander Dubček, predseda federálneho zhromaždenia ČSFR, na fotke vpravo v popredí.

9. 9. 1994 Doc. JUDr. Ivan Gašparovič Csc,

predseda NR SR, na fotke vľavo s krčahom a ministrom pôdohospodárstva

P. Bacom prvý zľava. Expredseda vlády SR JUDr. Vladimír Mečiar pri podpisovaní pamätnej knihy 18. 5. 1992 a 30. 8. 1994 s poslancom Ing. Vlastimilom Vicenom na fotke vpravo,

J. E. Mons. Ján Sokol, arcibiskup, metropolita bratislavsko-trnavský 13. 8. 2000.

V priebehu rokov 1992 - 2000 navštívili obec:

J. E. Mons. Dominik Hrušovský, biskup, t.č. arcibiskup nuncius v Minsku v Bielorusku, PhDr. Eva Garajová, viac-krát ako poslankyňa NR SR, toho času veľvyslankyňa SR pri Rade Európy v Strassburgu, J. E. Mons. Dominik Tóth, pomocný biskup bratislavsko-trnavský, ministerka soc. vecí a rodiny SR Mgr. Oľga Keltošová, minister životného prostredia SR Ing. Jozef Zlocha 6x, minister pôdohospodárstva SR Ing. Peter Baco 2x, minister financií SR Ing. Miroslav Maxon 2x, minister pôdohospodárstva SR Ing. Pavel Koncoš 2x /na fotografii/ vo výrobní včelých úľov s majiteľom Marianom Kasákom st..

Ďalej poslanci Národnej rady SR Ing. Vlastimil Vicen, Mgr. Ivan Výboch, František Gaulíder, Ján Tužinský, JUDr. Michal Benčík, JUDr. Ľubomír Fogaš, t.č. podpredseda vlády SR, Pavol Delinga, Milan Letko, Ján Garai, Ing. František Švec, Ján Smolec, Blažena Pavlovičová, JUDr. Róbert Fico, t.č. predseda strany SMER, Doc. Ing. Mária Angelovičová, Tibor Cabaj, MUDr. Ivan Hudec, JUDr. Peter Brňák, MUDr. Irena Belohorská, Prof. Doc. MUDr. Peter Šťastný CSc. a štátny tajomník MŠ SR Doc. Ondrej Nemčok.

Jubilantky, ktoré sa zapísali zlatými písmenami do histórie obce

Dňa 27. 11. 1892 sa narodila Veronika Bóriková, ktorá sa dožila ako prvá obyvateľka Semerova 100 rokov a v deň svojho výročia bola slávnostne prijatá v obradnej miestnosti obce na fotografii vľavo. Zomrela vo veku 100 rokov a 128 dní dňa 4.4.1993.

Dňa 28. 2. 1896 sa narodila Ema Bóriková, ktorá sa dožila 100 rokov ako druhá Semerovčanka, taktiež bola slávnostne prijatá v obradnej miestnosti obce v deň svojho sviatku, na dôvažok

sa 16. 11. 1996 zúčastnila tradičného prijatia najstarších občanov obce na obecnom úrade už vo veku 100 rokov a 262 dní na fotke!

Dňa 28. 2. 1997 sa dožila aj svojich 101. narodenín. Zomrela ráno o 6,00 hodine a nedožila sa slávnostného prijatia v obradnej miestnosti obce, kde jej mala byť udelená Cena obce Semerovo za celoživotné dielo. Na poslednej rozlúčke ju prevzala rodina jubilantky!

CENA OBCE SEMEROVO
ako najvyššie ocenenie bola udelená

Ing. Jozefovi ZLOCHOVI, ministrovi životného prostredia SR, za pomoc pri rozvoji obce,
Ing. Peterovi BACOVÍ, ministrovi pôdohospodárstva SR, za pomoc pri rozvoji obce,
Ing. Alexandrovi REZEŠOVI, ministrovi dopravy a spojov SR, za pomoc pri rozvoji obce,
Eme BÓRIKOVEJ, 101-ročnej obyvateľke obce Semerovo, za celoživotné dielo,

POLNOHOSPODÁRSKEMU DRUŽSTVU Semerovo za úspechy v rozvoji poľnohospodárstva a vzornú spoluprácu,

Spoločnosti POVER s r.o. Semerovo za úspechy v hydínárstve a vzornú spoluprácu,

Štefanovi UJČEKOVI, In memoriam, za neúnavnú prácu pre Semerovo v rokoch 1927 -1983, učiteľovi a riaditeľovi školy, prvému predsedovi telovýchovnej jednoty, členskej základne Jednoty, zakladateľovi Miestneho odboru MS,

Ludmile UJČEKOVEJ, riaditeľke školy, za nesmierne úsilie pri výchove a vzdelávaní generácii Semerova v r. 1947 - 1989, / na fotke hore/

Jozefovi BÓRIKOVI, funkcionárovi obce, za 25-ročné úsilie v rozvoji a budovaní Semerova v r. 1946 - 1971 / na fotke/.

CENA STAROSTV OBCE SEMEROVO bola udelená

Romanovi BUJDÁKOVI za reprezentáciu obce, ako hráč v prvoligovom mužstve FC LINCZ,

Janke SLOBODNÍKOVEJ za úspešnú reprezentáciu obce na troch rozdielnych celoslovenských súťažiach /Slovenský Slávik 1994, víťazstvo v súťaži Slovenská pieseň, celoslovenská súťaž Miss a Boy v Bratislave 1996 /,

Veronike BUJDÁKOVEJ za úspešnú reprezentáciu obce ako majsterka Slovenska v atletike, na fotke,

Alžbete HAVRANOVEJ za reprezentáciu obce a úspechy na celoštátnych výtvarných a literárnych súťažiach s medzinárodnou účasťou v rokoch 1995- 2000, / na fotke dole vľavo/

Jindřichovi NOVOTNÉMU za vzornú reprezentáciu obce ako majster Slovenska v súťaži O zlatú slnečnicu Hera v rokoch 1998, 1999, 2000 / na fotke/.

Poďakovanie obce za 50 - ročné knazské poslanie bolo udelené **P. Viliamovi M. Františkovi VAEŇVI**, správcovi farnosti v Semerove, t. č. generálnemu predstavenému CC, Kongregácie bratov tešiteľov z Gethseman v Mariánke dňa 31. 12. 2000 /na fotografii/.

Čestné občianstvo obce bolo udelené

Br. Piusovi Mariánovi KRÁĽŇVI, diakonovi, dňa 21. apríla 2001 v Mariánke.

Rodáci, ktorých mená a postavenie sa nám podarilo zdokumentovať

Doc. PhDr. Katarína NAVRÁTILOVÁ, rod. Balážová, Univerzita Konštatína Filozofa

Nitra,

Milan NAVRÁTIL, prvotigový futbalista TJ Trenčín a reprezentat ČSSR,

Ing. Ján KLISKÝ, prezident Mliekárenského spolku Slovenska,

Capt. Ing. Štefan HAVLÍK, korvetný námorný kapitán,

plk. Ing. Tibor HAVLÍK, vojenský letec, riaditeľ Vojenského leteckého gymnázia

Košice

Ing. Karol KOMANEK, riaditeľ Vodohospodárskych stavieb a.s. Nitra,

Ing. Ladislav KLISKÝ, riaditeľ Daňového úradu Nové Zámky,

Ing. Ladislav DZUREJ, riaditeľ Agroprosu Nové Zámky,

Ing. Miroslav BÓRIK, riaditeľ OBAL SKLO spol. s r.o. Nemšová,

Jaroslav BÓRIK ml., spolumajiteľ SLOVTOS spol. s r.o. Jasová,

Dušan ROSENBERG, starosta obce Trenčianske Mitice,

pplk. Mgr. Jozef VETTER, riaditeľ PZ Bratislava.

pplk. Mgr. Dušan HAVLÍK, zmocnenec vlády SR na vytvorenie vojenského obranneho spravodajstva MO SR.

V zahraničí žijú naši rodáci a ich potomkovia

Emanuel BUCHINGER s rodinou v Izraeli,

Hilda TIMÁROVÁ, r. Fehérová s rodinou v Izraeli,

Zoltán BUCHINGER s rodinou v USA,

Juraj a Štefan CIRANOVCI s rodinami v USA na fotografii,

Dušan MAKEL s rodinou v USA (vnuk Kataríny Hudekovej),

Alžbeta BENKOVÍČOVÁ, r. Komanecká s rodinou v Kanade,

Anna LUDROVSKÁ, r. Hviezdzová

s rodinou vo Švajčiarsku (matka rodená Kotillová).

Tradičné kultúrne a spoločenské podujatia 1990-2000

Obec a miestne kultúrne stredisko v spolupráci s občianskymi združeniami organizuje každoročne nasledovné podujatia:

Fašiangové slávnosti, stávanie mája pripravuje folklórna skupina Semerovčan, ktorá iba nedávno zahájila svoju činnosť, vatra zvrchovanosti, hodové slávnosti, Deň ústavy a oslavy SNP, stretnutia s dôchodcami, prijatie najstarších občanov obce, uvítanie detí do života, strieborné, zlaté, diamantové manželské páry, májová a decembrová školská akadémia s hosťujúcim vystúpením spevokolu z Myjavy, Nitry a Nových Zámkov, predvianočné predajné trhy, príchod sv. Mikuláša, silvestrovská zábava, ohňostroj s celoobecným polnočným spoločným pripitkom.

Obecná knižnica sa umiestnila v nových dôstojných priestoroch, v plánovanom byte v materskej škole, má 4300 zväzkov kníh v hodnote 190 tis. korún a 327 čitateľov.

Kino je umiestnené v miestnom kultúrnom stredisku a bolo prebudované na premietanie širokouhlých filmov.

Uskutočnili sa koncerty Petra Nagya, Andera z Košíc, Jozefa Zímu, Magdy Pavlekovéj, Roba Kazíka, strýca Izidora, manželov Benkovcov /na fotografii/, Lídie Volejničkovej, Miroslavy Klimentovej, Heleny Vrtichovej, Marcely Laiferovej, Stanislava Kaizera, folklórnych súborov Gymnik a Zobor.

Svoju činnosť obnovila Matica slovenská a jej folklórny súbor Lipka pri MO MS, ktorý úspešne reprezentoval našu obec.

Úspechom bola nahrávka štábu Slovenskej televízie „V izbe starej matere“ v materskej škole, ktorá bola prvou národopisnou ukážkou tradícií našej obce pod patronátom Alžbety Havranovej. Expozícia bola však zrušená. Druhá národopisná expozícia je stále vo vstupnej hale základnej školy. V roku 1998 sa uskutočnili opäť dve nahrávky Slovenskej televízie /STV/ do relácie „Juh Slovenska“.

V rokoch 1997 až 2000 sa zozbieralo veľa archívnych dokumentov, ktoré sú použité aj v tejto knihe za pomoci Mgr. Melánie Kadlečíkovej. Dva vzácne dokumenty z roku 1210 a 1247, potvrdzujúce existenciu našej obce, staré skoro 800 rokov, sme mali možnosť zdokumentovať a držať vo vlastných rukách v bádateľni Arcibiskupského archívu v Ostrihome vďaka láskavému povoleniu riaditeľa archívu Dr. Andráša Hegedúsa za sprostredkovania Dr. Veroniky Novákovej, riaditeľky archívu v Šali.

Boli odhalené pamätníky národným buditeľom. Vydali sme brožúru o obci Semerovo, štyri pohľadnice obce. Symboly obce boli posvätené v rímskokatolíckom

farskom kostole / na fotke /.

V roku 1998 sa zahájila záchrana najvzácnejšej pamiatky obce, reštaurovanie rímskeho kameňa, vybranie historického kameňa zo steny kostola, jeho obnova a reštaurovanie, osadenie na novom mieste Romanom Greškovičom z Komárna.

Obec ďalej zabezpečila letecké zábery na obec. Svoje miesto má aj v celoštátnych kalendároch v rokoch 1999, 2000, 2001. Informácia o obci je zverejnená na dvojstrane v celoštátne vydanéj knihe vydavateľstva Profily „Mestá a obce Slovenska“, dvakrát ročne v kraj-

ských denníkoch je vydaná dvojstrana semerovského spravodaja. Obec má vlastné odznaky, samolepky, listový kalendár na rok 2000 a detskú hru Pexeso, webovskú internetovú stránku a e-mailovú adresu.

Rozvoj obce 1990-2000

Nové vedenie obce / na fotografii / prevzalo na seba zodpovednosť vybudovať v Semerove 40 rokov túžobne očakávaný vodovod. Nesľubovalo občanom nič, ale zaviazalo sa vynaložiť všetko úsilie na ďalší rozvoj obce.

Dňa 18. 7. 1990 bola zahájená výstavba vodovodu I. a II. etapy a uskutočnil sa slávnostný výkop na privádzacom potrubí od vodojemu Veľké Lovce cez polia k budúcej semerovskému vodojemu. V decembri bol schválený Generel plynofikácie a vznikla nádej na plynofikovanie obce. ŠM Semerovo začal so stavbou regulačky plynu z vysokého na stredný tlak, na ktorú bude napojená aj obec. Pokračuje budovanie asfaltovej cesty v uličke a pokračuje výstavba výtlačného vodovodného potrubia od vodojemu vo Veľkých Lovciach cez pozemky ŠM k budúcej semerovskému vodojemu.

Bola vybudovaná káblová televízia v obci aj s vlastným televíznym vysielaním na Infokanáli káblovej televízie a od novembra 1993 sa zasadanie Obecného zastupiteľstva vysiela v priamom prenose s telefonickým spojením do rokovacej sály a v roku 1994 získala obec aj licencie od Rady SR pre televízne a rozhlasové vysielenie.

Previedla sa generálna oprava budovy Obecného úradu, bola zahájená výstavba oplatenia cintorína, kamennej prístupovej cesty na osadu Červený majer /ďalej len ČM/.

Dokončila sa generálna oprava miestneho kultúrneho strediska, požiarnej

zbrojnice, sochy sv. Jána Nepomuckého a zvonice. Bol vypracovaný projekt I. etapa plynofikácie. V tom istom roku bola skolaudovaná aj I. etapa plynofikácie budovaná v jednej stavebnej rýhe s vodovodom v dĺžke 3,89 km v hodnote 3,5 mil Sk !

V roku 1995 bola vybudovaná II. etapa plynovodu v dĺžke 2,5 km v hodnote 2 mil. Sk.

Splynifikovala sa kotolňa základnej školy v sume 1,2 mil. Sk s 50% príspevkom obce.

Ukončila sa prvá časť asfaltovej cesty na osade ČM.

Bolo dokončené oplatenie cintorína.

Obec prispela na opravu drevenej sochy Panny Márie s Ježiškom z 18. storočia v majetku rímskokatolíckej cirkvi a dal sa vyrobiť odliatok tejto sochy, ktorý je umiestnený na priečelí kostola.

Ďalej sa obnovilo 12 km miestnych komunikácií a chodníkov živicovým kobercom.

V r. 1996 povodňou úplne zničené ihrisko futbalového klubu. Rekonštrukcia areálu FC s vybudovaním ocelevej tribúny s bariérovou ohradou a rozšírením hracej plochy štadióna si vyžiadalo investíciu 650 tis. Sk.

V roku 1997 sa ukončila výstavba vodovodu v celej obci a posledná etapa rozšírenia vodovodu v dĺžke 5,1 km v hodnote 4,9 mil. Sk. Celkové náklady na výstavbu vodovodu činili 13,5 mil. Sk za príspevnia dotácií Štátneho fondu životného prostredia SR /ŠF ŽP SR/, Ministerstva financií SR, Štátneho vodohospodárskeho fondu SR a úveru obce.

III. etapa plynofikácie 3,3 km a 1,9 km prípojok v hodnote 4,9 mil. Sk, ukončila výstavbu plynovodu v celkovej hodnote 10,4 mil. Sk aj z dotácie ŠF ŽP SR a úveru obce.

V tom istom roku sa začalo s prístavbou k obecnému úradu.

Ďalej sa obec rozhodujúcim spôsobom pričínila o obnovu fasády kostola v rokoch 1997 - 1999. Previedla sa GO elektrického vedenia na osade ČM.

V rokoch 1998 - 1999 bola uskutočnená plynofikácia miestneho kultúrneho strediska za 750 tis. Sk, zdravotného strediska za 215 tis. Sk, materskej školy za 357 tis. Sk.

Rekonštrukcia strešnej krytiny a prístavby prístrešku domu smútku v hodnote 250 tis. Sk.

V roku 2000 sme sa zamerali na výstavbu zvonice, vybudovali sme chodníky v cintoríne, v škole, v areáli kultúrneho domu a na 5 mesiacov sa obec stala najväčším zamestnávateľom so 66 verejnoprospešnými pracovníkmi, ktorých hlavnou náplňou práce bola starostlivosť o životné prostredie, parky a boj proti burine.

Zanechali sme svedectvo do nového tisícročia

Horúce letné dni sa zdali ešte horúcejšie, ako v skutočnosti boli. Na sviatok Nanebovzatia Panny Márie 13. augusta 2000 bola i naplánovaná vysviacka nového zvona a zvonice pri rímskokatolíckom kostole, ktoré sú spoločným dielom Obecného zastupiteľstva, Rímskokatolíckeho farského úradu, občanov, rodákov a veriacich. Semerovčania sa rozhodli vybudovať zvonnicu a odliat' zvon na základe informácie z kanonickej vizitácie z roku 1780. V nej sa uvádza, že v Semerove už v roku 1712 pri novobudovanom kostole stála drevená zvonica s malým zvonom. O jej ďalšom osude nie sú žiadne záznamy, len skutočnosť, že v Semerove nebola v neskoršom období pri kostole zvonica.

Inšpiráciou boli hneď dve významné udalosti v jednom roku. Obec si pripomínala 790. výročie prvej písomnej správy z roku 1210 a druhým, že výročie obce je práve v roku Milénia 2000.

O výstavbe a zadovážení stredného nového zvona sa uznieslo Obecné zastupiteľstvo v decembri 1999 po diskusií s občanmi v spolupráci s rímskokatolíckou cirkvou - farnosťou Semerovo. Poslanci Obecného zastupiteľstva zahájili 14. apríla 2000 kostolnú zbierku, do ktorej prispievali veriaci, rodáci a občania anonymne vo farskom kostole, alebo darovacou zmluvou.

Zvonnicu naprojektoval Ing. arch. Norbert Dúbravský z Nitry v máji. Základy sa budovali v júni a konečné terénne úpravy v dňoch 7.-12. augusta previedla

fy Obnova spol. s r.o. Nové Zámky nášho spoluobčana Jaroslava Košáňa. Zvon

odliali vo fy KOVEX spol. s r.o. Beluša v júli. Drevenú konštrukciu zvonice vyrobila, dovezla a zmontovala fy Intermont Ing. Milana Reguliho zo Žiliny v dňoch 7. až 9. augusta. Elektrifikáciu zvona previedla fy ELMont Albína Iváka z Ružomberka 12. augusta 2000.

Text na zvone hlása: „Ku cti Panny Márie Nanebovzatej venujú s vd'ácnosťou veriaci občania obce v roku Veľkého Jubilea 2000 a 790. výročia obce.“

Zvon a zvonnicu vysvätil arcibiskup, metropolita bratislavsko-trnavský J. E. Mons. Ján Sokol, ktorý celebraval slávnostnú svätú omšu za asistencie bývalého v.d.p. farára Alojza Gubalu a miestneho farára

v.d.p. Jozefa Ščepku za účasti veľkého počtu veriacich, hostí, tvorcov vybudovaného diela, predstaviteľov samosprávy a obyvateľov Semerova a okolia.

Starosta obce vyjadril úprimné poďakovanie, že J. E. Mons. Ján Sokol arcibiskup, metropolita bratislavsko-trnavský prijal skromné pozvanie starostu za všetkých Semerovčanov a ich spoločné úsilie a snaženie umocnil svojou prítomnosťou a posvätením spoločného diela. Semerovčania toto krásne dielo spája do nasledujúcich rokov tretieho tisícročia, veď o ďalších 5 rokov dajú odliat' do zvonice malý zvon a v roku 2010 z príležitosti 800. výročia prvej písomnej správy o obci veľký zvon a zvonica bude dobudovaná.

Želaním realizátorov myšlienky a celej stavby je, nech hlahol novučičkého zvona, ktorý sa prvý raz rozozvučal 13. augusta 2000 počas slávnostnej svätej omše, v treťom tisícročí, vyznáva len na chválu Pána Ježiša Krista, zvoláva veriacich na bohoslužby, oznamuje len šťastné správy a pripomína, že rok 2000 bol v Semerove rokom nadšeného zrealizovania spoločného diela a svedectva nasledujúcim generáciám s odkazom povinnosti spoločne zabezpečiť ešte dva novučičké zvony, a tak dielo ukončiť.

Výška nákladov a verejný zoznam darcov je zverejnený v závere našej knihy.

Z histórie Poľnohospodárskeho družstva

V roku 1949 bolo založené poľnohospodárske strojové družstvo a prvým predsedom sa stal Jozef Vöröš, neskôr Štefan Hrbatý a hospodárom bol Štefan Havlík. V septembri 1950 vyše dvadsiati dobrovoľní roľníci a poľnohospodárski robotníci

zakladajú JRD na výmere 200 ha. Jeho prvým predsedom bol Ondrej Preložník. V roku 1951 stál na jeho čele Štefan Kardoš, neskôr Michal Solár, Imrich Šorman, Jozef Péteri ml. V roku 1952 sa zahájila výstavba nového hospodárskeho dvora JRD na Surovine. V roku 1960 malo JRD 272 členov a hospodáril na 1500 ha.

Predsedom v tomto období bol Mikuláš Babinec, roky 1971-1975 Imrich Bohoš a za jeho obdobia bol dostavaný nový hospodársky dom na Survine.

Od 1.1.1976 bolo JRD začlenené do JRD Červená zástava Dubník o celkovej výmere 5. 100 ha, družstevníctvo v týchto rokoch prekvitalo, čo vidieť nielen na úrodách, ale aj na skutočnosti, že boli organizované zájazdy napr. do Mongolska, Grécka, Kuby, Taškentu, Alma Aty. Mali vlastné rekreačné chaty v Štúrove, Podbanskom, Bojni-

ciach. V roku 1976 zahájili výstavbu bytoviek JRD 2x 4 b.j., 2x 6 b.j. Vedúcim strediska v Semerove bol Imrich Bohoš, Štefan Bohoš, Štefan Mokráš, Štefan Ivanič a Ing. Peter Balogh.

V dôsledku "nežnej revolúcie" sa začal v roku 1989 rozdeľovací proces zlúčeného JRD ČZ Dubník-Jasová-Semerovo a od 7. mája 1990 bol predsedom osamostatneného JRD Semerovo Ing. Ivan Gombár.

Od roku 1993 je predsedom Ing. Peter Balogh, podpredsedom Ing. Ladislav Varagya, výrobným námestníkom Peter Havlík, zootechničkou Ing. Mária Havlíková, mechanizátorom Radek Mokráš / na fotografii/.

Počet zamestnancov 53, výmera 1150 ha ornej pôdy, chov 373 kusov hovädzieho dobytku, 1017 kusov ošípaných.

Obnovil sa strojný park zakúpením vysokovýkonných traktorov, kombajnov, obilnej sušičky, výrobné krmív.

PD bolo zaradené do TOP 100 poľnohospodárskych podnikov Slovenska 1996/1997, PD bolo sponzorom programu Slovenskej televízie " Gala Borisa Filana v Bratislave a je trvalým sponzorom základnej a materskej školy.

Cena obce Semerovo Poľnohospodárskemu družstvu bola udelená za vynikajúcu spoluprácu a reprezentáciu obce v roku 1998.

Z histórie Štátneho majetku /spol. POVER s r.o./

V bývalom Malom majeri, severozápadne od obce nachádza sa Ciranov dom, ktorý postavil po roku 1920 svokor Albína Cirana, statkár Ján Svatík, na tú dobu mo-

derná prízemná obdĺžniková stavba a hospodársky dvor / dnes patrí firme POVER s.r.o. a používa ho miestne Poľovnícke združenie/.

R. 1949 bol Ciranov veľkostatok zoštatnený a vznikol dvor ŠM Palárikovo, v roku 1962 firma Lesostav vybudovala terajšiu jeho podobu a rozmiestnenie hál. V tomto období patrila pod podnikové riaditeľstvo MŠ Mikuláš pod vedením I.Szaboa, P. Plašenka, Ing. J. Czucora a Ing. B. Ikrényiho. Ďalej sa v Semerove vybudovali tri štvorbytovky. Správcami semerovskej farmy boli: Žamboch, Toma, Jakubík, Vižďák, Göncöl. V roku 1978 sa vybudovali nové haly BIOS, v r. 1978 sušička Bábolna a v rokoch 1985 - 1988 tabakové sušičky Sirokkó.

Od roku 1992 samostatný ŠM Semerovo / Semerovo - V.Lovce / s riaditeľom Ing. Jurajom Ernestom. Zahájila sa plynofikácia podniku, vybudovaním vysoko-tlakovej prípojky plynu od osady Červený majer po objekty ŠM a stavbu regulačky plynu z vysokého tlaku na stredný tlak s takou kapacitou, ktorá umožnila aj plynofikáciu obce.

Štátny majetok v Semerove bol prvým sprivatizovaným štátnym majetkom na Slovensku a 1. apríla 1994 založená spoločnosť POVER s.r.o. Semerovo, ktorej majiteľmi sa stali Ing. Imrich Vetter, Ing. Anton Priščák a Ing. Juraj Ernest. Súčasný počet zamestnancov je 28. Spoločnosť hospodári na výmere 525 ha, produkcia je 300. 000 kusov hydiny v celkovej váhe 56,4 tony hydínového mäsa. Obnovila strojný park, vybudovala miešiareň kŕmnych zmesí. Cena obce Semerovo spoločnosti POVER s r.o. bola udelená za vynikajúcu spoluprácu v roku 1999.

Z histórie bývalej tehelne

V roku 1932 začal Ján Holleša s výstavbou tehelne, ktorú ukončil v roku 1944.

Tehelňa od r.1958 bola rozšírená a stala sa majetkom firmy Stavebné hmoty n. p. Nitra. V rokoch 1961 - 1966 nasledovala prestavba z technológie vypaľovania tehál uhlím na mazutové vykurovanie pecí. Prvá etapa rekonštrukcie, druhá etapa prestavby samostatného závodu

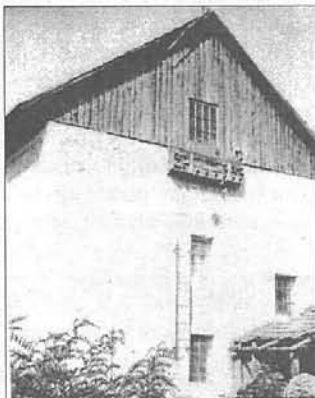
Semerovo sa uskutočnila v r. 1974 - 1980, kedy prešla pod Ponitrianske tehelne š.p. Zlaté Moravce s výrobou 11 mil. ks. tehál a so 60 zamestnancami pod vedením Jozefa Gallu, neskôr Jozefa Mrkvicu, Karola Hatalu. Potom tehelňa patrila pod podnik Západoslovenské tehelne Pezinok neskôr akciová spoločnosť a z technológie kruhových pecí sa prešlo na blokovú záväzku a vyvážkou s vysokozdvížnym vozikom. Z pôvodnej produkcie 4 mil. kusov tehál ročne sa po rekonštrukcii zvýšila produkcia na 12 mil. tehál. Karol Hatala, ako riaditeľ závodu odišiel do dôchodku a od 1. 1. 1989 riaditeľom tehelne bol Otto Ivanič až do roku 1990. Vybudovali sa prírodné sušiarne. Od 1. 1. 1993 si tehelňu prenajala spol. TEMAT s r.o. a od 18. 10. 1994 bola tehelňa v konkurze a na dražbe ju kúpila spoločnosť Autoperfect s r.o. Banská Bystrica, ktorá tehelňu dňa 23. 10. 1996 ponechala napospas zlodejom a rabovaniu.

Dňa 19. 5. 1998 exekútor za nedoplatok 90.000 Sk !!! tehelňu otvoril a začal sa písať smutný koniec tehelne a jej definitívne rozkradnutie a likvidácia.

Z histórie bývalého mlynárstva

Už v roku 1902 stál vodný mlyn v Semerove na potoku pod „Ciranovým majerom“ až kým nevyhorel. Majiteľ Anton Turányi zahynul na fronte v Bosne v roku 1914. Vdova sa vydala za Mikuláša Lamyho, s ktorým mala dvoch synov Alexandra a Mikuláša. V 30-tych rokoch sa rozhodli bratia postaviť nový mlyn s dieselovým motorom na Mlynskej ulici, ktorý mlel múku pre Semerovo, Koltu, Jasovú až po Strekov aj počas vojny a piekol chlieb pre armádu, ktorá sa práve v obci nachádzala. Pri ústupe nemeckej armády v marci r. 1945 bol v dome mlynárov ubytovaný aj generálny štáb sov. armády.

V roku 1951 bol mlyn zoštatnený. Nitrianske mlyny a pekárne ho prerobili na elektrický pohon. Takto pracoval až do roku 1962, kedy bola jeho technológia prerobená na šrotovanie. Vyrábali sa v ňom kýmne zmesky na báze solí. Strojové zariadenie a stavba boli v priebehu niekoľkých rokov úplne zničené a prevádzka mlynu bola pozastavená. V roku 1972 bol mlyn ako nefunkčný a v dezolátnom stave vrátený Antonovi Turányimu a rodine Lamyových, ktorí sa rozhodli v roku 1973 k jeho asanácii.

Obec Semerovo na internetovej stránke

www.tourist-channel.sk/semerovo

E-mail : obec.semerovo@nextra.sk

Prvá písomná správa o obci je z roku 1210.

Historická pečať obce je z roku 1775.

Obec má heraldickú komisiu SR schválenú :

erb, zástavu a pečať, používa aj logo obce.

Počet obyvateľov 1298, slovenskej národnosti.

Počet popisných čísel domov 377

Počet domácností : 435.

Súčasťou obce je osada ČERVENÝ MAJER.

Telefón: 00421 (0)817/ 6474101, 6474 207,

tel., fax, odkazovač : 00421 (0)817/ 6474201,

Mobil : 00421 (0)905 634 035.

Rozloha : 2341 ha, z čoho je intravilán obce 198 ha, 86 ha lesy, 19 ha vodné plochy, ďalej ornú pôdu obrábajú PD 1150 ha, Pover s.r.o. 525 ha, PD Jasová 15 ha, PD Kolta 48 ha, PD Dvory nad Žitavou 137, PD Dubník 9 ha, Agrokontrakt a.s. Mikuláš 7 ha, súkromne hospodáriaci roľníci 147 ha, z toho J. Balogh 37 ha, R. Balogh 28 ha, Ing. Š. Havlík 25 ha, J. Bórik 17 ha zo Semerova a Ing. I. Gombár z Dvorov nad Žitavou 40 ha.

Chotár Semerova leží v Podunajskej nížine na západnom okraji Pohronskej pahorkatiny v nadmorskej výške 140 - 225 m. Západná časť je na vyšších terasách pokrytých piesčitými sprašami a naviatymi pieskami, východná časť leží na pahorkatine z treťohorných uloženín. Okrem dubových a agátových lesíkov je chotár na strmších úbočiach odlesnený. V chotári sú červenozemné a hnedozemné pôdy. Obcou preteká Branovský potok.

Poloha : kraj Nitra, okres Nové Zámky.

Obec leží v Podunajskej nížine v n.m.v. 140 - 225 m,

9 km od termálneho kúpaliska Podhájska, 17 km od Nových Zámkov,

45 km od Komárna, 65 km od Nitry.

Starosta obce : Imrich HRABOVSKÝ od 1. 4. 1990.

Obecné zastupiteľstvo od r. 1998, zástupkyňa starostu: JUDr. Helena KONTROVÁ, členovia obcej rady: Ing. Peter ČELKO, Ján ŠEBÍK, Ján ŠIMA a ďalší poslanci Obecného zastupiteľstva: Ing. Peter BALOGH, PaedDr. Vlasta HRABOVSKÁ, Milan LOBODÁŠ, MUDr. Jaroslav MIČEK, Ing. Marek ŠEMELÁK, Anna ŠURÁNIOVÁ, Ing. Imrich VETTER, obecná kontrolórka Veronika ŠTEFÁNIKOVÁ.

Priateľský partner :

Obec ŠATOV, Česká republika, okres Znojmo od roku 1976.

Vzácnosti obce :

Rímsky kameň s torzom nápisu z roku 229 po Kristovi v stene rímskokatolíckeho kostola.

Kopec Hradište - Váraš v obci, pôvodne asi keltská mohyla, sídlo Slovanov a kniežacie hradisko vyplienili starí Maďari, Tatári a Turci vrátane osady.

Obec v 16. a 17. storočí osídlili poddaní z Myjavy.

Na základoch zničeného kostola bol v roku 1712 postavený nový barokový rímskokatolícky kostol Nanebovzatia Panny Márie bez veže.

Židovský cintorín sa spomína už v roku 1780, je dôkazom existencie židovskej komunity, ktorá zanikla počas II. svet. vojny v koncentračných táboroch, umučeným rodákom manželom Buchingerovcom je venovaná pamätná tabuľa. Ich deti žijú v Izraeli a USA.

V obci pôsobili a sú pochovaní významní rímskokatolícki kňazi: Ján Zaklukál, (1807 v Kosztolcz- MR), založil v obci elementárnu školu a prvé združenie vlastníkov pôdy v roku 1840, publikoval v Spolku sv. Vojtecha v Tmave, zomrel v r.1871. Anton Kršák, (1769 Námestovo), od r. 1793 pracoval v bernolákovskom hnutí ako člen Slovenského učeného tovarišstva, bol prísediacej súdnej tabule Komárňanskej stolice, zomrel v r. 1828. Štefan Chovanec, (1840 Bohdanovce), spoluzakladateľ Matice slovenskej v Martine a Slovenského katolíckeho patronátneho gymnázia v Kláštore pod Znievom, od r. 1871 člen výboru Spolku sv. Vojtecha až do smrti v r. 1878. Imrich Adamovich (1843 Morvach - Chorvátsko), archeológ, historik, zomrel v r. 1920.

V obci sa nachádzajú :

Polnohospodárske družstvo a hydínarský podnik POVER spol. s r.o.,

obecný úrad s modernou sobášnou miestnosťou, matričný úrad Okresného úradu, stará a nová zvonica, kultúrny dom so širokouhlým kinom, knižnicou, športový areál FC, zdravotné stredisko - trojvod (všeobecný, detský, zubný) a lekáreň, pošta, dom smútku, pamätník padlým v II. svet. vojne, katolícky a židovský cintorín, celoobecný vodovod a plynovod, vodná nádrž s rozlohou 8 ha ,

deväťtriedna základná škola s rozšíreným vyučovaním regionálnej výchovy s národopisnou expozíciou, s telocvičňou a športovým areálom, materská škola,

rímskokatolícka cirkev - farnosť s kaplnkou a farským kostolom ,

semerovská káblová televízia s licenciou a vlastným televíznym vysielaním „ INFOKANÁLOM “,

V obci je sídlo komerčnej právničky JUDr. Heleny Kontrovej, chovateľ exotického vtáctva Miroslav Král, súkromná pila a výrobná včelích úľov Marián Kasák a Syn, sídlo podnikateľa na montáž vody a plynu Michala Litavského, firma Mettys na výrobu obalov z polypropylénu a polyetylénu Ing. Mariána Urbana, bydlisko majiteľa stavebnej firmy Obnova Nové Zámky Jaroslava Košáňa, bydlisko majiteľa strojárskeho závodu SLOVTOS spol. s r.o. Jasová Jaroslava Bórika, bydlisko spolumajiteľa obchodnej spoločnosti na opravu chladniarskych zariadení COOPservis spol. s r.o. Nové Zámky Jozefa Otrubu, bydlisko obchodného riaditeľa spoločnosti JATKA Hurbanovo Ladislava Pintéra, obchodná sieť Jednoty SD Nové Zámky, súkromné obchody : drogerie a farby laky Alcia, kvetinárstvo Tatiana, textilu a obuvi Slovjan, potraviny Bórik, reštauračné zariadenia Snack bar Tijana, Pri starej lipe, Pri mlyne, Karl Schenke, artézsky vrt s kvalitou kójeneckej vody, o vybudovanie závodu stáčarne sa snažia súkromní podnikatelia. Pri štátnej ceste sa nachádza zdevastovaný závod bývalej Tehelne Autoperfectu B. Bystrica.

Posolstvo pre 22. a 23. storočie

uložené v základnom kameni zvonice v Semerove

a v Štátnom oblastnom archíve v Ivanke pri Nitre.

Imrich Hrabovský, starosta obce za občanov, v.d.p. Jozef Ščepko, farár za veriacich a farníkov spoločne s obyvateľmi Semerova na Silvestra 31. 12. 2000 o 16,45 hodine, niekoľko hodín pred koncom 20. storočia, roka Veľkého Jubilea 2000 a 790. výročia prvej písomnej zmienky o našej obci, keď nezadržateľne prichádzalo 21. storočie a tretie tisícročie, vložili sme dokumenty o obci Semerovo a zaliali do strednej časti základného kameňa zvonice v odizolovanej krabici nasledovné dokumenty:

Posolstvo nasledujúcim generáciám Semerova, pamätnú listinu z vysvätenia zvonice a zvona, dokument pre numizmatikov, kompletný zoznam darcov na stavbu zvonice a zvona, výzva na výstavbu zvonice, text privítania J. E. Mons. Jána Sokola 13. 8. 2000, dokument pre filatelistov, orientačnú mapu Semerova, mapku Semerova s číslami domov, fotografie s leteckými pohľadmi na obec, kalendáre obce Semerovo, doklad o pravosti rímskej tabule, logo základnej školy, symboly obce : erb, zástava, koruhva, logo, pečať, štandarda starostu a logo v čiernobielym prevedení, heraldickú listinu, fotokópiu prvej a druhej listiny o obci, erb rodiny Leustachia de Scemera, foto výtvarnej práce s vianočnou tematikou Alžbety Havranovej, hru PEXESO, logo 790. výročia obce, rukopis knihy Semerovo, 790 rokov od prvej písomnej zmienky, brožúru Semerovo, Stará zemianska obec, zoznam obyvateľov obce, mapu Slovenska, odznaky obce, kľúčenkú, vreckový a stolový kalendár, oficiálne noviny s článkami o obci Semerovo.

Text posolstva :

„ Milé deti, mládež, občania Semerova a naši potomkovia .

Nastal čas obhliadnuť sa späť, na 790 rokov písomne doložených dejín Semerova. Podrobnú odpoveď dá kniha, ktorá uzrie svetlo sveta začiatkom roka 2001 a bude vložená do pripravenej sklenenej dózy v základnom kameni zvonice.

Generácie po nás v budúcich storočiach budú s úctou hovoriť o roku 2000 a o ľuďoch, teda o nás všetkých, ktorí sme mali šťastie prežiť prechod tisícročí. Od roku 1945 žijeme na Slovensku v mieri bez vojnového konfliktu, od roku 1989 v demokratickom zriadení, od roku 1990 demokraticky zvolenou samosprávou, s priamymi voľbami starostu a poslancov Obecného zastupiteľstva. Za posledných

55 rokov prešla naša obec obrovskou zmenou.

Sme obaja šťastní, že Obecné zastupiteľstvo a rímskokatolícka cirkev - farnosť Semerovo s podporou občanov a rodákov zanechala spoločné celoobecné svedectvo pre generácie v novom tisícročí. Ochraňujte a starajte sa o základný kameň zvonice, aby sa nezničil. Obsah strednej a pravej komory nevyberajte skôr ako na silvestra roku 2100 a v roku 2150 Pavú komoru. Posolstvo zverejňujeme aj v tejto našej knihe, ktorá bude uchovaná v najvýznamnejších knižniciach a v Štátnom oblastnom archíve v Ivanke pri Nitre, aby sa zachovala správa o iniciatíve Semerovčanov o uložení posolstva obyvateľom, dúfame, Semerova v nasledujúcich storočiach.

My, všetci Semerovčania, spoločne na Silvestra ukladáme odkaz našej generácie s dokumentami o výstavbe zvonice, histórii a súčasnosti obce a jej ľudoch do základného kameňa zvonice pri rímskokatolíckom kostole pre 22. a 23. i ďalšie storočia so žiadosťou, aby ste prácu pre našu obec vykonávali vždy s láskou a zapáleným srdcom a bojovali „Spoločne za krajšie Semerovo.“

Semerovčania, rodáci a naši potomkovia!

Hrdo na prelome tisícročí konštatujeme, že Semerovo je vyspelou a históriou zaujímavá obec Slovenska.

Prosíme a spoločne pri vkladaní dokladov sa modlíme za zachovanie dedičstva predkov, za snahu našich súčasných obyvateľov o ďalší rozvoj obce a za našich potomkov a obyvateľov Semerova v nasledujúcich storočiach za mier, zdravie, šťastie a snahu o jej ďalší rozvoj.

Spoločne si želáme a modlíme sa, nech nás, ale aj Vás, sprevádza Božia láska a naša patrónka Nanebovzatá Panna Mária, ktorá Semerovo ochraňuje už minimálne 300 rokov. Nech obec obchádzajú pohromy, žiaľ a katastrofy.

Doklady, ktoré, dúfame, nájdete o 100 rokov, preštudujte a doplňte o nové poznatky, vložte a uchovajte svoje svedectvo pre ďalšie storočia. / V marci 2001 bola schránka vykradnutá, ale napriek tomu je obnovená /.

Dovoľte, aby sme Vám všetkým, ktorí ste sa dostali k našim dokumentom, z úprimného srdca zablahoželeli a vyslovili pranie, nech Vás v rokoch 22. a 23. storočia sprevádza svornosť, česťnosť, súdržnosť a vzájomná úcta, nech sú Vaše storočia naplnené porozumením, zdravím, šťastím, láskou a Božím požehnaním.

Sme Vám, obyvateľom Semerova, vdáční, že sme mali možnosť doviest' našu malú obec Semerovo a jej 1298 obyvateľov do nového storočia a tisícročia.

7. decembra 2000 Michal Hrabovský a Jozef Čapko

„Je bezpodmienečne nutné zaznamenať súčasné udalosti,

aby sa na nás potomkovia mohli odvolávať“ *Ružica*

Slovo na záver

*"Kto nedokáže zložiť čisté účty z troch tisícročí,
zostať v temnotách, nepoučený, ži len zo dňa na deň"*

Johann Wolfgang Goethe, 1788

Úlohou tejto publikácie nebolo napísať vyčerpávajúcu históriu o Semerove, ale urobiť len malú prechádzku od 790 - ročnej 1. písomnej správy o obci. Prečo len malú prechádzku? Väčšia by totiž znamenala napísať takúto publikáciu za každých 100 rokov, toľko je totiž archívnych dokumentov a informácií o Vašej obci, hoci si myslíte, že je to obec malá a že ničím zvláštnym nevyniká.

Opak je pravdou: Možno, že nie je veľká rozlohou ani čo do počtu obyvateľov, ale je veľká duchom a prácou Vašich predkov. A práve o nich, o ich živote, hovorí táto knižka. Veď niektorí ste ich priami potomkovia, ak aj nie všetci, nadviazali ste na ich duchovný a materiálny odkaz.

Píšem to preto, aby ste si uvedomili, koľko námahy ich stálo to, aby Vám tento odkaz zanechali. Koľkokrát museli utekať zo svojich príbytkov pred Tatármi, Turkami, vojskom, cisárskym, kuruckým, napoleonským, nemeckým, maďarským atď.

Schovávať sa na Hradišti - Váraši, aby si zachránili holé životy, ale aby sa znova a znova vrátili a obnovili zničenú obec. Koľko ráz sa triasli strachom pred epidémiami, požiarmi a ďalšími živelnými pohromami!?

Kto dnes už spočíta tie krvavé rána a tie nečasy?

Dajú sa vôbec spočítať za tých 790 a viac rokov?

Koľko jej obyvateľov d'aleko od domova, d'aleko od svojich blízkych položilo svoj život? Zomierali za niečo, o čom ani netušili. Na čo mysleli mladí chlapci takmer deti 17 - 18 - roční, otcovia rodín, ktorí padli vo vojnách, židovskí obyvatelia Semerova, ktorí zahynuli v koncentračných táboroch? Určite mysleli na svojich najbližších v Semerove, na svoju rodnú dedinku, kde prežili šťastné obdobie svojho života. A prečo tu o tom píšem? Preto, aby ste si uvedomili, že sa to všetko veľa ráz v rôznych formách opakovalo počas 790 rokov písomnej histórie vašej obce, ale najmä preto, aby ste vy, ich nasledovníci, už nikdy, nikdy nepripustili, aby sa zlé opakovalo.

Vaši predkovia to síce nemohli ovplyvniť, ale svojimi životnými postojmi sa snažili tomu zabrániť a môžu Vám byť vzorom. Dnes, keď sa tak hovorí o eku-
menizme, o zblžnení rôznych náboženstiev, všimnite si v tejto práci, že vaši predkovia

o tom nehovorili, vaši predkovia toto všetko už dávno zažili.

Jasne nám o tom píše vizitátor, že katolícky kňaz v rímskokatolíckom kostole krstil, sobášil a robil ďalšie cirkevné úkony pre obyvateľov Semerova z reformovaných cirkví.

Zemepáni iného vierovyznania nezakazovali svojim sluhom navštevovať Bohoslužby a dodržiavať a vykonávať ďalšie náboženské predpisy. Sami obyvatelia iného vyznania prispievali finančne aj na rímskokatolícky chrám a faru.

Nie je to vyznamenanie pre Vašich predkov, keď v roku 1780 o nich napísali, že v Semerove nie je nikto, kto by bol vrah, travič, poverčivý bigamista a rozbíjač rodín a ani jedného bohorúhača a bez vyznania medzi nimi nie je!

Želám Vám, súčasníkom Semerova, aby aj o Vás také pekné slová napísali Vaši potomkovia pri písaní ďalšej publikácie. Hoci sa s Vami nestretnú tak, ako sme sa s Vašími predkami nestreli ani my, ale aby archívne dokumenty vydali o Vás a Vašej generácii v Semerove len tie najlepšie svedectvá.

A na záver v tomto jubilejnom roku 2000, na prahu tretieho tisícročia, Vám prajem z celého srdca, aby sa naplnili slová žalmistu:

Naši synovia nech sú ako mládniky,
čo vyrastajú v mladistvej sile.
Naše dcéry nech sú sťa stĺpy náročné,
kresané ako kvádre chrámové.
Naše sýpky nech sú plné
nech je v nich hojnosť všetkých plodov.
Našich oviec nech sú nesčíselné tisíce
na našich nivách.,
nás statok nech je vypasený.
Nech niet trhlín na hradbách ani vyhnanstva,
ani náreku na našich uliciach.
Blažený ľud, ktorému sa tak vodí,
blažený ľud, ktorého Bohom je Pán.

(Ž 144, 12-15)

Mgr. Mária Zádlačková
autorka publikácie

Fotografická príloha

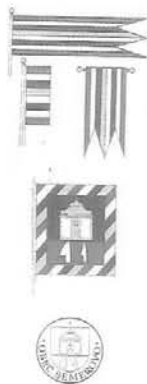

Heraldický register Slovenskej republiky.

Príloha k oficiálnemu zvestovaniu Slovenskej republiky. Zbierka zvestovanií a opisov štátnych a občianskych heraldických znakov Slovenskej republiky. Zbierka zvestovanií a opisov štátnych a občianskych heraldických znakov Slovenskej republiky. Zbierka zvestovanií a opisov štátnych a občianskych heraldických znakov Slovenskej republiky.

Herbert Krieger Bratislava

TELEVÍZNE VYSIELANIE
KABLOVEJ TV
© LICENCIA T31

OBEC SEMEROVO
SLOVENSKÁ REPUBLIKA

190 rokov obce
1210-2000
SEMEROVO

190 rokov obce
1210-2000
SEMEROVO

100 rokov obce
1918-2018
SEMEROVO

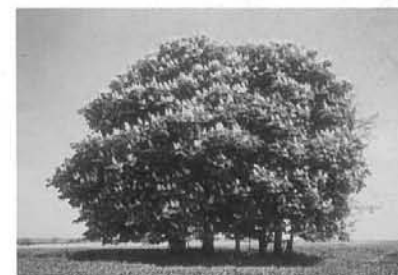
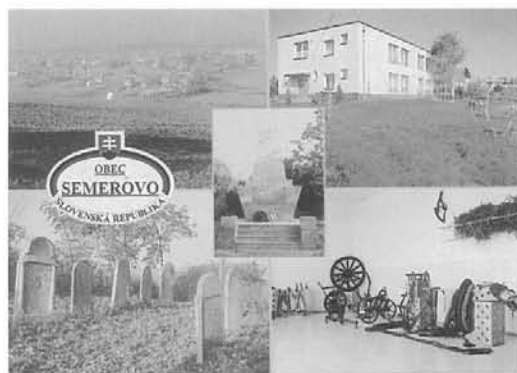
PROFIL
MESTA A OBCE
SLOVENSKA

100 rokov obce
1918-2018
SEMEROVO

190 rokov obce
1210-2000
SEMEROVO

100 rokov obce
1918-2018
SEMEROVO

Obsah fotografickej prílohy :

- strana č. 105
orientačná mapa, letecký pohľad na obec
- strana č. 106
symboly obce, historický erb, logo TV vysielania, pexeso, kalendáre, kniha s informáciou o obci
- strana č. 107
obecný úrad, zvonica, letecké pohľady, západ slnka nad tehelňou, hlavný kríž na cintoríne
- strana č. 108
pohľadnice o obci, titulná strana brožúry, ukrižovanie Krista v sklenenej fľaši
- strana č. 109
sochy, ilustračné fotky z obce
- strana č. 110
futbalový klub
- strana č. 111
základná škola
- strana č. 112
fašiangové slávnosti, Anežka Šimová a Janka Slobodníková, Mikuláš, stávanie májky
- strana č. 113
zo sobášnej siene strieborné manželské páry, futbalisti, rodičia s deťmi, najstaršie občianky, darcovia krvi
- strana č. 114
z materskej školy
- strana č. 115
zo sobášnej siene zlaté manželské páry, požiarnci v obradnej miestnosti, štúdio KTV, invalidi na výročnej schôdzi
- strana č. 116
uvítanie detí, požiarnci, M. Kráľ so svojim botanickým a vtáčím kráľovstvom, vatra, ExPoker, poslanci a pracovníčky obce
- strana č. 117
vysvätenie zvona a zvonice J. E. Mons. Jánom Sokolom
- strana č. 118
z rímskokatolíckeho kostola a obradnej miestnosti obce
- strana č. 119
pohľady na obec, námestie so starou zvonnicou, dom smútku
- strana č. 120
bábkári zo Slniečka na titulnej strane časopisu Javisko, rimsky kameň z r. 229 po Kr.

Semerovo basic data

www.tourist-channel.sk/semerovo

E-mail: obec.semerovo@nextra.sk

Statute: Village

Population: 1298

District: Nové Zámky

Region: Novozámocko-šuriansko-štúrovský

ZIP code: 94132

Phone: 00421 (0) 817 / 6474101 , 6474207

Fax: 00421 (0) 817 / 6474201.

Mayor: Hrabovský Imrich

The first written notice is from the year 1210. It is mentioned as Eccl. S. Michaelis de villa Scemera with a Roman-Catholic church of sv. Michal (St. Michael) belonging to the diocese of Ostrihom.

The village is situated in the district of Nové Zámky in Podunajská nížina (a lowland) at the altitude of 140 to 225 meters above the sea level, 17 km far from Nové Zámky, 45 km from Komárno and 65 km from Nitra.

The village has a coat of arms, a banner, a seal and a logo of the village approved by a heraldry committee.

There is an agricultural cooperative, poultry production company POVER Ltd, elementary school with folklore exposition and extended education of regional background, a kindergarten, a community arts center, cinema, library, athletic complex, post office, municipal office with registry, Roman-Catholic parish office with a chapel, church and two cemeteries, World War II memorial, healthcare center embodying 3 districts and a pharmacy, watersupply and gas pipeline, cable TV with its own licenced broadcast, private sawmill and production of beehives, pantyhose workshop, seat of a commercial lawyer, lake, artesian well - quality of the water is suitable for children at breast.

Places of Interest

Hill Váraš in the village, originally supposed to be a Celtic cairn, a Slavic settlement and a county hill fort (including the settlement) was raided by

Hungarians, Tatars and Turks. The village was then settled by villeins of the Myjava region in the 17th century. On the place of the previously destroyed church was built a new Baroque Roman-Catholic church of Ascension of the Virgin Mary in 1712. It was built without a tower.

The Jewish cemetery from the year 1777 witnesses the presence of a Jewish community, which died out during the World War II in concentration camps. A memorial tablet is dedicated to a martyred couple, the Buchingers - their children presently live in Israel and USA.

There were working and are buried some important Roman-Catholic priests in the village: Ján Zakuklál (1807 born in Kosztolcz in Hungary) founded an elementary school and the first association of land proprietors in 1840 published in the Society of sv. Anton in Trnava. He died in 1870. Anton Kršňák (born in Námestovo in 1769) worked in the movement of Bernolák as a member of Slovenské učené tovarišstvo since 1793 was an associate judge of the district of Komárno. He died in 1828. Štefan Chovanec (born in Bohdanovce in 1840) was one of the founders of Matica slovenská in Martin and of a Slovak Catholic patronal grammar school in Kláštor pod Znievom. He was a member of committee of Spolok sv. Vojtecha until his death in 1878.

One of the oldest findings in the area of Slovakia from the era of the Roman Empire is the Roman stone from 229 AD. It comes from the time of Alexander Sever. The stone was found in the beginning of the 20th century in the village and was inserted into the wall of the church in a very unlucky place.

The limestone (parameters: 0,47 x 0,98 m with the letters of the height of 0,05 m) has very damaged letters, which are enclosed by two scrolled semicircles from two sides and these are decorated by a flower.

The Municipal office decided to detach the stone from the wall trying to save this precious monument in 1998. With the agreement of the Preservation administration of Nové Zámky and the Roman-Catholic parish office the stone was restored by Roman Greškovič from Komárno and it was put back in the wall of the church on the 19th November 1998.

The stone board's inscription is in Latin with the following meaning: imperator and emperor Marcus Aurélius Severus Alexander Zbožný (devotional), happy, noble, pontiff, eighth time (favoured by) the tribune power, for the third time favoured by the power of consul, father of the country....

The historical value of the stone from 229 AD is approved by : Limes-Romanus from the author Vojtech Ondrouch 1938, Inscriptions of the upper Pannonia preserved and cared for in Slovakia from the authors Jozef Česka and Radislav Hošek - 1967, Institute of archeology in Nitra .

The stone is publicly accessible and the Municipal office disposes with the copies and documents.

Prevoď použitých starých mier na dnešné jednotky

Dĺžkové

siaha = 1,89 m
míla = 1609,344 m

Plošné

poplužie = 42 ha
bratislavská merica = 0,20 ha
hon správne jutro
jutro uhorské = 0,4316 ha
jutro katastrálne = 0,57 ha
jutro uhorské = 1,5 k.j.

Objemové

holba = 0,833 l
bratislavská merica = 53,33 l
kila = 159,997 632 l
pinta = 1,664 l

Hmotnostné

libra = 0,56 kg
bratislavská merica = 43,75 kg

Verejný zoznam darcov kostolnej zbierky na stavbu zvonice a obdanie nového stredného zvona Veľkého jubilea 2000 a 790. výročia obce.

Obec z rozpočtu prispela sumu: 441.089 Sk !

Veriaci v Rímskokatolíckom farskom kostole zozbierali

sumu: 58.860 Sk (cca. od 111 rodín)!

Jaroslav Kožán, majiteľ spol. Obnova, daroval stavebné práce 35.000 Sk a nepenažný dar 7.000 Sk spolu: 42.000 Sk!

Poľnohospodárske družstvo Semerovo nepenažný dar: 7.000 Sk.

Ladislav Pintér, podnikateľ, Semerovo nepenažný dar: 3.500 Sk.

Spol. Pover s r.o. Semerovo nepenažný dar: 2.000 Sk.

Na Obecnom úrade sa darovacími zmluvami zozbierala

suma : 128.970 Sk od 238 rodín a 4 spol. org.

Uvádza ich menoslov:

Ing. Peter BALOGH, posl. 1.000 Sk, Ing. Peter ČELKO, posl. a člen OR 1.000 Sk, Imrich HRABOVSKÝ, starosta s manž. 6.000 Sk, JUDr. Helena KONTROVÁ, zást. starostu 2.000 Sk, MUDr. Jaroslav MIČEK, posl. 1.000 Sk, Milan LOBODÁŠ, posl. s manž. 2.000 Sk, Ján ŠEBÍK, posl. a člen OR 1.000 Sk, Ing. Marek ŠEMELÁK, posl. 500 Sk, Anna ŠURÁŇOVÁ, posl. 1.000 Sk, Ján ŠIMA, posl. a člen OR 1.000 Sk, Ing. Imrich VETTER, posl. 2.000 Sk, Veronika ŠTEFÁNIKOVÁ, obecná kontrolorka 1.000 Sk, Jozefína ŠTEFÁNIKOVÁ, Se.č.252 - 1.000 Sk, Dušan BAGALA, Se.č.577 - 1.000 Sk, Imrich HALÁDIK, Se.č.82 - 200 Sk, Zuzana SLOBODNÍKOVÁ, Se.č.34 - 800 Sk, Pavol ŠÁTEK, Se.č.49 - 500 Sk, Júlia ROSENBERGOVÁ, Se.č.275 - 200 Sk, Ing. Ladislav DZUREJ, Se.č.528 - 1.000 Sk, Mária FÜLÖPOVÁ, Se.č.236 - 500 Sk, Jozef HALÁDIK, Se.č.35 - 500 Sk, Michal BUJDAK, Se.č.223 - 800 Sk, Irena KRÁLOVÁ, Se.č.223 - 200 Sk, Marek MOKRÁŠ, Se.č.32 - 1000,- Sk, Júlia CHOVANOVÁ, Se.č.280 - 300 Sk, Zdenko CHOVAN, Se.č.116 - 300 Sk, Pavol ROSENBERG, Se.č.56 - 300 Sk, Mária LOŠKOVÁ, Se.č.58 - 200 Sk, Júlia GAJDOŠKOVÁ, Se.č.536 - 300 Sk, Ján IVANIČ a Pavlína, Se.č.193 - 1.000 Sk, Ján ŠTEFÁNIK, Se.č.336 - 500 Sk, Jozef ĐURKOVSKÝ, Se.č.474 - 500 Sk, Ladislav SLOBODNÍK, Se.č.506 - 500 Sk, Janka KOCÁNOVÁ, Se.č.506 - 200 Sk, Ľudovít BOHOŠ, Se.č.507 - 500 Sk, Dušan IVANIČ, Se.č.453 - 500 Sk, Jozef KRÁL, Se.č.85 - 500 Sk, Miroslav KRÁL, Se.č.191 - 500 Sk, Jozef ŠULÁK, Se.č.356 - 500 Sk, Pavel HALÁDIK, Se.č.473 - 200 Sk, Mikuláš BÓRIK, Se.č.479 - 500 Sk, Mária ŠIPULOVÁ, Se.č.329 - 300 Sk, Alexander ČOMOR, Se.č.367 - 300 Sk, Helena BAJLOVÁ, Se.č.433 - 500 Sk, Štefan ŠÁTEK, Se.č.51 - 300 Sk, Imrich ŠÁTEK, Se.č.331 - 300 Sk, Ladislav FIALKA, Se.č.31 - 500 Sk, Jozef KRÁL, Se.č.558 - 500 Sk, Mikuláš FIALKA, Se.č.247 - 200 Sk, Mikuláš HATALA, Se.č.135 - 250 Sk, Miloš HATALA, Se.č.135 - 250 Sk, Julianna HATALOVÁ, Se.č.239 - 100 Sk, Margita IVANIČOVÁ, N.Z. - 300 Sk, Margita BÓRIKOVÁ, Se.č.363 - 300 Sk, Katarína DEKANOVÁ, Se.č.232 - 200 Sk, Štefan MELLEŇ, Se.č.103 - 500 Sk, Katarína KUBINCIOVÁ, Se.č.188 - 200 Sk, Koloman ŠULÁK, Se.č.456 - 1.000 Sk, Imrich SKAČAN, Se.č.92 - 1.000 Sk, Ing. Cyril HURNÝ, Se.č.73 - 2.000 Sk, Julianna BAJLOVÁ, Se.č.73 - 500 Sk, rodina NEMCOVÁ, Se.č.279 - 300 Sk, rodina HAJNALOVÁ, Se.č.279 - 300 Sk, Mária ŠORMANOVÁ, Se.č.165 - 500 Sk, Jozef HALÁDIK, Se.č.183 - 200 Sk, Helena HATALOVÁ, Se.č.183 - 200 Sk, Gabriela RIGOVÁ, Se.č.183 - 200 Sk, Karol ŠEMELÁK, Se.č.178 - 400 Sk, Mária KRÁLOVÁ, Se.č.76 - 200 Sk, Zuzana MOKRÁŠOVÁ, Se.č.74 - 200 Sk, Alexander HALÁDIK, Se.č.242 - 500 Sk, Ladislav BAJLA, Se.č.408 - 500 Sk, Darina KOLÁRIKOVÁ, Se.č.190 - 300 Sk, Veronika BALOGHOVÁ, Se.č.444 - 300 Sk, Anna SZABOVÁ, Se.č.53 - 300 Sk, Alžbeta MICHAČOVÁ, Se.č.221 - 500 Sk, Mária ROSENBERGOVÁ, Se.č.557 - 500 Sk, Mária HRBATÁ, Se.č.595 - 200 Sk, Vlasta SKAČANOVÁ s manž., Se.č.470 - 500 Sk, Štefan CHOVAN, Se.č.125 - 300 Sk, Veronika PRELOŽNÍKOVÁ, Se.č.572 - 500 Sk, Berta MOLNÁROVÁ, Se.č.192 - 200 Sk, Miroslav SLOBODNÍK s manž., Se.č.625 - 500 Sk, Peter BALÁŽ, Se.č.578 - 500 Sk, Mária SKAČANOVÁ, Se.č.88 - 200 Sk, Dobrovoľný požiarny zbor Se. - 500 Sk, Valéria VADKERTIOVÁ, Se.č.388 - 300 Sk, Helena KOTILLOVÁ, Se.č.360 - 500 Sk, Jozef ŠORMAN, Se.č.127 - 1.000 Sk, Miloš BAJLA, Se.č.433 - 500 Sk, Ferdinand GULIŠ, Se.č.42 - 300 Sk, Aurel GULIŠ, Se.č.42 - 300 Sk, rodina Ján RICHTER, Se.č.344 - 500 Sk, Ing. Milan ČARNICKÝ, Se.n.d. - 500 Sk, Štefan HUDEK, Se.č.543 - 500 Sk, Mikuláš BABINEC, Se.č.434 - 500 Sk, Imrich VETTERst., Se.č.269 - 1.000 Sk, Štefan KEČKÉŠ, Se.č.323 - 500 Sk, Alžbeta OTRUBOVÁ, Se.č.497 - 500 Sk, Jozef KOCÁN, Se.č.111 - 1.000 Sk, Juraj KONTRA ml., Se.č.414 - 500 Sk, Imrich BARUS, Se.č.346 - 200 Sk, Štefan URBANIČ, Se.č.533 - 200 Sk, Jozef BALOGH, Se.č.257 - 200 Sk, Alžbeta BALOGHOVÁ, Se.č.554 - 200 Sk, Imrich GOLHA, Se.č.255 - 200 Sk, Štefan HAVLÍK, Se.č.289 - 200 Sk, Magdaléna JUHÁSZOVÁ, Se.č.523 - 500 Sk, Dalibor MIHALÍČEK, Se.č.177 - 250 Sk, Tibor MIHALÍČEK, Se.č.177 - 250 Sk, Štefan BOHOŠ, Se.č.245 - 250 Sk, Peter BOGÁR, Se.č.245 - 250 Sk, Valéria ŠULCOVÁ s Kazimírom, Se.č.310 - 1.000 Sk, Milan SKOK, Se.č.441 - 100 Sk, Milan ŠEMELÁK, Se.č.176 - 500 Sk, Terézia HEGÉROVÁ, Se.č.176 - 500 Sk, Ladislav BAJLA s manž., Se.č.416 - 500 Sk, Pavol ŠÁTEK, Se.č.47 - 500 Sk, Magdaléna SZABOVÁ, Se.č.124 - 200 Sk, Anna

CHORVATOVIČOVÁ, Se.č.50 - 200 Sk, Anna ŠEMELÁKOVÁ, Se.č.563 - 200 Sk, Marián ŠEMELÁK, Se.č.50 - 200 Sk, Veronika PÍPOVÁ, Se.č.163 - 1.000 Sk, Jaroslav BÓRIK s manž., Se.č.81 - 3.000 Sk, Imrich SLOBODNÍK, Se.č.230 - 1.000 Sk, Matilda ŽÁČIKOVÁ, N.Z. - 1.000 Sk, Jozef BALÁŽ s manž., Se.č.71 - 1.000 Sk, Marián BALOGH s manž., Se.č.238 - 500 Sk, Ján BOHOŠ, Se.č.397 - 500 Sk, Ján MANDÍK, Se.č.422 - 500 Sk, Veronika CZUPEKOVÁ, Se.č.358 - 200 Sk, Ladislav DUDÁŠ, Se.č.466 - 500 Sk, Valéria DUDÁŠOVÁ, Se.č.466 - 200 Sk, anonymní darcovia Se. - 500 Sk, Štefan TOMAŠČIK, Se.č.67 - 1.000 Sk, pani KOVÁČOVÁ a BUJDAKOVÁ, Se.č.532 - 500 Sk, rodina KOZÁKOVÁ, Se.č.531 - 500 Sk, Gabriela SZILASIOVÁ, Se.č.396/KN/ - 300 Sk, Jozef DANIEL, Se.č.270 - 500 Sk, Karol FIALKA, Se.č.39 - 500 Sk, Michal ŠÝKORA, Se.č.375 - 200 Sk, Marta GONCOLOVÁ r. Šimonová s rod., BA - 1.500 Sk, Ján TÓTH ml. s manž., Se.č.182 - 500 Sk, Erika SKAČANOVÁ, Se.č.173 - 500 Sk, Alžbeta PORUBČANOVÁ, Se.č.493 - 200 Sk, Snack Bar TJANA Se.- 500 Sk, Ladislav FARKAŠ, Se.č.72 - 200 Sk, Mária KLÁRIŠOVÁ, Se.č.72 - 100 Sk, Karol HATALA st. a manž., Se.č.237 - 500 Sk, rod. Karola HATALU ml., Se.č.237 - 500 Sk, Jaroslav IVANIČ, Se.č.248 - 500 Sk, Obecná org. Hnutia za demokratické Slovensko Se. - 500 Sk, Katarína HATALOVÁ, Se.č.239 - 2.500 Sk, Hubetra ŠEBÍKOVÁ, TN 1.000 Sk, Jozef POTÁŠ, Se.č.109 - 1.000 Sk, Štefan KOMANEK, ŠALA - 500 Sk, Mikuláš BÓRIK, Se.č.479 - 500 Sk, Slavko BOHOŠ s rod., Se.č.226 - 500 Sk, Ján JAMEČNÝ, Se.č.101 - 500 Sk, Jozef PÍPA, Se.č.620 - 500 Sk, Miloš ŠORMAN, N. Z. - 500 Sk, Jarmila a Margita KLIMÁKOVÉ, Se.č.123 - 500 Sk, Magda HUDEKOVÁ, Se.č.288 - 300 Sk, Gizela GOLISOVÁ, Du. - 200 Sk, Jozef VETTER, BA - 200 Sk, Jozef ÚTLÝ, Se.č.328 - 200 Sk, Emília SKOLEKOVÁ s rod., BA - 200 Sk, Jarmila ČIŽMÁROVÁ, Pezinok - 200 Sk, Alexander UJVÁRI, N.Z. - 200 Sk, Mgr. Melánia KADLEČIKOVÁ, N.Z. - 100 Sk, p.Šemeláková, Branovo 20 Sk, Pavol KARDOS, Se.č.59 - 200 Sk, anonymní darcovia Se.- 172 Sk, Jaroslav ANTALIC, BA - 300 Sk, Ladislav HAVLÍK, Se.č.75 - 1.000 Sk, Ján TRNKA, Se.č.152 - 500 Sk, Milan TRNKA a manž., Se.č.152 - 500 Sk, Štefan PÍPA, Se.č.459 - 500 Sk, Ing. František ŠTEFÁNIK, BA - 1.000 Sk, Ildiko SLÁVIKOVÁ, D.n.Žit. - 200 Sk, Michal LANTOŠ, Se.č.324 - 300 Sk, Igor ROSENBERG s rod., BA - 500 Sk, Ján TÓTH s manž., Se.č.616 - 500 Sk, Marián REMIŠ a manž., Se.č.615 - 300 Sk, Zväz telesne postihnutých Se. - 200 Sk, Jozef OTRUBA a manž., Se.č.291 - 1.000 Sk, Anna a František BEDNÁRIKOVCI, Veľký Folkmar - 300 Sk, Michal SCHREINER s rod., Se.č.314 - 300 Sk, Imrich HALÁDIK, Se.č.82 - 1000 Sk, Dušan ŽÁČIK, Se.č.79 - 500 Sk, Emília ŽÁČIKOVÁ, Se.č.79 - 200 Sk, Katarína HUDEKOVÁ, Se.č.600 - 200 Sk, Júlia ŠEMELÁKOVÁ, Se.č.285 - 300 Sk, Hermína BABINCIOVÁ, N.Z. - 300 Sk, Ladislav ROSENBERG, Se.č.364 - 200 Sk, Valéria MIŠOVÁ rod. Šormanová, Tomášovce - 500 Sk, anonymní darcovia Se.- 1.000 Sk, Helena KLESKÉŇOVÁ r. Rosenbergová, Partizánske - 300 Sk, Jozef ROSENBERG, N.Z. - 300 Sk, rodina MOKRÁŠOVÁ, Se.č.544 - 1.400 Sk, Imrich a Jana BOHOŠOVÍ, Se.č.429 - 1.000 Sk, Mária IVANIČOVÁ, Se.č.453 - 300 Sk, Jozef DANIŠ, Se.č.594 - 300 Sk, František BELEŠ, Se.č.612 - 200 Sk, Štefan JUHÁSZ, Se.č.608 - 500 Sk, rod. Milana NOROVSKÉHO, Se.č.41 - 500 Sk, Ján LISICKÝ, Se.č.70 - 200 Sk, Magdaléna PORUBČANOVÁ, Se.č.31 - 300 Sk, Alžbeta BARINEKOVÁ, Se.č.278 - 300 Sk, Jozef BANOVSÝ, Se.č.161 - 500 Sk, Jana CAGÁNOVÁ, Se.č.287 - 500 Sk, Karol MOKRÁŠ s rod., Se.č.256 - 150 Sk, Gejza KUKI s rod., Se.č.305 - 300 Sk, Monika ŠLECHTOVÁ s rod, Se.č.114 - 100 Sk, Ján JAMEČNÝ ml. s rod. Se.č.101 - 200 Sk, Marián JAKAB s manž. Se.č.304 - 200 Sk, Mikuláš ROZEMBERG s rod. Se.č.304 - 300 Sk, Eva LAKATOŠOVÁ s manž. Se.č.380 - 200 Sk, Helena KOLLÁROVÁ a syn, Se.č.418 - 200 Sk, Jozef DUDÁŠ s manž., Se.č.488 - 500 Sk, Jozef SKOČKA ml. s manž., Se.č.95 - 200 Sk, Júlia JAMEČNÁ, Se.č.102 - 200 Sk, Doc. K. NAVRÁTILOVÁ a MUDr. K. ARPÁŠOVÁ s rod., Se.č.361 - 2.000 Sk, Gabriela KLIMÁKOVÁ, Se.č.100 - 400 Sk, Ján IVAN a manž., Se.č.493 - 200 Sk, Ladislav PLUTZER s rod., Se.č.78 - 300 Sk, Jozef SKOČKA st., Se.č.175 - 200 Sk, Eva NAGYOVÁ r. Skočková, N.Z. - 200 Sk, Marsha a Dušan MAKEJ, Milka a Marián JANÍK, Se.č.163 - 4.000 Sk, Emil ŠIŠÁK s rod. Se.č.84 - 1.000 Sk, Ján a Anna ŠLECHOTOVÍ, Se.č.376 - 200 Sk, Mária NAGYOVÁ, Se.č.377 - 200 Sk, Róbert LOBODÁŠ s rod., Se.č.184 - 500 Sk, Radoslav LOBODÁŠ s rod. Se.č.171 - 500 Sk, Tomáš TANKA a manž., Se.č.232 - 500 Sk, Karol KEČKÉŠ a manž., Se.č.321 - 300 Sk, anonymní darcovia zo Štúrova - 1.000 Sk.

Stavba zvonice a stredný zvon má hodnotu : 642.519,-Sk

Výdavky:

zvon 99.500,- Sk , zvonica 431.441,- Sk, dovoz zvona 2.496,- Sk ,

GP zvonice 9.050,- Sk, stavebné práce OBNOVA 92.416,- Sk,

elektrifikácia zvona 7.616,- Sk, klampiarske práce 9.900,- Sk,

RKFÚ z prvej zbierky uhradil projekt zvonice 11.500,- Sk.

Na zvonovicu prispelo 349 rodín, 4 spoločenské a 4 podnikateľské subjekty.

Vyslovujeme všetkým darcom a dobrodincom, uvedeným, ale aj anonymným z rímskokatolíckeho kostola, úprimné ďakujeme a Pán Boh zaplat' !

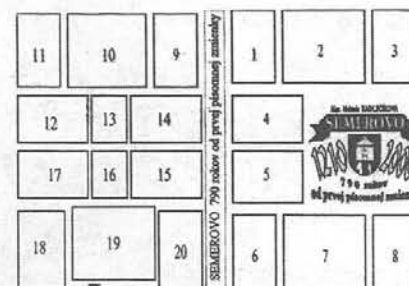
Za Obecné zastupiteľstvo Imrich Hrabovský, starosta obce.

Obsah:

kresba Alžbety Havranovej	str. 2
Ďakujem	str. 3
Nová Zvonice a Moja dedinka	str. 6
Semerovo v skratke	str. 7
Symboly obce Semerovo	str. 8
Doba halštatská	str. 10
Doba rímska	str. 11
Obdobie slovanské	str. 13
Prvá písomná správa	str. 13
Druhá známa listina z 1. júla 1247	str. 15
Názov obce od najstarších čias	str. 16
Zaniknuté obce v chotári Semerova	str. 16
Obec Semerovo do 15. storočia	str. 17
Obec Semerovo od 16. storočia	str. 18
Turci a kuruci v Semerove	str. 19
Stoličný súpis z roku 1715 a 1720	str. 21
Semerovo za Márie Terézie	str. 23
Kanonická vizitácia z 2. mája 1780	str. 27
Porovnanie stavu obce z vizitácie 1756 a 1780	str. 35
Richtári v rokoch 1775 - 1785	str. 35
Škola v Semerove	str. 36
Farnosť Semerova a jej duchovní správcovia	str. 45
Obyvatelia Semerova židovského vierovyznania	str. 50
Semerovské cintoríny	str. 52
Semerovo v 19. storočí	str. 53
Z kanonickej vizitácie z roku 1846	str. 54
Sčítanie ľudu z roku 1869	str. 56
Čo trápilo našich predkov	str. 59
Zaniknuté kultúrne pamiatky	str. 61
Kultúrne pamiatky	str. 62
Životopisy niektorých osobností	str. 65
Semerovo a 20. storočie	str. 68
Semerovo v období 1938- 45	str. 73
Semerovo v rokoch 1945 - 1989 (od roku 1945 spracoval I. Hrabovský)	str. 75
Funkcionári MNV od 1946 - 1989	str. 77
Rozvoj obce 1945 - 1989	str. 78
Kultúrny a spoločenský život 1945 - 1989	str. 81
Semerovo za ostatných 10 rokov 1990-2000	str. 84
Významné celoštátne udalosti 1990-2000	str. 86

Vzácné návštevy obce 1990-2000	str. 87
Jubilantky, ktoré sa zapísali zlatými písmenami do histórie obce	str. 88
Cena Obce Semerovo	str. 88
Cena starostu obce Semerovo	str. 88
Podakovanie, osobnosti, rodáci	str. 90
Tradičné podujatia 1990-2000	str. 91
Rozvoj obce 1990-2000	str. 92
Zanechali sme svedectvo do nového tisícročia	str. 94
Z histórie Poľnohospodárskeho družstva	str. 95
Z histórie štátneho majetku / spol. POVER s r.o. /	str. 96
Z histórie tehelne	str. 97
Z histórie mlynárstva	str. 98
Semerovo na internetovej stránke / webová stránka/	str. 99
Posolstvo pre 22. a 23. storočie	str. 101
Slovo na záver	str. 103
Fotografická príloha	str. 105
Semerovo basic data	str. 121
Prevod použitých starých mier na dnešné jednotky	str. 123
Verejný zoznam darcov stavby Zvonice a zvona Veľkého Jubilea 2000	
a 790. výročia obce.	str. 124
Obsah	str. 126

Fotografie na obale knihy

- 16 pečať obce, 17 podpis priateľstva Semerova a Šatova v roku 1976,
18 historická pohľadnica obce, 19 Ema Bóriková ako 100 - ročná,
20 J. E. Mons. Ján Sokol arcibiskup, metropolita v Semerove

- 1 reliéf erbu obce na novom zvone,
2 pohľad na novú zvonnicu,
3 reliéf Panny Márie na novom zvone,
4 rímsky kameň z r. 229 po Kr.,
5 listina z roku 1210,
6 obradná miestnosť obce,
7 pohľad na polia, 8 pomník padlým
hrdinom v II. sv. vojne, 9 náhrobný
kameň národných buditeľov, 10 Veronika
Bóriková ako 100 - ročná, 11 rybník,
12 Doc. JUDr. Ivan Gašparovič CSc.
v Semerove, 13 historická pečať obce,
14 Alexander Dubček predseda FZ
ČSFR v Semerove, 15 prvá historická
fotografia učiteľského zboru v Semerove
v strede v hornom rade Š. Ujček,

Melánia KADLEČÍKOVÁ
„Semerovo 790 rokov od prvej písomnej zmienky”
Prvé vydanie

Vydalo vydavateľstvo
Vydavateľstvo KT spol. s r.o., Mederčská 9, 945 01 Komárno
Zodpovedný vedúci: Dr. Ing. Árpád Szénássy
z poverenia obce SEMEROVO v roku 2001

Lektoroval: PhDr. Marián ZEMENE

Spolupráca, návrh obálky, výber a autor fotografií:
Imrich HRABOVSKÝ, starosta obce,
Soňa SLOBODNÍKOVÁ, Ján ŠIMA a archív obce Semerovo

Rukopis prepísala: Denisa NOROVSKÁ

Príprava do tlače: Mária B. BARTALOVÁ

Tlač: Silvester s.r.o.

Náklad: 1.100 kusov

Jeden výtlačok knihy si môže zakúpiť
každá domácnosť obce Semerovo
v cene: 100,- Sk, inak kniha nepredajná!

